„Captivant!“
DAILY MAIL

„Recomandăm cu mare căldură!“
THE OBSERVER

„Distractiv!“
VOGUE

Traducere de Irina Barbu

FAMILIA RADLEY

WELCO

MATT HAIG

BESTSELLER *THE SUNDAY TIMES*

NEMIRA

Matt Haig este autorul mai multor volume de succes, precum Umanii (Nemira, 2016), Cum să opreşti timpul (Nemira, 2018), Câteva motive să iubeşti viaţa (Nemira, 2018), Gânduri de pe o planetă nervoasă (Nemira, 2019) şi Biblioteca de la Miezul Nopţii (Nemira, 2020). Ca autor de cărţi pentru copii şi adolescenţi, a câştigat Blue Peter Book Award, Smarties Book Prize şi a fost de trei ori pe lista scurtă pentru Medalia Carnegie. În România au mai apărut, la Editura Nemi, volumele pentru copii Un băiat numit Crăciun (2016), Fetiţa care a salvat Crăciunul (2017), Eu şi Moş Crăciun (2018) şi Evie şi animalele (2021). Cărţile lui au fost traduse în peste 40 de limbi.

MATT HAIG

FAMILIA RADLEY

Original: *The Radleys* (2010)

Traducere din limba engleză şi note:
IRINA BARBU

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2024 —

Pentru Andrea, ca întotdeauna.
Şi pentru Lucas şi Pearl. Să nu vărsaţi nicio picătură!

VINERI

„Instinctele tale te înşală. Animalele se bazează pe instincte pentru a supravieţui zi de zi, dar noi nu suntem fiare. Nu suntem lei, rechini sau vulturi. Suntem fiinţe civilizate, iar civilizaţia funcţionează numai şi numai dacă instinctele sunt suprimate. Aşadar adu-ţi micuţa contribuţie la dezvoltarea societăţii şi ignoră-ţi acele pofte întunecate!”

Manualul abstinentului, ediţia a II-a, p. 54

ORCHARD LANE NR. 17

E un loc liniştit, în special noaptea.

Ai fi îndreptăţit să crezi chiar că-i prea liniştit pentru ca vreun monstru să poată trăi pe străduţele lui drăguţe şi umbrite de copaci.

Într-adevăr, la trei dimineaţa, în sătucul Bishopthorpe e uşor să crezi minciuna cu care se răsfaţă locuitorii săi: că acesta-i un locşor pentru oameni liniştiţi şi buni care duc vieţi liniştite şi bune.

La ora asta, singurele sunete care se aud sunt acelea ale naturii înseşi. Ţipătul unei bufniţe, lătratul îndepărtat al unui câine sau, într-o noapte răcoroasă ca aceasta, şoapta de nedesluşit a vântului prin platani. Chiar dacă ai sta pe strada principală, fix în faţa buticului cu costume de bal mascat sau a băcăniei cu delicatese Hungry Gannet, tot n-ai auzi prea des zgomotul traficului şi nici n-ai putea zări graffitiurile injurioase care decorează fostul oficiu poştal (deşi cuvântul ciudat s-ar putea să devină cât de cât lizibil dacă te uiţi mai atent).

Dac-ai face o plimbare nocturnă departe de strada principală, prin vreun loc precum Orchard Lane{1}, pe lângă casele antebelice înconjurate de grădini în care locuiesc avocaţi, doctori şi manageri de proiecte, ai descoperi că toate luminile sunt stinse şi toate perdelele, trase, pentru a-i izola de noapte. Sau aşa ai crede pân-ai ajunge la numărul 17, unde ai remarca strălucirea care se filtrează prin perdelele unei ferestre de la etaj.

Şi, dacă te-ai opri, trăgând în piept aerul acela nocturn răcoros şi alinător, ai vedea, în primul rând, că la numărul 17 se înalţă o casă altfel în armonie cu acelea din apropierea sa. Poate nu chiar la fel de măreaţă ca vecina ei cea mai apropiată, de la numărul 19, cu larga sa alee de acces şi cu detaliile ei arhitectonice specifice perioadei Regenţei, dar una care se ţine bine.

E o casă care arată şi care pare să fie exact cum ar trebui să arate casa rurală a unei familii: nu prea mare, dar îndeajuns de mare, cu nimic nelalocul său ori care să supere ochiul. O casă de vis, în multe privinţe, aşa cum ţi-ar spune agenţii imobiliari, şi, cu siguranţă, una perfectă pentru creşterea copiilor.

Numai că, după un moment, ai observa că totuşi ceva nu e tocmai în regulă cu ea. Nu, poate că „a observa” e un verb prea puternic. Probabil că nici măcar nu ţi-ai da seama în mod conştient că până şi natura pare să fie mai tăcută în jurul acestei case, că nu se aude nicio pasăre sau chiar nimic

altceva. Totuşi s-ar putea să ai un simţ instinctiv care te-ar face să te gândeşti la lumina aceea strălucitoare şi să simţi o răceală care n-ar proveni din aerul nopţii.

Dacă acea senzaţie va deveni mai puternică, s-ar putea să devină o spaimă care o să te facă să vrei să părăseşti scena şi s-o iei la fugă, numai că probabil nu vei fugi. Vei remarca eleganta casă şi minivanul parcat în faţă şi vei crede că este proprietatea unor fiinţe umane perfect normale, care nu prezintă nicio ameninţare pentru lumea din afară.

Dacă îţi vei permite să crezi asta, te-ai înşela amarnic. Pentru că pe Orchard Lane la numărul 17 se află casa familiei Radley şi, în ciuda celor mai bune strădanii ale lor, membrii ei numai normali nu sunt.

CAMERA DE OASPEŢI

— Ai nevoie de somn, îşi spune, dar degeaba.

Lumina aprinsă la ora trei în această dimineaţă de vineri îi aparţine lui, Rowan, cel mai mare din cei doi copii ai familiei Radley. E treaz, în ciuda faptului că a băut o doză de Night Nurse{2} de şase ori mai mare decât cea recomandată.

Întotdeauna e treaz la ora asta. Dacă are noroc, într-o noapte bună pică lat şi-adormit pe la patru, pentru a se scula din nou la şase sau la puţin timp după aceea. Două ore de somn neliniştit şi torturat, în care are coşmaruri violente pe care nu le înţelege. Dar asta nu-i o noapte bună, cu eczema lui care-a luat-o razna şi cu vântişorul ăsta care bate-n ferestre, iar el ştie că, probabil, va pleca la şcoală fără să se fi odihnit vreun pic.

Îşi pune jos cartea: *Poemele alese* ale lui Byron. Aude cum merge cineva pe palier, nu spre toaletă, ci spre camera de oaspeţi.

Se deschide uşa dulapului care maschează boilerul şi unde se păstrează prosoapele{3}. După nişte zgomote de scotoceală şi câteva clipe de tăcere, o aude părăsind încăperea. Din nou trebuie spus că nu-i cu totul şi cu totul neobişnuit. El şi-a auzit adesea mama trezindu-se în miezul nopţii doar pentru a se îndrepta spre camera de oaspeţi cu un scop tainic despre care n-a întrebat-o niciodată.

O aude cum se întoarce în pat şi apoi, prin perete, percepe murmurele de neînţeles ale părinţilor săi.

VISAM

Helen se întoarce în pat, cu tot corpul încordat din cauza secretelor. Soţul ei scoate un soi de oftat straniu, chinuit de dor, şi se ghemuieşte-n ea, mirosind-o.

— Ce naiba faci?

— Încerc să te sărut, îi spune el.

— Te rog, Peter, îi răspunde, în timp ce o migrenă o apasă din fundul ochilor. E toiul nopţii.

— Spre deosebire de toate celelalte dăţi, când ai vrea să fii sărutată de bărbată-tu!

— Credeam că dormi.

— Dormeam. Visam. A fost un vis destul de incitant. Nostalgic, chiar.

— Peter, o să sculăm copiii, îl dojeneşte, deşi ştie că la Rowan încă e lumina aprinsă.

— Haide, zău aşa, nu vreau decât să te sărut! A fost un vis atât de frumos!

— Nu. Nu vrei doar atât. Vrei mai mult. Vrei…

— Aşa, şi ce te-ngrijorează? Cearşafurile?

— Vreau doar să mă culc.

— Ce făceai?

— Am avut nevoie la toaletă.

E atât de obişnuită cu minciuna asta, c-o spune fără să se gândească măcar la ea.

— Vezica aia! Devine tot mai slabă!

— Noapte bună!

— Îţi aduci aminte de bibliotecara aia pe care am adus-o acasă? o întreabă şi ea-şi dă seama că zâmbeşte.

— Doamne, Peter! Asta a fost la Londra! Nu vorbim despre Londra!

— Dar, când te gândeşti la nopţi ca aia, nu te face să…

— Nu. Asta era în altă viaţă. Nu mă gândesc deloc la chestia aia!

O PIŞCĂTURĂ BRUSCĂ DE DURERE

De dimineaţă, la puţin timp după sculare, Helen se ridică în capul oaselor şi îşi soarbe apa. Desface capacul flaconului cu pastilele de ibuprofen şi îşi pune una pe limbă, cu delicateţe, ca pe ostie.

Înghite şi, chiar în timp ce pilula îi alunecă pe gât, soţul ei – aflat la doar vreo câţiva paşi distanţă, în baie – simte o pişcătură bruscă de durere.

S-a tăiat în timp ce se bărbierea.

Priveşte sângele care străluceşte pe pielea lui umedă, dată cu ulei.

Frumos. Roşu-închis. Îl atinge uşor, studiind pata pe care i-a lăsat-o pe deget, şi inima prinde să-i bată mai tare. Degetul se mişcă mai aproape şi tot mai aproape de gura lui, dar, înainte să ajungă acolo, aude ceva. Paşi iuţi care se grăbesc spre baie şi-apoi o încercare de a deschide uşa.

— Tată, te rog, poţi să mă laşi să intru… te rog, îl imploră fiica lui, Clara, în timp ce izbeşte tare în lemnul gros al uşii. Face aşa cum i s-a cerut, iar Clara dă buzna pe uşă şi se apleacă deasupra vasului de toaletă.

— Clara! o strigă, în timp ce ea vomită. Clara, ce s-a-ntâmplat?

Ea lasă capul pe spate. Îşi întoarce spre el chipul palid de deasupra gulerului uniformei şcolăreşti, cu ochii numai disperare în spatele ochelarilor.

— Oh, Doamne! spune şi se apleacă din nou deasupra vasului de toaletă.

I s-a făcut din nou rău. Peter simte mirosul vomei şi chiar o vede. Se cutremură, nu din cauza vărsăturii, ci fiindcă ştie ce înseamnă asta.

În câteva secunde, toată lumea este acolo. Helen s-a lăsat pe vine lângă fiica ei, mângâind-o pe spate şi asigurând-o că totul va fi bine. Iar fiul celor doi, Rowan, stă în prag, cu loţiunea lui de protecţie solară FPS 60 pe care încă nu şi-a aplicat-o pe piele.

— Ce-a păţit? întreabă băiatul.

— E-n regulă, îi răspunde Clara, care nu vrea să aibă spectatori. Sincer, acum sunt OK. Mă simt bine.

Iar cuvântul rămâne în cameră, plutind ameninţător peste tot şi alterând aerul cu falsitatea lui cu miros de vomă.

PREFĂCĂTORIA

Clara se străduieşte din răsputeri să-şi menţină prefăcătoria toată dimineaţa, pregătindu-se pentru şcoală ca şi cum totul ar fi normal, în ciuda senzaţiei oribile din stomac.

Vedeţi voi, sâmbăta trecută Clara a făcut un pas mai departe şi a devenit, din vegetariană, vegană devotată sută la sută, într-o încercare de a face animalele s-o placă un pic mai mult.

Spre exemplu, raţele care nu voiau să se atingă de bucăţelele ei de pâine, pisicile care nu voiau să fie mângâiate, caii de pe pajiştile de lângă Thirsk Road care înnebuneau de-a dreptul ori de câte ori trecea pe lângă ei. Nu putea să uite excursia la Flamingo Land, unde toţi flamingii fuseseră cuprinşi de panică şi îşi luaseră zborul înainte ca ea să fi ajuns măcar pe malul lacului. Sau peştişorii ei aurii cu viaţă scurtă, Rhett şi Scarlett{4} – singurele animale de companie pe care i se permisese vreodată să le aibă. Şi groaza absolută pe care o simţise în dimineaţa în care-i găsise plutind cu burta-n sus la suprafaţa apei, cu întreaga culoare scursă din solzişori.

Acum simte ochii mamei aţintiţi asupra ei în timp ce-şi scoate laptele de soia din frigider.

— Ştii, dac-ai trece pe lapte normal, te-ai simţi mult mai bine. Chiar şi de-ăla degresat.

Clara se-ntreabă cum anume ar putea procesul de degresare să facă laptele mai vegan, dar se străduieşte din răsputeri să zâmbească:

— Mă simt bine. Te rog, nu-ţi face griji!

Acum sunt cu toţii aici, în bucătărie – tatăl îşi bea cafeaua abia făcută şi frate-său îşi devorează *smörgåsbord-ul*{5} de mezeluri fine.

— Peter, spune-i şi tu! Se-mbolnăveşte singură!

Lui Peter îi ia o clipă să răspundă. Cuvintele soţiei sale înoată prin fluviul roşu şi lat al gândurilor lui şi se ridică din unde, picurânde şi frânte de oboseală, spre îngustul mal al datoriei de tată.

— Mama ta are dreptate, încuviinţează el. Te-mbolnăveşti singură.

Clara îşi toarnă laptele ofensator pe müsliul ei marca Nuts and Seeds, simţindu-se din ce în ce mai îngreţoşată cu fiecare secundă. Ar vrea să le ceară să dea radioul mai încet, dar ştie că, dac-ar face-o, doar ar părea şi mai bolnavă.

Cel puţin Rowan e de partea ei, în felul lui ostenit.

— E doar soia, mamă, spune el cu gura plină. Nu heroină.

— Dar ea are nevoie să mănânce carne!

— Sunt *OK!*

— Uite ce-i, spune Helen, chiar cred c-ar trebui să-ţi iei o zi liberă de la şcoală. Sun eu să te scutesc, dacă vrei.

Clara clatină din cap. Îi promisese lui Eve că o să meargă la petrecerea lui Jamie Southern diseară, aşa că trebuie să meargă la şcoală pentru a avea măcar o şansă de a i se da voie să se ducă. Şi-n plus, o zi întreagă de ascultat propagandă pro carne n-o s-o ajute.

— Sincer, mă simt mult mai bine! N-o să mi se mai facă rău.

După cum le e obiceiul, mama şi tatăl ei se uită unul la altul transmiţându-şi mesaje codificate pe care Clara nu e-n stare să le traducă.

Peter ridică din umeri. („Chestia cu tata”, îi spusese Rowan odată, „e că-l doare-n cur de tot şi toate”.)

Helen e la fel de înfrântă ca în urmă cu vreo câteva nopţi, când pusese laptele de soia în căruciorul de cumpărături, din cauza ameninţării Clarei că o să devină anorexică.

— Bine, poţi să te duci la şcoală, încuviinţează mama în cele din urmă. Numai că te rog *să fii atentă!*

PATRUZECI ŞI ŞASE

Ajungi la o anumită vârstă (uneori la cincisprezece ani, alteori la patruzeci şi şase) când îţi dai seama că acel clişeu pe care l-ai adoptat pentru a te defini nu mai dă niciun rezultat. Exact asta i se întâmplă acum lui Peter Radley, în timp ce molfăie o bucată de pâine multicereale prăjită dată cu unt şi se uită fix la punga mototolită de plastic transparent care conţine restul pâinii.

Adultul raţional şi paşnic, care se supune legilor, cu nevasta lui şi maşina lui, şi puştii lui, şi debitele lui directe către ONG-ul Wateraid.

Azi-noapte nu dorise decât sex. Doar sex uman, inofensiv, nevinovat. Şi ce era sexul? Nu era nimic, de fapt. Doar o îmbrăţişare în mişcare. O frecare trupească fără pic de sânge. Bine, bine, e posibil ca el să fi vrut ca totul să conducă mai departe, dar ar fi putut să se abţină. Doar se tot abţinea de şaptesprezece ani şi mai bine!

Ei bine, pizda mă-sii! îşi zice.

Îi face plăcere să-njure, chiar şi numai în gând. Citise în *British Medical Journal* că s-au găsit noi dovezi că înjuratul alină durerea.

— Pizda mă-sii! mormăie el, prea încet pentru ca Helen să-l poată auzi. Pizda mă-sii!

REALISMUL

— Îmi fac griji pentru Clara, spune Helen în timp ce-i întinde lui Peter cutia cu prânzul. Nu-i vegană decât de-o săptămână şi deja e, în mod clar, bolnavă. Dacă-i declanşează ceva?

El abia dac-o aude. Nu face decât să se holbeze în jos, contemplând haosul întunecat din interiorul servietei lui.

— Sunt prea multe rahaturi afurisite aici!

— Peter, îmi fac griji pentru Clara!

Peter aruncă două pixuri la gunoi.

— Şi *eu* îmi fac griji pentru ea! Sunt foarte îngrijorat în privinţa ei. Dar nu e ca şi cum mi s-ar permite să ofer şi o soluţie, nu-i aşa?

Helen clatină din cap şi-i răspunde:

— Nu-ncepe cu de-astea, Peter! Nu acum! E ceva serios. Îmi doresc doar să putem încerca să ne comportăm ca nişte oameni maturi în legătură cu toată povestea asta. Aş vrea să ştiu ce crezi tu c-ar trebui să facem.

— Cred c-ar trebui să-i spunem adevărul, spune el oftând.

— Ce?

El trage adânc în piept aerul înăbuşitor din bucătărie şi continuă: — Cred că e momentul potrivit pentru a le spune copiilor.

— Peter, trebuie să-i ţinem în siguranţă! Trebuie să ţinem totul în siguranţă. Vreau să fii realist!

— Ah, realismul! exclamă el în timp ce-şi închide servieta. Nu prea ne reprezintă, nu-i aşa?

Îi atrage atenţia calendarul. Balerina lui Degas şi datele înghesuite pe o filă cu scrisul de mână al lui Helen. Mementouri pentru întâlnirile clubului ei de lectură, excursii la teatru, partide de badminton şi cursuri de arte plastice.

Nesfârşita rezervă a Lucrurilor de Făcut. Care include pentru azi: „Familia Felt – cina aici – 7:30 seara – Lorna face aperitivul”.

Peter şi-o imaginează pe vecina lui drăguţă stând în faţa lui.

— Uite ce-i, îmi pare rău, se scuză. Doar că-s cam irascibil acum. Mi-a scăzut nivelul de fier. Uneori pur şi simplu mă satur de toate minciunile astea, ştii?

Helen aprobă cu o mişcare din cap. Ştie.

Observând cât e ceasul, Peter o ia spre hol.

— E ziua de ridicat gunoiul, îi spune ea. Şi trebuie scoase şi reciclabilele.

Reciclabilele! Peter oftează şi ridică repede cutia plină cu borcane şi sticle. *Recipiente goale care aşteaptă să renască.*

— Îmi fac griji că, de fapt, cu cât va trece mai mult timp fără să mănânce chestia pe care-ar trebui s-o mănânce, cu atât va fi mai predispusă să-i crească pofta…

— Ştiu, ştiu. O să găsim noi o soluţie. Dar acum chiar trebuie să plec. Deja sunt în întârziere.

Deschide uşa şi amândoi văd cerul de un albastru rău prevestitor, care-şi licăreşte avertizarea strălucitoare.

— Chiar am rămas aproape fără ibuprofen?

— Da, aşa cred.

— O să mă opresc pe la farmacie când mă-ntorc. Mă doare al naibii de tare capul!

— Da, şi pe mine.

O sărută pe obraz şi îi mângâie braţul cu o blândeţe trecătoare, un memento microscopic al modului în care obişnuiau să fie ei doi, şi-apoi dispare.

„Fii mândru să te porţi ca o fiinţă umană normală. Respectă un program diurn, ia-ţi o slujbă normală şi stai în compania oamenilor care au un simţ solid al binelui şi răului.”

Manualul abstinentului, ediţia a II-a, p. 89

FANTASY WORLD

Pe hartă, Bishopthorpe seamănă cu scheletul unui peşte. Coloana vertebrală a unei străzi principale cu stradele şi fundături care se desprind şi-şi croiesc drum spre nicăieri. Un spaţiu mort, care-i lasă pe tineri tânjind după mai mult. Totuşi e destul de mare pentru un sat şi pe artera principală are magazine variate. Numai că, la lumina zilei, toate arată exact cum sunt: un amestec eclectic de firme de nişă care nu prea se potrivesc la un loc. Băcănia foarte rafinată, spre exemplu, e plasată lângă un Fantasy World, magazinul cu costume de bal mascat care, dacă n-ar avea toate costumaţiile acelea în vitrină, ar putea fi, cu uşurinţă, confundat cu un sex-shop (şi, ce-i drept, chiar are o cămăruţă în spate unde se vând „jucării amuzante pentru adulţi").

Satul nu este cu adevărat autonom. Nu mai are oficiu poştal, iar pubul şi dugheana cu peşte şi cartofi prăjiţi nu prea mai au clienţi ca pe vremuri. Încă există o farmacie, lângă cabinetul medical, şi un magazin de încălţăminte pentru copii, care, la fel ca Fantasy World, îi deserveşte în special pe clienţii care călătoresc până aici venind din York sau Thirsk. Dar cam asta-i tot.

Lui Rowan şi Clarei li se pare doar pe jumătate o localitate, dependentă cum e de autobuze şi de conexiuni la internet şi alte rute de evadare. Un loc care se păcăleşte pe sine să creadă c-ar fi întruparea sătucului englezesc şarmant, dar care, asemenea celor mai multe locuri, nu-i decât un uriaş magazin de costume de bal, doar că puţin mai subtile.

Şi, dacă locuieşti aici îndeajuns de mult, în cele din urmă trebuie să iei o hotărâre. Cumperi un costum şi pretinzi că-ţi place. Sau înfrunţi adevărul a ceea ce eşti realmente.

FACTOR DE PROTECŢIE SOLARĂ 60

Afară, în lumina zilei, Rowan nu poate decât să fie şocat de cât de palidă e sora lui.

— Ce crezi că e? o întreabă în timp ce trec pe lângă cutiile de reciclare acoperite de un nor de muşte. Vreau să spun: ce boală?

— Habar n-am… îi răspunde ea şi vocea i se stinge, precum cântecele păsărilor care se tem pentru că îi simt apropiindu-se.

— Poate că mama are dreptate, continuă băiatul.

Ea face o pauză, încercând să-şi adune puterile.

— Şi asta din partea băiatului care mănâncă la fiecare masă carne roşie!

— Ei bine, înainte să faci pe Gandhi cu mine, ar trebui să-ţi spun că nu există vegan adevărat. Adică: ştii câte vieţuitoare există pe-un morcov? *Milioane!* O legumă e ca o metropolă a microbilor, aşa că tu ştergi de pe faţa pământului câte un oraş întreg ori de câte ori îţi fierbi un morcov. Gândeşte-te la asta! Fiecare castron de supă e o apocalipsă!

— Asta-i o…

Trebuie să se oprească din nou.

Rowan se simte vinovat fiindcă o necăjeşte. Sora lui e singurul prieten pe care-l are. Şi, cu siguranţă, singura persoană în preajma căreia poate fi el însuşi.

— Clara, eşti foarte, foarte albă la faţă, murmură el încetişor. Până şi după standardele noastre!

— Aş vrea să nu mai trăncănească lumea despre chestia asta! exclamă ea.

Şi-apoi îşi aliniază-n minte ceva, informaţii pe care le descoperise prin intermediul forumurilor de pe veganpower.net. Cum ar fi că veganii trăiesc până la 89 de ani, că nu se-mbolnăvesc atât de mult de cancer ca restul lumii sau că nişte femei de la Hollywood foarte sănătoase precum Alicia Silverstone şi Liv Tyler şi, ce-i drept, uşor somnoroasa, dar strălucitoarea Zooey Deschanel nu lasă vreun produs de origine animală să le treacă de buze. Dar ar necesita prea mult efort să rostească toate astea, aşa că nu-şi mai bate capul.

— Numai din cauza vremii mi se face rău, spune fata, în timp ce ultimul val de greaţă se atenuează uşor.

E mai, iar vara o să vină mai devreme anul ăsta, aşa că poate că ea are

dreptate. Rowan suferă şi el. Lumina îl face sensibil, de parcă pielea i-ar fi din tifon, chiar şi sub haine şi sub toată loţiunea lui cu factor de protecţie solară 60.

Rowan observă globul scânteietor al unei lacrimi în ochiul surorii lui, care-ar putea fi cauzat de expunerea la lumina soarelui sau de disperare, aşa că hotărăşte să se abţină şi să nu mai înşire chestii antivegane.

— Poate c-aşa-i, încuviinţează el. Dar o să fie în regulă. Pe bune! Şi cred c-o să-ţi stea bine-n pânză de cânepă.

— Haios, ce să zic! reuşeşte ea să-i răspundă.

Trec prin faţa oficiului poştal închis, iar pe Rowan îl deprimă să vadă că graffitiul e încă acolo, ROWAN RADLEY E UN CIUDAT. Apoi vine Fantasy World, unde piraţii au fost înlocuiţi cu manechine îmbrăcate sumar în hăinuţe disco în culori fluorescente-n lumina zilei, sub un afiş pe care scria: *Here Comes the Sun.*

Se simt alinaţi când trec pe lângă Hungry Gannet, unde Rowan aruncă o privire înăuntru, spre priveliştea aducătoare de confort a vitrinei frigorifice care străluceşte în camera cu lumina stinsă. Şuncile Serrano şi Parma, ştie el, vor fi acolo, aşteptând să fie mâncate. Numai că un iz vag de usturoi îl sileşte să le întoarcă spatele.

— Tot ai de gând să te duci la petrecerea aia diseară? îşi întreabă Rowan sora, frecându-se la ochi, obosit.

— Nu ştiu, îi răspunde Clara, ridicând din umeri. Cred că Eve vrea să vin. O să văd cum mă simt.

— Corect, păi, ar trebui să te duci numai dacă tu… Rowan îl remarcă pe băiatul din faţa lor. E vecinul lor, Toby Felt, care se îndreaptă spre aceeaşi staţie de autobuz. O rachetă de tenis se iţeşte din rucsacul lui, ca săgeata din semnul care indică sexul masculin.

E un băiat slab, cu trup ca de nevăstuică, care odată, acum mai bine de un an, a urinat pe piciorul lui Rowan după ce acesta stătuse prea mult la pisoarul învecinat, silindu-se să facă pipi.

„Eu sunt căţelul”, a spus el atunci, cu ochi zâmbitori şi reci, în timp ce îşi îndrepta şuvoiul auriu spre Rowan. „Tu eşti felinarul.”

— Dar *tu* te simţi bine? îl întreabă Clara.

— Mda, nu-i nimic.

De-acum se vede dugheana cu peşte şi cartofi prăjiţi, cu firma ei soioasă (care înfăţişează un peşte mâncând un cartof pai şi râzând de ironia situaţiei). Adăpostul din staţia de autobuz e vizavi. Toby e deja acolo şi

vorbeşte cu Eve. Iar Eve zâmbeşte la ce spune el şi, înainte să-şi dea măcar seama ce face, Rowan se trezeşte că-şi scarpină braţul şi că-şi înrăutăţeşte de zece ori iritaţia. Aude râsul lui Eve chiar când soarele galben se eliberează şi se ridică deasupra acoperişurilor, iar sunetul îl usturează la fel de mult ca lumina.

SETTERUL ROŞU

Peter cară sticlele şi borcanele goale pe aleea acoperită cu pietriş spre trotuar când o vede pe Lorna Felt, care tocmai se întoarce în casa ei de la numărul 19.

— Bună, Lorna! spune el. Ne vedem diseară, da?

— Oh, *da,* îi răspunde Lorna de parcă tocmai atunci şi-ar fi adus aminte. Cina! Nu, n-am uitat. O să fac o sălăţică thailandeză.

Pentru Peter, Lorna Felt nu e o persoană reală, ci o colecţie de idei. Se uită întotdeauna la roşul minunat de strălucitor al părului ei, la pielea ei bine întreţinută şi la hainele ei scumpe pseudoboeme şi îi vine-n minte ideea de viaţă. Ideea de excitaţie. De ispită.

Ideea de vină. Ce oroare!

Ea îi zâmbeşte ademenitor, tachinându-l. Ca o reclamă la plăcere.

— Of, Nutmeg{6}, *termină!* Ce te-a apucat?

Şi abia în acest moment observă Peter că e însoţită de setterul ei roşu, deşi acesta probabil c-a tot mârâit la el de ceva timp. Priveşte cum câinele se trage înapoi şi încearcă, neajutorat, fără nicio speranţă, să scape din zgardă.

— Ţi-am mai spus doar: Peter e un om foarte drăguţ.

Un om foarte drăguţ!

În timp ce examinează colţii ascuţiţi ai câinelui, preistorici şi fioroşi prin conturul lor, simte o uşoară ameţeală. Un soi de vertij care s-ar putea să aibă de-a face cu soarele ce se înalţă pe cer sau cu mirosul pe care-l aduce spre el briza.

Ceva mai dulce şi mai subtil decât extractul de flori de soc al parfumului ei. Ceva ce simţurile lui tocite nu prea mai pot să detecteze des.

Dar care există, la fel de real ca orice altceva.

Aroma fascinantă a sângelui ei.

Peter merge stând cât de aproape poate de gardul viu, acolo unde acesta există, pentru a profita din plin de umbra limitată pe care i-o pune la dispoziţie. Încearcă să nu se gândească prea mult la ziua care-l aşteaptă sau la efortul tăcut pe care va trebui să-l depună pentru a trece cu bine de această vineri practic imposibil de diferenţiat de ultimele aproximativ o mie de vineri, care nu i-au mai oferit niciun strop de entuziasm de când au

plecat din Londra şi s-au mutat aici, pentru a renunţa la vechile lor obiceiuri şi la weekendurile de dezlănţuiri nebuneşti şi sângeroase.

Este prins ca-ntr-o capcană într-un clişeu care nu-i făcut pentru el. Un bărbat de vârstă mijlocie din clasa de mijloc, cu servieta-n mână, care simte întreaga povară a gravităţii şi moralităţii şi a tuturor celorlalte forţe umane opresive. În apropierea străzii principale, unul dintre pacienţii lui vârstnici trece pe lângă el într-un scuter pentru cei cu dizabilităţi. Un bătrân căruia s-ar cuveni să-i ştie numele.

— Bună ziua, domnule doctor Radley, îi spune bătrânul cu un zâmbet vag. O să vin pe la dumneavoastră mai încolo.

Peter se preface că e la curent cu această informaţie, în timp ce se dă din calea scuterului.

— A, da! Abia aştept să ne vedem!

Minciuni! Mereu nenorocitele astea de minciuni! Acelaşi vechi şi sfios ceai dansant al existenţei umane!

— La revedere!

— Da, da, pe curând!

Când mai-mai c-a ajuns la cabinetul medical şi merge foarte aproape de un gard viu, un camion al gunoierilor începe să înainteze încetişor pe stradă spre el. Clipeşte din semnalizator că e gata să facă stânga pe Orchard Lane.

Peter aruncă în treacăt o privire în sus, spre cei trei bărbaţi care stau pe bancheta din faţă a camionului. Când vede că unul dintre ei, cel care stă spre trotuar, se holbează fix la el, Peter îi zâmbeşte aşa cum numai în Bishopthorpe se zâmbeşte. Dar bărbatul, pe care doctorul e convins că nu-l recunoaşte, se uită urât la el, cu ură.

După câţiva paşi, Peter se opreşte. Camionul tocmai face stânga pe Orchard Lane, când îşi dă seama că bărbatul acela încă se holbează la el cu ochi care par să ştie cine e Peter cu adevărat. Peter clatină uşurel din cap, ca o pisoi care se scutură de apă, şi porneşte pe aleea îngustă care duce spre cabinetul medical.

Elaine este acolo, o vede prin uşa de sticlă, şi pune în ordine dosarele unor pacienţi. Împinge uşa în faţă, să pună-n mişcare o altă zi de vineri fără noimă.

VIN ZORII PESTE MORŢI ŞI CEI PE MOARTE

Oboseala se abate peste Rowan în valuri narcoleptice şi chiar în clipa asta unul dintre ele se prăvăleşte asupra lui. N-a avut parte decât de vreo două ore de somn azi-noapte. Peste media lui obişnuită. Numai de-ar putea fi acum la fel de treaz pe cât e la trei dimineaţa! Pleoapele îi sunt din ce în ce mai grele şi îşi imaginează că e unde-i sora lui, stând de vorbă cu Eve la fel de uşor cum ar sta de vorbă cu o persoană oarecare.

Numai că desluşeşte o şoaptă, venită din locul din spatele lui: — ’Neaţa, băi, Ralanti!

Rowan nu suflă o vorbă. N-o să mai fie în stare să adoarmă de-acum. Şi, oricum, somnul e prea periculos. Se freacă la ochi, îşi scoate cartea cu poemele lui Byron şi încearcă să se concentreze asupra unui vers. Orice vers. De pildă, unul de la mijlocul poemului *Lara: Vin zorii peste morţi şi cei pe moarte*{7}.

Citeşte iar şi iar versul, încercând să anuleze orice altceva. Dar apoi autobuzul se opreşte şi se urcă Harper, care e pe locul doi în topul persoanelor de care îi e groază lui Rowan. Pe Harper îl cheamă, de fapt, *Stuart* Harper, dar prenumele s-a desprins de el în clasa a noua, undeva, pe terenul de rugby.

Vin zorii peste morţi şi cei pe moarte.

Harper îşi propulsează trupul gigantic pe culoarul dintre scaune, iar Rowan îl aude cum se aşază lângă Toby. La un moment dat în timpul călătoriei, Rowan simte cum ceva îl bate repetat pe cap. După câteva lovituri, îşi dă seama că e racheta de tenis a lui Toby.

— Hei, Ralanti! Ce-ţi mai face iritaţia?

— Ralanti! se amuză Harper.

Spre uşurarea lui Rowan, Clara şi Eve încă nu se uită în spate.

Toby îi suflă în ceafă.

— Băi, ciudatule, ce citeşti? Hei, Guşă-roşie… *Ce citeşti?*

Rowan se întoarce pe jumătate:

— Mă cheamă Rowan! spune sau, mai degrabă, spune pe jumătate, pentru că „mă cheamă” îi iese ca un scrâşnet şoptit, iar gâtul lui e incapabil să-i găsească vocea la timp.

— Băi, fătălăule! începe şi Harper.

Rowan încearcă să se concentreze la acelaşi vers.

Vin zorii peste morţi şi cei pe moarte.

Totuşi Toby persistă:

— Ce citeşti? Prinţesă, te-am întrebat ceva. Ce citeşti?

Rowan ridică, fără pic de chef, cartea, numai pentru ca Toby să i-o smulgă din mână.

— Homo!

Rowan se răsuceşte spre el.

— Dă-mi-o înapoi! Te rog. Poţi… să-mi dai înapoi cartea?

— Geamul! zice Toby, dându-i un ghiont lui Harper, care pare ori buimac, ori şovăitor, dar se ridică şi deschide cu o glisare fereastra îngustă de sus. Haide, Harper! Fă-o! îl îndeamnă Toby.

Rowan nu vede când cartea trece de la unul la altul, dar aşa se întâmplă, iar apoi o vede cum zboară în urmă pe şosea ca o pasăre împuşcată. Cu Childe Harold şi Manfred şi Don Juan – pierduţi cu toţii într-o clipită.

Ar vrea să le ţină piept, dar e slab şi obosit. Totodată, Eve nu i-a băgat încă de seamă umilirea, iar el nu vrea să facă nimic care i-ar putea atrage atenţia.

— Vai de mine, prinţesă, îmi pare nespus de rău, dar se pare că cineva ţi-a rătăcit cărticica de poezie gay! spune Toby pe un ton afectat.

Alţi puşti de pe scaunele din jurul lor râd de frică. Clara se răsuceşte spre ei, curioasă. La fel face şi Eve. Ele îi văd pe cei care râd, dar nu şi cauza veseliei.

Rowan închide ochii. Îşi doreşte să fie în 1812, într-o trăsură întunecată şi solitară, cu Eve alături de el cu o boneţică pe cap.

Nu te uita la mine! Te rog, Eve, nu te uita la mine!

Când deschide din nou ochii, dorinţa i-a fost îndeplinită. Mă rog, doar pe jumătate. El încă e în secolul XXI, dar sora lui şi Eve stau de vorbă, fără să aibă habar de ceea ce tocmai s-a întâmplat. Clara şi-a încleştat mâna pe bara scaunului din faţa ei. În mod evident, îi e rău, iar el speră că n-o să vomite în autobuz, pentru că, indiferent cât de mult ar urî să fie ţinta atenţiilor lui Roby şi Harper, chiar n-ar vrea cu niciun chip ca ei să înceapă să se concentreze asupra Clarei. Dar cumva, prin intermediul unui semnal invizibil, cei doi îi simt teama şi încep să discute despre cele două fete.

— Eve o să fie a mea diseară, Harps! După ce-i torn destulă băutură pe gât!

— Mda?

— Nu-ţi face griji! O să ai şi tu parte de una! Sora poponautului e moartă

după tine. *E-n limbă,* ce mai!

— Ce?

— Dacă-ţi zic!

— Clara?

— Dac-o bronzezi un pic şi-i dai jos ochelarii, zău că merită să i-o tragi.

Rowan simte cum Toby se apleacă în faţă şi şopteşte: — Avem şi noi o-ntrebare. Lu' Harper îi cam place de sor-ta. Poţi să repeţi care mai e tarifu' ei pe noapte? Zece lire? Mai puţin?

În Rowan creşte furia.

Vrea să spună ceva, dar nu poate. Închide ochii şi până şi pe el îl şochează ce vede: Toby şi Harper stând exact unde sunt acum, dar roşii şi jupuiţi ca nişte desene anatomice care arată structura muşchilor, dar cu smocurile de păr încă la locurile lor. Clipeşte şi alungă imaginea. Iar Rowan nu face absolut nimic pentru a-i lua apărarea surorii lui. Doar stă acolo şi îşi înghite ura de sine, întrebându-se ce-ar fi făcut Lordul Byron în locul lui.

FOTOGRAFIE

Nu-i decât o fotografie.

Un moment îngheţat din trecut.

Un lucru fizic pe care ea îl poate ţine-n mână, ceva dintr-un timp dinainte de camerele foto digitale, pe care n-a îndrăznit niciodată să-l scaneze şi să-l încarce pe iMac-ul ei. „Paris, 1992" scrie cu creionul pe spate. De parc-ar fi fost nevoie să facă însemnarea asta! Îşi doreşte ca fotografia asta nici să nu fi existat şi-şi doreşte ca ei să nu-i fi cerut acelui biet trecător neştiutor să le facă o poză. Dar există şi, câtă vreme ştie că există, nu o poate rupe, nu-i poate da foc, nu poate nici măcar să se abţină s-o privească, oricât ar încerca.

Pentru că el e acolo.

Convertitorul ei.

Cu un zâmbet irezistibil care străluceşte dintr-o noapte de neuitat. Şi ea însăşi, în plin hohot, atât de fericită şi de lipsită de griji, încât e imposibil de recunoscut stând în Montmartre cu o fustă mini şi buzele roşii ca sângele, şi cu pericolul sclipind în ochii ei tineri.

— Nebună idioată ce eşti! îşi spune sieşi, celei din trecut, chiar în timp ce se gândeşte: *Dac-aş vrea aş mai putea arăta aşa sau aproape la fel de bine. Şi înc-aş mai putea fi atât de fericită!*

Deşi s-a cam şters din cauza trecerii timpului şi din cauza căldurii din locul unde-o ţine ascunsă, poza încă are asupra ei acelaşi terifiant efect extatic.

— Vino-ţi în fire!

Pune poza la loc în dulapul de aerisire. Braţul îi atinge boilerul şi ea şi-l menţine acolo. E fierbinte, dar ea doreşte să fi fost şi mai fierbinte. Îşi doreşte să fie îndeajuns de fierbinte încât s-o opărească şi să-i dăruiască astfel toată durerea de care are nevoie pentru a uita gustul lui frumos şi de mult pierdut.

Se adună şi coboară la parter.

Se uită printre şipcile jaluzelei de la fereastra din faţă cum un gunoier înaintează pe aleea ei să ia gunoiul. Numai că el nu face asta! Cel puţin, nu imediat. Mai întâi, deschide capacul tomberonului lor, rupe unul dintre sacii negri şi scotoceşte prin el.

Vede cum unul dintre colegii lui îi spune ceva omului de pe alee şi cum

acesta pune la loc capacul şi-apoi împinge tomberonul spre camion.

Iar acesta e ridicat, răsturnat, golit.

Gunoierul priveşte spre casă. O vede pe ea şi nici măcar nu clipeşte. Doar stă şi se holbează.

Helen face un pas înapoi, cât mai departe de fereastră, şi se simte uşurată un minut mai târziu, când camionul porneşte pufăind în josul străzii.

FAUST

Studiază germana într-o încăpere vastă şi veche, cu un tavan înalt din care atârnă opt neoane, dintre care două sunt în starea aceea pâlpâitoare dintre funcţionare şi stingere, ceea ce nu face deloc bine durerii de cap a lui Rowan.

El stă, pur şi simplu, acolo, cufundat adânc în scaunul său din fundul clasei, ascultând-o pe doamna Sieben cum citeşte din *Faust* de Goethe în obişnuitul ei stil dramatic.

— *Welch Schauspiel!* recită ea, cu degetele împreunate, de parcă ar savura o mâncare pe care a gătit-o. *Aber ach! ein Schauspiel nur!*

Ridică privirea din carte şi se uită la chipurile lipsite de orice expresie ale puştilor de şaptesprezece ani împrăştiaţi prin clasă:

— *Schauspiel?* Ştie cineva ce-nseamnă?

O *piesă de teatru.* Rowan cunoaşte cuvântul, dar nu ridică mâna, fiindcă niciodată nu are curajul să vorbească tare, de bunăvoie, în faţa unei clase întregi, în special a uneia care o conţine şi pe Eve Copeland.

— Cineva? Oricine?

Când pune o întrebare, doamna Sieben ridică nasul, ca un şoricel care adulmecă după brânză. Totuşi azi rămâne flămândă.

— Descompuneţi cuvântul! *Schau spiel.* Spectacol, piesă. E un spectacol. O piesă de teatru. Ceva ce se joacă pe scenă. Goethe ataca falsitatea lumii: „Spectacol far-asemănare! Vai – *ach* –, dar numai un/ Spectacol![8]. Lui Goethe îi plăcea destul de mult să spună *ach,* îi lămureşte ea zâmbind. Era Domnul Vai.

Scrutează clasa ameninţător, iar ochii ei îi întâlnesc pe ai lui Rowan în cel mai nepotrivit moment.

— Aşadar, haideţi să beneficiem şi noi de ajutorul propriului nostru Domn Vai. Rowan, ai putea să citeşti, te rog, pasajul de la pagina următoare, pagina douăzeci şi şase, acela care începe cu… ia să vedem…

Zâmbeşte, fiindcă a remarcat ceva:

— *Zwei Seelen wohnen, ach! in meiner Brust.* Două suflete trăiesc… – sau *ocupă,* sau *sălăşluiesc* – vai! în pieptul meu sau în inima mea… Continuă, *Herr Ach!* Ce mai aştepţi?

Rowan vede fetele care s-au întors să se holbeze la el. Toţi cei din clasă întind gâtul să fie martorii priveliştii ridicole oferite de un tânăr adult care e

de-a dreptul încremenit la gândul că trebuie să vorbească acum cu glas tare în faţa tuturor. Doar Eve rămâne cu capul plecat spre carte, într-o posibilă încercare de a-i uşura stânjeneala la care ea, una, a mai fost deja martoră, săptămâna trecută, la ora de engleză, când el a trebuit să citească replicile lui Othello, iar ea, pe ale Desdemonei. („La-la-lasă-mă să-ţi văd ochii”, se bâlbâise el cu privirea în manualul Arden{9}. „Pri-pri-priveşte-mă-n faţă!”)

— *Zwei Seelen,* spune el şi aude cum cineva tocmai şi-a înăbuşit un chicot.

Iar apoi vocea lui e acolo, afară, de una singură, şi, pentru prima oară pe ziua de azi, chiar se simte treaz, numai că nu e deloc o senzaţie bună, ci vigilenţa dresorilor de lei şi a alpiniştilor reticenţi, iar el ştie că e în pragul catastrofei. Păşeşte printre cuvinte cu o spaimă totală, conştient că limba lui ar putea să pronunţe greşit ceva în orice clipă. Pauza dintre *meiner* şi *Brust* durează cinci secunde şi câteva vieţi, iar vocea îi devine tot mai slabă cu fiecare cuvânt, pâlpâind parcă:

— *Ich bin der Geist, der st-stets verneint,* citeşte. „Sunt spiritul ce totul neagă”{10}.

În ciuda nervozităţii, simte o stranie legătură cu acele cuvinte, de parcă ele nu i-ar aparţine lui Johann Wolfgang von Goethe, ci lui Rowan Radley:

Sunt mâncărimea nicicând scărpinată.

Sunt setea nicicând curmată.

Sunt băiatul ce nimic nu primeşte.

De ce-o fi el aşa? Ce neagă *el?* Ce l-ar putea face îndeajuns de puternic încât să aibă încredere în propria voce?

Eve ţine un pix pe care-l răsuceşte între degete şi pe care-l priveşte concentrată, de parcă ar fi o clarvăzătoare înzestrată, iar pixul, un instrument cu ajutorul căruia ar putea să prevadă viitorul. Rowan îşi dă seama că se simte ruşinată pentru el, iar gândul ăsta îl chinuie de-a dreptul. Îi aruncă o privire doamnei Sieben, dar sprâncenele ridicate ale acesteia îi transmit că trebuie să continue, că tortura lui nu a luat sfârşit încă.

— *Entbehren sollst du!* rosteşte el, pe un ton care nu dă niciun semn că la sfârşitul enunţului ar fi vreun semn de exclamare. *Sollst entbehren!*

— Ei, hai, pronunţă cu pasiune! îl întrerupe doamna Sieben. Acestea sunt cuvinte înflăcărate, pline de pasiune. Le înţelegi doar, nu-i aşa, Rowan? Ei bine, hai! Rosteşte-le mai tare!

Toate chipurile s-au întors din nou spre el. Chiar şi al lui Eve, pentru o clipă sau două. Lor le place asta, aşa cum oamenilor le plac coridele sau

concursurile TV pline de cruzime. El este taurul străpuns care sângerează, cel a cărui agonie vor s-o prelungească.

— *Entbehren sollst du!* spune din nou, mai tare de data asta, dar tot insuficient de tare.

— *Entbehren sollst du!* imploră doamna Sieben. „Neagă-te pe tine!” Acestea sunt cuvinte puternice, Rowan. Au nevoie de o voce puternică! îl îndeamnă, zâmbindu-i cu căldură.

Oare ce-şi închipuie că face? se-ntreabă băiatul. *Că-mi formează caracterul?*

— *Entbehren sollst du!*

— Mai mult! Hai, *mit gusto!*

— *Entbehren sollst du!*

— Mai tare!

Lui Rowan îi bubuie inima în piept. Citeşte cuvintele pe care va trebui să le urle din toţi rărunchii ca să scape de doamna Sieben:

Entbehren sollst du! Sollst entbehren!

Das ist der ewige Gesang.

Trage adânc aer în piept, închide ochii aproape înlăcrimaţi şi îşi aude vocea mai tare decât orice altceva:

— „Lipsă să duci, să-nduri prisosul din pustie!/ Acesta-i cântecul, eternul cântec…!”{11}

Numai când termină îşi dă seama că a strigat toate astea direct în engleză. Chicotitul înăbuşit devine acum hohot deplin şi toţi elevii se prăbuşesc pe băncile lor, cuprinşi de isterie.

— Ce-i aşa de amuzant? o întreabă Eve, nervoasă, pe Lorelei Andrews.

— De ce sunt ăştia din familia Radley atât de *ciudaţi?*

— Dar el nu e ciudat!

— Nu. E adevărat. Pe Planeta Ciudaţilor s-ar integra suprem de bine. Numai că eu vorbeam din perspectiva Pământului.

Ruşinea lui Rowan devine şi mai profundă. Se uită la pielea bronzată în nuanţa caramelului a lui Lorelei şi la ochii ei de Bambi malefic şi apoi şi-o imaginează mistuită de o combustie spontană.

— Foarte bine tradus, Rowan! îl felicită doamna Sieben, punând capăt râsetelor.

Zâmbetul ei este unul blând acum:

— Sunt impresionată. Nu mi-am dat seama că poţi traduce cu atâta acurateţe!

Nici eu nu mi-am dat seama, îşi spune Rowan. Numai că apoi remarcă pe cineva prin geamul armat cu sârmă al uşii. Cineva care a rupt-o la fugă pe coridor din altă clasă. Clara, care se grăbeşte spre toaletă, acoperindu-şi gura cu mâna.

ÎN SPATELE PARAVANULUI

Cel de-al paisprezecelea pacient al zilei e în spatele paravanului, unde îşi dă jos pantalonii şi lenjeria intimă. În timp ce îşi pune o mănuşă de latex, Peter încearcă din răsputeri să nu se gândească la ce-i va cere meseria să facă în (aproximativ) următorul minut. Aşa că stă, pur şi simplu, străduindu-se să se gândească la ceva care-ar putea s-o sperie suficient de tare pe Clara încât să reînceapă să mănânce carne.

Distrugerea nervilor?

Anemia?

Există destul de multe probleme de sănătate absolut legitime cauzate de lipsa vitaminei B şi a fierului. Numai că mai există un risc cu care nu au trebuit să se confrunte niciodată când copiii erau mai mici: riscul unei a doua opinii venite din partea unora precum asistenta medicală de la şcoală, pe care Rowan s-a decis să o consulte în legătură cu iritaţia lui cutanată şi care i-a spus că se-ndoieşte c-ar fi vorba de fotodermatită. *Mai merită, oare? Mai merită să spună toate minciunile astea? Mai merită să-şi îmbolnăvească propriii copii? Partea cea mai nasoală e că puştii lui cred că lui nu-i pasă, dar adevărul e că lui nu-i este permis să-i pese… cel puţin nu în felul în care ar vrea.*

— Futu-i!

Gura lui formează pe muteşte cuvintele.

— Futu-i!

Desigur, Peter e doctor de suficient de multă vreme ca să-şi dea seama că liniştirea cuiva este în sine un soi de medicament. A citit de multe ori despre realitatea efectului placebo şi a tuturor trucurilor menite să stârnească încrederea. Ştia despre studiile care arătau că Oxazepamul dă rezultate mai bune în tratarea anxietăţii dacă pastila e verde şi împotriva depresiei dacă e galbenă.

Aşa că uneori aşa îşi justifică în propriii ochi minciunile: nu face altceva decât să coloreze adevărul ca pe o pastilă. Numai că, odată cu trecerea vremii, îi e din ce în ce mai greu.

Şi, în timp ce stă pe scaun şi îl aşteaptă pe bătrân, un poster de pe panoul lui de informare a pacienţilor se holbează la el, ca întotdeauna.

O picătură mare şi roşie de sânge de forma unei lacrimi. Şi, cu un font cu aldine specific NHS-ului, cuvintele: FII EROU AZI! DONEAZĂ SÂNGE!

Ceasul ticăie.

Se aude foşnetul unor haine şi bătrânul îşi drege glasul: — Aşa… Asta-i… Sunt… Puteţi…

Peter se strecoară în spatele paravanului şi face ce-i cere meseria.

— Nimic anormal acolo, domnule Bamber. Nu e nevoie decât de puţin unguent, asta-i tot.

Bătrânul îşi ridică chiloţii şi pantalonii, părând pe punctul de a izbucni în lacrimi. Peter îşi scoate mănuşa şi o pune cu grijă în mica ladă de gunoi care a fost creată special pentru acest scop şi al cărei capac se închide apoi cu un clic.

— Oh, bine, spune domnul Bamber. Asta-i bine.

Peter se uită la chipul bătrânului. Petele hepatice, ridurile, firele de păr nesupuse, ochii uşor apoşi… Pentru o clipă, e cuprins de o asemenea repulsie faţă de propriu-i viitor, pe care singur şi l-a scurtat, încât abia dacă mai poate vorbi. Se întoarce cu spatele şi spionează un alt poster de pe peretele său. Unul pe care probabil că Elaine l-a pus acolo. Imaginea unui ţânţar şi un avertisment referitor la malarie adresat vilegiaturiştilor.

NU E NEVOIE DECÂT DE O MUŞCĂTURĂ!

Aproape că izbucneşte în lacrimi.

CEVA MALEFIC

Palmele Clarei sunt alunecoase din cauza transpiraţiei.

Se simte de parcă ar avea ceva terifiant înlăuntrul său. O otravă care trebuie expulzată din corpul ei. Ceva care trăieşte acolo. Ceva malefic, care a început să preia controlul.

Nişte fete intră în toaletă şi cineva încearcă uşa cabinei sale.

Clara stă nemişcată şi încearcă să respire în ciuda stării de greaţă, dar nu poate opri voma să i se ridice din stomac în mare viteză.

Ce mi se întâmplă?

Vomită din nou şi aude voci de afară.

— Gata, donşoara Bulimia, că ţi s-o fi terminat prânzul pân-acum.

O pauză. Apoi:

— Oh, ce *scârbos* miroase!

Recunoaşte vocea lui Lorelei Andrews.

Cineva bate încet în uşa cabinei. Apoi, din nou vocea lui Lorelei, dar mai dulce: — Te simţi bine?

Clara face o pauză.

— Da, răspunde.

— *Clara? Tu* eşti?

Clara nu spune nimic. Lorelei şi o altă fată se pun pe chicotit.

Clara le aşteaptă să plece şi apoi trage apa, să se ducă voma. Afară, pe culoar, Rowan stă sprijinit de peretele acoperit cu plăci de faianţă. E încântată să-i vadă chipul, singurul de care are cu adevărat nevoie chiar acum.

— Te-am văzut fugind pe hol. Te simţi bine?

Toby Felt trece pe-acolo exact în acel moment şi îl împunge pe Rowan în spate cu racheta de tenis.

— Ştiu că te străduieşti s-ai şi tu parte de ceva acţiune, Ralanti, dar ea e *sor-ta* totuşi! E, pur şi simplu, *greşit!*

Rowan nu are nimic de spus sau nimic pe care să fie suficient de curajos încât să-l spună cu voce tare.

— E aşa un idiot! spune slab Clara. Habar n-am ce vede Eve la el!

Clara vede că vorbele ei îl supără pe fratele său şi-şi doreşte să nu fi zis nimic.

— Parcă ziceai că nu-i place de el, murmură Rowan.

— Păi, aşa credeam. Credeam că o persoană care posedă un creier complet funcţional nu are cum să-l placă pe unul ca el, dar, ei bine, s-ar putea ca ea să-l placă totuşi, cred.

Rowan se străduieşte să mimeze indiferenţa:

— Ei, de fapt, nu mă deranjează. Poate să-i placă de cine vrea ea. Doar asta-i democraţia.

Sună clopoţelul.

— Încearcă s-o uiţi, îl sfătuieşte Clara în timp ce se îndreaptă spre sala de clasă unde au ora următoare. Dacă vrei să nu mai fiu prietenă cu ea, atunci aşa o să fac.

— Nu fi prostuţă! îi spune Rowan oftând. Nu mai am şapte ani. Uite ce-i, mi-a plăcut un pic de ea, asta-i tot. N-a fost nimic.

Atunci Eve se apropie pe furiş de ei.

— Ce n-a fost nimic?

— Nimic, spune Clara, ştiind că fratele ei va fi prea nervos pentru a mai scoate vreo vorbă.

— Nimic n-a fost nimic. Ăsta-i un gând foarte nihilist.

— Noi suntem o familie de nihilişti, spune Clara.

„În mod inevitabil, dacă te-ai abţinut toată viaţa, nu prea ştii cu adevărat ce îţi lipseşte. Dar setea este tot acolo, în profunzime, dedesubtul tuturor.”

Manualul abstinentului, ediţia a II-a, p. 120

O SALATĂ VERDE THAILANDEZĂ CU PUI MARINAT ŞI SOS DE ARDEI IUTE ŞI LIMETĂ

— Drăguţ colier, găseşte Peter de cuviinţă să îi spună Lornei, după ce s-a holbat mult prea mult la gâtul ei.

Din fericire, femeia îi zâmbeşte flatată şi îşi atinge mărgelele albe simple.

— Oh, Mark mi l-a cumpărat acum câţiva ani. La o piaţă din St. Lucia. În luna noastră de miere.

Asta pare să fie o veste nouă-nouţă pentru Mark, care abia acum pare să observe că nevasta lui poartă un colier de vreun fel.

— Da? Nu-mi aduc aminte.

Lorna pare rănită.

— Da, spune ea cu tristeţe. Tu mi l-ai cumpărat.

Peter încearcă să-şi abată atenţia. Priveşte cum soţia lui scoate celofanul de pe aperitivul făcut de Lorna, apoi se uită cum îşi soarbe Mark Sauvignon Blancul cu atâta suspiciune şi lentoare, încât ai crede că a crescut într-o podgorie de pe Valea Loarei.

— Vasăzică Toby s-a dus la petrecerea aia? întreabă Helen. Clara s-a dus, deşi nu se simţea prea grozav.

Peter îşi aduce aminte cum, în urmă cu o oră, în vreme ce-şi verifica e-mailurile, Clara urcase până la el. Îl întrebase dacă e în regulă să iasă în seara aceea, iar el spusese „da”, în mod abstract, fără să facă, de fapt, legătura cu ceea ce spunea ea, iar apoi Helen îi aruncase o privire dispreţuitoare când el coborâse la parter, dar nu spusese nimic în timp ce îşi pregătea friptura de porc la cuptor. Poate că abia acum îl lua peste picior. Şi poate că avea dreptate. Poate că n-ar fi trebuit să spună „da”, numai că el, unul, nu-i Helen. Nu poate fi mereu pe fază.

— Habar n-am, spune Mark.

Iar apoi Lornei:

— S-a dus?

Lorna aprobă cu o mişcare din cap şi pare să se simtă aiurea când trebuie să vorbească despre fiul ei vitreg:

— Da, aşa cred, nu că ne-ar mai spune nouă pe unde umblă.

Îşi îndreaptă apoi atenţia din nou spre salata ei, pe care Helen tocmai a servit-o:

— Iat-o! O salată verde thailandeză cu pui marinat şi cu sos de ardei iute şi limetă.

Peter aude toate astea, dar nu-i sună niciun clopoţel de alarmă. Iar Helen deja a luat o gură, aşa că el crede că totul ar trebui să fie în regulă.

Îşi înfige furculiţa într-o bucată de pui şi nişte măcriş cu sos şi vâră totul în gură. În mai puţin de o secundă se sufocă.

— Oh, Doamne! exclamă.

Ştie şi Helen, dar n-a fost în stare să-l prevină. Ea a reuşit, cumva, să înghită totul şi acum îşi clăteşte gura cu vin alb, pe care-l tot plimbă de colo-colo, pentru a îndepărta gustul. Lorna e foarte îngrijorată:

— E ceva în neregulă? E prea iute?

El nu l-a mirosit. Duhoarea probabil că s-a pierdut în mijlocul ardeilor iuţi şi al tuturor celorlalte ingrediente, dar simte atât de puternic pe limbă gustul înţepător şi scârbos, încât se sufocă înainte chiar ca îmbucătura să-i ajungă în gâtlej. Se ridică în picioare, cu mâna la gură, şi le întoarce spatele tuturor.

— Dumnezeule mare, Lorna! strigă Mark, cu tonul devenit dur din cauza agresivităţii. Ce i-ai făcut bietului om?

— Usturoi!

Peter nu se poate abţine şi strigă, printre sufocări, de parcă ar blestema numele unui duşman de neînvins.

— Usturoi! Cât de mult e?

Îşi freacă limba cu degetul, în încercarea de a îndepărta astfel mizeria. Apoi îşi aduce aminte de vin. Înşfacă paharul. Îl dă pe gât cu un gâlgâit şi, prin ceaţa ochilor înlăcrimaţi, o vede pe Lorna care pare dezolată în timp ce se holbează la ce a mai rămas în castron din aperitivul ei nociv.

— E puţin în sos şi a fost un pic şi în marinadă. Îmi pare atât de rău! Nu mi-am dat seama că tu…

Ca de obicei, Helen găseşte o replică promptă:

— Peter e un pic alergic la usturoi. O să supravieţuiască însă, sunt sigură. Are aceeaşi problemă şi cu haşmele.

— Oh! exclamă Lorna sincer uluită. Asta-i ciudat! E un antioxidant benefic!

Peter îşi ridică şervetul şi tuşeşte în pânza albă. Păstrează ultimele picături de vin în gură, învârtindu-le de colo-colo ca pe apa de gură. În cele din urmă, le înghite şi pe ele.

— Îmi pare foarte rău! spune el, punând paharul gol pe masă. Pe bune!

Îmi pare foarte rău!

Soţia lui îl priveşte cu un amestec de compasiune şi dezaprobare, în timp ce-şi îndeasă în gură o frunză de salată verde fără niciun pic de sos.

COPELAND

— Plecaţi în străinătate anul ăsta? îşi întreabă Helen oaspeţii.

— Probabil, îi răspunde Mark încuviinţând din cap. Probabil că în Sardinia.

— Pe Costa Smeralda, adaugă Lorna, uitându-se lung la Peter şi plimbându-şi degetul pe marginea paharului ei de vin, iar şi iar.

— Oh, *Sardinia!* exclamă Helen năpădită de o rară fericire. Sardinia e frumoasă. Am zburat acolo pentru o noapte, nu-i aşa, Peter?

Oaspeţii ei par buimăciţi.

— O *noapte?* întreabă Mark, aproape cu suspiciune. Cum adică: n-aţi petrecut decât o noapte acolo?

Helen îşi dă seama ce greşeală a făcut:

— Vreau să spun c-am zburat într-acolo noaptea, spune, în timp ce soţul ei ridică din sprâncene într-un mod care înseamnă „Hai să te văd cum ieşi din încurcătura asta!”. A fost frumos, am zburat la Cagliari… cu luminile lui şi tot restul. Desigur, am stat acolo o săptămână. Vreau să spun, ne-om da noi în vânt după sejururile scurte, dar să mergi până acolo şi să te şi întorci într-o singură noapte ar fi prea de tot!

Izbucneşte în râs, un pic prea tare, apoi se ridică să aducă felul următor. O friptură de porc la cuptor fără pic de usturoi pe care ea se jură că o va mânca fără să facă niciun *faux pas* inutil.

Ar trebui să vorbesc despre cartea pe care o citesc, se gândeşte Helen. *Asta ar trebui să fie un subiect sigur. În fond, n-am avut niciodată parte de o noapte nebunească în care să fi zburat spre China lui Mao.*

Numai că nu trebuie să-şi facă nicio grijă în legătură cu ce s-ar cuveni să spună. Cât durează felul principal, Mark îi plictiseşte pe toţi povestind despre proprietăţi imobiliare.

— Am cumpărat-o când piaţa era la cel mai scăzut nivel, aşa c-a fost câştig pe toată linia pentru mine, spune el despre o proprietate pe care-a cumpărat-o pe Lowfield Close.

Apoi se apleacă peste masă, de parc-ar fi pe punctul să le dezvăluie taina Sfântului Graal:

— Problema când cumperi ca să-nchiriezi apoi e că poţi să-ţi alegi proprietăţile, dar nu poţi întotdeauna să-ţi alegi chiriaşii.

— Corect, încuviinţează Helen, dându-şi seama că Mark aşteaptă vreun

soi de confirmare.

— Şi singurul tip care a vrut s-o închirieze a fost un dezastru total. Un dezastru *total*.

Peter ascultă doar pe jumătate. E prea ocupat să încerce să alunge gândurile despre Lorna în timp ce-şi mestecă friptura de porc. Încearcă să nu-i întâlnească privirea şi să se concentreze doar asupra farfuriei, a legumelor şi a sosului maroniu.

— Un dezastru? se miră Helen, încă străduindu-se din răsputeri să pară interesată de ceea ce are Mark de spus. Mark aprobă, solemn, cu o mişcare a capului.

— Jared Copeland. Îl cunoşti?

Copeland. Helen meditează un pic. Cu siguranţă, numele-i spune ceva.

— Are o fiică, adaugă Mark. O fată blondă. Eve, cred.

— Oh, da! Clara e prietenă cu ea. N-am întâlnit-o decât o dată, dar pare simpatică. O fată deşteaptă.

— Ei bine, oricum o fi, taică-su e un caz straniu. Un alcoolic, din câte-nţeleg. A fost poliţist. Detectiv criminalist sau cam aşa ceva. Dar n-ai zice, dacă te uiţi la el. A rămas fără job şi a hotărât să se mute aici din Manchester. N-are nicio noimă, dar, dacă el vrea să închirieze un apartament de la mine, doar n-o să m-apuc să-l opresc! Necazul e că n-are bani. Nu mi-a plătit decât garanţia şi cu asta basta. E acolo de două luni de-acum şi n-am mai văzut nici măcar o ceapă degerată de la el.

— Oh, Doamne, bietul om! spune Helen, cu sinceră compasiune. E clar că a păţit ceva.

— Asta am spus şi eu, intervine Lorna.

Mark îşi dă ochii peste cap.

— Eu nu conduc o fundaţie de caritate! I-am spus că, dacă nu-mi primesc banii într-o săptămână, gata, s-a isprăvit! Nu poţi fi sentimental în legătură cu lucrurile astea, Helen! Eu sunt om de afaceri. Oricum, mi-a spus să nu-mi fac nicio grijă. Are un job nou.

Mark aruncă un zâmbet superior într-un asemenea hal, încât până şi Helen se întreabă de ce i-o fi invitat pe alde Felt la masă.

— Ca *gunoier!* De la poliţie la camionul de gunoi. Nu cred c-o să mă duc vreodată la el să-i cer sfaturi în materie de carieră!

Helen îşi aduce aminte de gunoierul care i-a scotocit prin tomberon în dimineaţa aceea.

Soţul ei totuşi nu a făcut nicio legătură. El n-a auzit menţionarea

gunoierului, pentru că a coincis cu momentul în care ceva l-a apăsat pe picior. Iar acum inima lui a luat-o la galop pentru că şi-a dat seama că e vorba de Lorna. De piciorul *ei!* Un accident, presupune. Dar apoi rămâne acolo, piciorul ei pe piciorul lui, şi chiar se freacă puţin de el, apăsând tandru pe pielea pantofului.

El o priveşte.

Ea zâmbeşte, sfioasă. Piciorul lui Peter rămâne acolo unde e în timp ce el se gândeşte la barierele dintre ei.

Pantof, şosetă, piele.

Datorie, căsnicie, sănătate mintală.

Închide ochii şi încearcă să menţină fantezia sexuală.

Normală. Umană. Numai că trebuie să poarte o luptă, atât e de dificil.

Se retrage, făcându-şi piciorul să alunece uşurel înapoi sub scaunul lui, iar ea se uită-n jos, în farfuria goală de-acum. Dar zâmbetul îi rămâne pe chip.

— E o afacere, spune Mark, care e îndrăgostit de-a dreptul de acest ultim cuvânt. Şi ne-aşteaptă un an cu mari cheltuieli. Avem chestii mari de făcut la casa noastră.

— Oh, ce vă gândiţi să faceţi? întreabă Helen.

Mark îşi drege glasul, de parcă e pe punctul de a face un anunţ de importanţă naţională.

— Ne gândeam să lărgim. La etaj. Să facem un al cincilea dormitor. Peter, o să trec pe-aici să-ţi arăt planurile înainte de-a merge să obţinem aprobarea cadastrală. Există riscul de a-ţi umbri o parte din grădină.

— Sunt sigur că va fi totul în regulă, spune Peter, simţindu-se, dintr-odată, viu şi periculos. Pentru noi, aş zice că umbra e aproape un plus.

Helen îl ciupeşte pe soţul ei de picior, cât de tare poate.

— Corect, spune, începând să strângă farfuriile. Cine vrea desert?

TARANTULĂ

E frig pe câmp, chiar şi cu focul aprins, dar nimănui altcuiva nu pare să-i pese.

Ceilalţi dansează, beau şi fumează iarbă.

Clara stă pe pământul gol, uitându-se fix la focul de tabără improvizat aflat la câţiva metri în faţa sa, tresărind la căldura şi strălucirea lui în timp ce flăcările pâlpâie, şfichiuind noaptea. Chiar dacă nu i-ar fi fost rău, tot s-ar fi simţit absolut mizerabil în ultima oră sau cât o fi trecut de când Toby Felt se strecurase în mijlocul lor şi începuse s-o îndoape pe Eve cu vodcă ieftină şi replici de-agăţat încă şi mai ieftine. Şi cumva toată strădania lui dăduse rezultate. Acum se sărutau, iar mâna lui Toby era pe ceafa prietenei Clarei, târându-se ca o tarantulă cu cinci picioare.

Harper este cel care înrăutăţeşte şi mai mult noaptea Clarei.

În ultimele zece minute s-a tot lăsat pe spate, zgâindu-se la ea cu ochi flămânzi de beţiv şi făcând-o să se simtă şi mai rău decât se simţea deja.

Stomacul i se întoarce din nou pe dos, de parcă pământul ar fi luat-o ca din puşcă în jos.

Trebuie să plece.

Trebuie să-şi adune energia necesară pentru a se ridica în picioare, chiar în clipa când Eve se desprinde de gura lui Toby pentru a vorbi cu prietena ei.

— Oh, Doamne, Clara, eşti tare palidă! spune Eve beată, dar îngrijorată. Vrei să plecăm? Putem lua împreună un taxi. Sun imediat să chem unul.

În spatele ei, Clara îl vede pe Toby, care pare să-l tot încurajeze pe Harper, şi se întreabă vag ce o spune.

— Nu, e în regulă, izbuteşte Clara să zică, peste ritmul de tobe al muzicii. O sun pe maică-mea într-un minut. O să vină ea după mine.

— Pot s-o sun eu, dacă vrei.

Toby o trage pe Eve de cămaşă.

— E-n regulă, o asigură Clara.

— Eşti sigură? o întreabă Eve, cu privirea unei căprioare bete.

Clara încuviinţează cu o mişcare din cap. Nu poate vorbi acum. Dacă ar vorbi, ştie c-o să vomite. În loc de asta, trage aer în piept şi încearcă să introducă ceva din aerul nopţii în ea, dar asta n-o ajută deloc.

Şi apoi, chiar când Eve şi Toby se pun din nou pe sărutat, starea de greaţă

din stomac i se intensifică şi începe să se amestece cu o durere ascuţită, de parcă i s-ar răsuci măruntaiele.

Asta nu-i deloc în regulă!

Clara închide ochii şi, de undeva, din întunericul adânc al fiinţei sale, îşi cheamă puterea de care are nevoie pentru a se ridica în picioare şi a se îndepărta de toţi dansatorii fericiţi şi de cuplurile care se sărută.

SEMNAL

Câteva minute mai târziu, Clara trece peste un mic zid împrejmuitor şi se îndreaptă spre un câmp învecinat. Vrea s-o sune pe mama ei, dar nu are semnal pe telefon, aşa că merge mai departe. Nu direct spre şosea – nu vrea să rămână în câmpul vizual al petrecăreţilor –, ci peste acest al doilea câmp, care îi oferă o modalitatea mai liniştită de a dispărea. Îşi scoate din nou telefonul. Micul simbol al antenei încă este barat.

Pe pământ sunt vaci care dorm. Forme fără capete în beznă, ca spinările unor balene care se eliberează din ocean. Devin propriu-zis vaci abia când ajunge lângă ele; se trezesc, tresărind speriate, şi orbecăie disperate încercând să se îndepărteze de ea. Clara continuă să înainteze, mergând pe o cărare în diagonală peste câmp spre şoseaua din depărtare, în timp ce vocile de la petrecere se estompează şi devin neclare în urma ei, cu muzica laolaltă, pierzându-se în văzduhul nopţii.

Clara nu s-a simţit în viaţa ei aşa de rău. Şi, într-o viaţă plină de infecţii oculare, migrene de trei zile şi diaree recurentă, asta chiar e o performanţă. Ar trebui să fie în pat, ghemuită în poziţie fetală sub pilotă, smiorcăindu-se fără s-o audă nimeni.

Şi apoi vine din nou acea greaţă sfâşietoare care o face să-şi dorească să poată evada din propriu-i corp.

Trebuie să se oprească.

Trebuie să se oprească şi să vomite.

Dar apoi aude ceva. Gâfâieli puternice.

Focul pare acum la kilometri întregi distanţă, o strălucire îndepărtată în spatele gardului viu stufos şi neîntreţinut care desparte cele două câmpuri.

Fata vede o siluetă mătăhăloasă care aleargă în salturi pe câmp.

— Hei! icneşte aceasta.

Icneşte *el:*

— Clara!

E Harper. Ea se simte atât de rău, încât nu-şi face prea multe griji din cauza motivului pentru care o urmăreşte. E îndeajuns de delirantă încât să fi uitat de privirile lui libidinoase şi să-şi închipuie că poate că nici măcar n-o urmăreşte. Sau poate c-o fi uitat ceva şi el vine să i-l aducă.

— Ce-i? îl întreabă, îndreptându-şi spatele.

El se apropie, zâmbeşte larg, dar nu spune nimic. E incredibil de beat,

crede Clara. Ea nu e beată totuşi. Harper e un mare dobitoc şi un bătăuş, dar ea l-a considerat întotdeauna incapabil să gândească singur. Şi, cum Toby nu e prin preajmă să-i dea idei, ar trebui să fie în siguranţă.

— Arăţi drăguţ, spune el clătinându-se ca un copac uriaş tăiat la baza trunchiului.

Vocea lui profundă de bolnav de sinuzită o apasă, sporindu-i greaţa.

— Nu. Deloc. Eu…

— Mă-ntrebam dacă n-ai vrea să facem o plimbare.

— Ce?

— Păi, ştii tu, o plimbare.

Ea e nedumerită. Se întreabă din nou ce i-o fi spus Toby lui Harper.

— Dar merg.

El zâmbeşte.

— E-n regulă. Ştiu că-ţi place de mine.

Nu, nu poate să aibă de-a face cu aşa ceva acum! Nu pare să aibă la îndemână obişnuita ei rezervă de scuze folositoare şi politicoase cu ajutorul cărora să scape de el. Tot ce poate face e să meargă mai departe.

Dar cumva Harper ajunge în faţa ei, i se postează în cale şi zâmbeşte de parcă s-ar amuza amândoi de aceeaşi glumă, una care poate deveni grosolană sau ameninţătoare. Merge cu spatele în timp ce ea înaintează, rămânând în faţa ei tocmai când Clara ar avea nevoie, mai mult decât orice altceva, să nu fie nimeni acolo. Nimeni în afara de mama şi tatăl ei. Iar el pare, dintr-odată, periculos, cu faţa lui beată revelându-i potenţialul de ticăloşie omenească. Ea se întreabă dacă aşa se simt câinii şi maimuţele în laborator când, brusc, îşi dau seama că oamenii de ştiinţă nu se află acolo pentru a fi drăguţi cu animalele.

— Te rog, izbuteşte să spună, lasă-mă-n pace!

Harper se enervează când aude asta, de parcă ea ar încerca, în mod deliberat, să-l rănească.

— Ştiu că-ţi place de mine. Nu te mai preface!

Preface.

Cuvântul i se învârtejeşte în minte, până devine doar o înşiruire de sunete fără sens. E sigură că percepe cum Pământul se învârte în jurul axei sale, încearcă să se concentreze.

E o şosea pustie la capătul câmpului. O şosea care duce spre Bishopthorpe. La părinţii ei.

Acasă.

Şi departe de el.

Ea trebuie să-i sune. Trebuie, trebuie, trebuie…

— Băga-mi-aş!

Tocmai a vomat pe adidaşii lui.

— Sunt noi-nouţi! spune el.

Clara se şterge la gură, simţindu-se ceva mai normal.

— Scuze, îi spune.

Acum e capabilă să-şi dea seama cât de vulnerabilă e, atât de departe de petrecere şi încă nu suficient de aproape de şosea. Trece pe lângă el cu o grabă bruscă, continuând să se îndrepte în josul tăpşanului, spre şosea. Dar el se ţine după ea.

— Dar nu-i nimic, te iert.

Îl ignoră şi începe să formeze numărul părinţilor ei, dar, cuprinsă de nervozitate, greşeşte şi intră în setările telefonului, nu în agenda de contacte.

El o prinde din urmă.

— Am zis că nu-i nimic!

Vocea i s-a schimbat. Pare furios, chiar şi când îşi însoţeşte cuvintele cu un hohot de râs.

Ea dă clic pe „agendă”. Numărul e acolo, strălucind spre ea de pe ecranul mobilului cu o acurateţe încurajatoare. Apasă „apelează”.

— O să te fac să te simţi mai bine. Haide, ştiu că-ţi place de mine!

Ţine telefonul la ureche. Începe să sune. Clara se roagă, la fiecare behăit mecanic, ca părinţii ei să răspundă. Dar, după doar trei sau patru apeluri, telefonul nu mai e în mâna ei. El i l-a smuls cu brutalitate. Şi îl închide.

Situaţia a devenit serioasă. Ea simte, deşi îi e foarte rău, că gluma degenerează. E doar o fată şi el e un băiat de două ori mai mare decât ea care-i poate face orice. La doar cinci kilometri depărtare, se gândeşte ea, mama şi tatăl ei poartă o conversaţie prietenoasă la cină cu familia Felt. Cinci kilometri nu au părut niciodată să fie atât de departe.

— Ce faci? îl întreabă, urmărindu-l cum îşi strecoară mobilul ei în buzunarul blugilor.

— Ţi-am luat telefonul. Rahatul ăsta de Samsung.

El e doar un copil. Un puşti de trei ani umflat cu pompa până a devenit un monstru.

— Te rog, dă-mi-l înapoi! Trebuie s-o sun pe maică-mea.

— Vino şi ia-l!

— Te rog, dă-mi-l!

Harper se apropie de ea. O cuprinde cu braţul. Clara încearcă să se împotrivească, dar el pune mai multă forţă, intensificându-şi strânsoarea. Îi simte mirosul de alcool din respiraţie.

— Ştiu că-ţi place de mine, îi spune el. I-a zis Eve lui Toby.

Inima fetei se poticneşte parcă, apoi o ia la galop în panică.

— Te rog, îl mai imploră o dată.

— Rahat, care-i problema? Tu eşti aia care-a borât pe mine. Eşti la fel de ciudată ca frate-tu.

Şi încearcă s-o sărute. Ea îşi fereşte capul.

Vocea lui o atacă parcă, dură ca stânca: — Ce, te crezi prea bună pentru mine? Nu eşti prea bună pentru unu' ca mine!

Clara strigă după ajutor acum, cu braţul lui pe după umeri, cu mâna lui apăsând trupul de care el vrea să se bucure.

— Ajutor! urlă din nou, cu capul întors spre locul de unde a venit.

Cuvintele nu ajung însă decât până la vacile care o privesc cu aceeaşi teamă pe care o simte şi ea. Şi pe Harper l-a cuprins panica. Clara i-o citeşte pe faţă, în zâmbetul disperat şi în ochii înspăimântaţi. Incapabil să ticluiască o soluţie mai bună, îi acoperă gura cu mâna. Ochii ei scrutează şoseaua. Nicio maşină. Nici ţipenie de om. Strigă prin mâna lui, dar nu se aude decât un sunet disperat, dar înăbuşit. Care îl îndeamnă pe el să apese şi mai tare, încât o doare falca. Apoi o apasă în spatele genunchilor şi o trage spre pământ.

— Nu eşti mai bună decât mine! îi spune, încă înăbuşindu-i ţipetele. Îţi arăt eu ţie!

O striveşte cu toată greutatea lui, în timp ce mâna i se îndreaptă spre primul nasture de la blugii ei.

Şi ăsta e momentul în care spaima Clarei începe să se transforme în furie. Îl loveşte cu pumnii în spate, îl trage de păr, îl muşcă de palmă.

Simte gustul sângelui lui şi muşcă mai tare.

— Au! Curva dracului! Au!

Ceva se schimbă.

Mintea ei se ascute.

Dintr-odată, nu mai există niciun pic de teamă. Niciun pic de greaţă.

Nicio slăbiciune.

Doar sângele, minunatul gust al sângelui omenesc.

Îşi potoleşte o sete despre care n-a ştiut niciodată c-o are şi simte alinarea deşertului care absoarbe primele picături de ploaie. Se pierde pe sine în

gustul acela şi nu-şi dă seama de strigătul pe care îl scoate el în timp ce-şi smulge mâna. E ceva întunecat şi lucitor pe mâna lui. O rană larg căscată acolo unde ar fi trebuit să fie palma lui, cu micile conducte ale oaselor rămase intacte. Harper o priveşte cu groază, iar ea nu se-ntreabă de ce. Nu mai are nici măcar o întrebare în minte.

Se repede asupra lui, cu o turbare incontrolabilă şi dezlănţuită, şi, cu o putere neaşteptată, îl împinge şi îl trânteşte la pământ, ca să se bucure în continuare de acel gust.

Urletul lui sufocat se topeşte în cele din urmă, împreună cu durerea cumplită pe care i-a provocat-o ea, iar Clara nu mai rămâne decât cu intensa şi unica plăcere oferită de sângele lui. Se revarsă în ea, înecând-o pe fata lipsită de putere care se credea şi ridicând la suprafaţă pe cineva nou: sinele ei adevărat şi puternic.

În acest moment este mai puternică decât o mie de războinici laolaltă. Dintr-odată, nu mai e nicio spaimă pe lume, la fel cum în trupul ei nu mai sălăşluieşte nicio durere şi nicio stare de greaţă.

Rămâne pierdută în acest moment. Simte intensitatea prezentului, eliberată de trecut şi de viitor, şi se hrăneşte în continuare sub mângâierea unui cer negru şi lipsit de stele.

SÂNGELE, SÂNGELE

Helen se ridică să răspundă la telefon, dar acesta încetează să mai sune înainte ca ea să fi ieşit măcar din sufragerie. *Ce ciudat,* se gândeşte şi are vaga senzaţie că totuşi ceva nu e în regulă. Se întoarce la oaspeţii ei, la timp pentru a vedea cum lingura lui Mark Felt cară în gura bărbatului o cantitate considerabilă de budincă din fructe.

— Delicioasă, Helen! Trebuie să-i dai şi Lornei reţeta. Lorna îi aruncă o privire fugitivă, fiind, în mod clar, conştientă că această replică a fost o înţepătură la adresa ei. Deschide şi închide gura, dar nu spune nimic.

— Ei, spune Helen cu diplomaţie, cred că am cam exagerat cu coacăzele roşii. Probabil c-ar fi trebuit să iau ceva de-a gata de la supermarket.

Toţi aud muzica pe care o ascultă Rowan şi care răzbate de la etaj, mohorâte note suicidare interpretate de chitare, un cântec pe care Peter şi Helen l-au auzit ultima oară cu ani buni în urmă, la Londra, la prima lor întâlnire. Helen mai-mai că poate desluşi versul „I want to drown in the flood of your sweet red blood”{12} şi zâmbeşte fără să vrea, amintindu-şi cât de mult se distrase în noaptea aceea.

— Chiar voiam să vin la tine, îi spune Lorna lui Peter, cu tonul unei pisici care se freacă linguşitor de un calorifer.

— Oh? se miră Peter.

Ochii Lornei rămân fixaţi asupra lui.

— În calitate de medic, vreau să spun. Ştii, să-mi fac o programare pentru o problemă.

— O programare cu un medic generalist de modă veche? întreabă Peter acum. Cam prea convenţional pentru o reflexologă, nu?

Lorna zâmbeşte.

— Păi, trebuie să fii acoperit pe toate fronturile, nu-i aşa?

— Da, presupun că…

Înainte ca Peter să apuce să termine, telefonul sună pentru a doua oară.

— *Din nou?* se miră Helen, apoi îşi trage în spate scaunul şi părăseşte încăperea.

Afară, pe hol, observă ce oră e pe micul ceas atârnat lângă telefon. E unsprezece fără cinci.

Ridică receptorul, aude respiraţia fiicei sale la celălalt capăt al firului. Clara gâfâie de parcă ar fi fugit.

— Clara?

Trece ceva timp până când aude vocea fetei. La început, Clara nu pare capabilă să formuleze cuvinte coerente, de parcă ar trebui să reînveţe să vorbească.

— Clara? Ce s-a întâmplat?

Apoi cuvintele sosesc, în cele din urmă, iar Helen ştie că o lume se sfârşeşte.

— Nu mai era decât sângele. Nu m-am putut opri. Era sângele, sângele…

LINIŞTE

Rowan şi-a petrecut toată seara în camera lui, lucrând la o poezie despre Eve, dar fără să-i iasă nimic.

În casă pare să fie linişte, îşi dă el seama la un moment dat. Nu mai aude căznitele voci politicoase ale părinţilor săi şi ale musafirilor. În schimb, aude altceva.

Un motor, afară. Trage cu ochiul prin perdele tocmai la timp pentru a vedea minivanul ieşind în trombă de pe aleea lor şi repezindu-se pe Orchard Lane.

Straniu.

Părinţii lui nu conduc niciodată atât de repede şi, întrebându-se oarecum dacă nu cumva maşina le fusese furată, îşi pune la loc pe el tricoul – îl scosese pentru a face trei flotări chinuitoare – şi se îndreaptă spre parter.

BÉLA LUGOSI

Copacii trec în goană pe lângă ei în beznă, în timp ce Helen iese cu maşina din sat. A vrut să conducă ea, pentru că ştia că Peter o va lua razna de îndată ce i-ar spune, dar, chiar şi cu el pe locul din dreapta, a hotărât să aştepte până vor fi ieşit din sat. Cumva i se părea mai uşor aşa, să-i spună abia când vor fi departe de casele şi străzile noii lor vieţi. Acum i-a dezvăluit că inevitabilul se produsese, iar Peter urlă la ea în vreme ce ea încearcă să se concentreze la ce face, pironindu-şi ochii pe şoseaua pustie din faţa sa.

— Rahatul dracului, Helen! strigă. Ea ştie?

— Nu.

— Şi-atunci ce crede că s-a-ntâmplat?

Helen trage adânc aer în piept şi încearcă să detalieze totul cu cât de multă atenţie poate: — Băiatul a încercat să-şi facă de cap cu ea, iar Clara l-a atacat. L-a muşcat. Îi tot dădea înainte cu sângele. Cum l-a gustat. Nu prea vorbea cu noimă.

— Dar n-a zis că…

— Nu.

Peter spune atunci ceea ce ea ştia că avea să spună şi mai ştie şi că trebuie să fie de acord cu el.

— Trebuie să-i spunem. Trebuie să le spunem amândurora. Trebuie să afle.

— Ştiu.

Peter clatină din cap şi îi aruncă o privire plină de furie pe care ea încearcă să o ignore. Se concentrează asupra drumului, încercând să se asigure că nu ratează cotitura. Dar tot nu poate să-i oprească vocea care ţipă în urechea ei: — Şaptesprezece ani! Şi acum ştii şi tu c-ar fi trebuit să le spunem. Grozav! *Grozav!*

Peter îşi scoate mobilul din buzunar şi începe să formeze. Trage iute aer în piept, gata să vorbească, dar apoi ezită o secundă. *Mesageria vocală!*

— Eu sunt, spune, în cele din urmă, lăsând un mesaj. Ştiu că a trecut mult timp.

Nu. Nu poate să facă una ca asta.

— Dar cred că avem nevoie de tine. Clara a intrat într-o oarecare încurcătură şi chiar nu ne putem descurca singuri. *O face. Îl sună pe fratele*

lui.

— Te rog, sună-ne de îndată ce primeşti…

Helen îşi ia ochii de la drum şi o mână de pe volan pentru a-i înşfăca telefonul. Sunt cât pe ce să iasă de pe şosea şi să se proptească în copaci.

— Ce mama dracului faci? îl întreabă ea, apăsând butonul de închidere a telefonului. Ai promis că n-o să-l suni niciodată.

— Pe cine?

— Îl sunai pe Will.

— Helen, există un cadavru. Noi nu mai putem rezolva buclucuri de genul ăsta.

— Am luat lopata, spune ea, conştientă de cât de ridicol trebuie să sune asta. N-avem nevoie de fratele tău.

Will! El l-a sunat pe Will!

Şi chestia cu adevărat dificilă e că ea ştie că, în mintea lui Peter, e cât se poate de logic. Şoseaua se îngustează, iar copacii par mult mai aproape, aplecându-se înainte ca invitaţii cu pălării ţicnite de la o nuntă în miez de noapte. Sau de la o înmormântare.

— El ar putea să zboare cu cadavrul de acolo, spune Peter după o vreme. Ar putea fi aici în zece minute. Ar putea rezolva totul.

Mâna lui Helen se încleştează pe volan cu o disperare reînnoită.

— Ai promis, îi reaminteşte.

— Ştiu c-am promis, încuviinţează Peter din cap. Noi am promis o grămadă de chestii. Dar asta a fost înainte ca fiica noastră să se dezlănţuie à la Béla Lugosi pe un băiat la o petrecere de la mama naibii. Habar n-am de ce-ai lăsat-o să se ducă de la bun început.

— Pentru că te-a întrebat pe tine, dar tu n-ascultai.

Peter se întoarce la tema lui:

— El e încă activ. În Manchester. Mi-a trimis un e-mail Crăciunul trecut.

Pe Helen o străbate un soc.

— Un e-mail? Nu mi-ai spus.

— Oare de ce? spune el în timp ce Helen încetineşte.

Indicaţiile Clarei fuseseră cel puţin vagi.

— Ar putea fi oriunde pe şoseaua asta, zice Helen.

Peter îi arată cu degetul ceva pe geam.

— Uite!

Helen vede un foc pe unul dintre câmpuri şi siluete îndepărtate. Clara nu poate fi prea departe de acum. Helen se roagă în tăcere ca nimeni altcineva

să nu fi plecat încă să-i caute pe ea sau pe băiatul acela.

— Dacă nu mă laşi să apelez la el, o să fac eu asta, spune Peter. O să zbor eu cu cadavrul de acolo.

— Nu fi ridicol! respinge ea ideea. Şi, oricum, n-ai fi în stare. Nu acum. Au trecut şaptesprezece ani.

— Aş putea dac-aş gusta sângele. N-aş avea nevoie de prea mult.

Helen îşi priveşte soţul, nevenindu-i să creadă.

— Mă gândesc doar la Clara, o asigură el, stând cu ochii aţintiţi pe marginea drumului. Îţi aduci aminte cum e. Ce se-ntâmplă. N-ar ajunge la închisoare. Ei ar…

— Nu, spune Helen ferm. Nu. Luăm cadavrul. Îl îngropăm. Mergem la mlaştină şi-l îngropăm. Ca oamenii.

— Ca oamenii!

Peter mai-mai că râde de ea.

— Doamne!

— Peter, trebuie să ne ţinem tari. Dacă guşti sânge, lucrurile o s-o ia razna.

El se gândeşte.

— OK, OK! Ai dreptate. Dar, înainte de a face asta, vreau să ştiu ceva.

— Ce? întreabă ea.

Nici măcar într-o noapte ca asta – *mai ales* într-o noapte ca asta – Helen nu se poate abţine să se teamă de asemenea vorbe.

— Vreau să ştiu dacă… mă iubeşti.

Lui Helen nu-i vine să creadă cât de irelevantă e întrebarea în criza lor din acest moment.

— Peter, nu e…

— Helen, trebuie să ştiu!

Ea nu e în stare să-i răspundă. E ciudat. Sunt lucruri despre care e atât de uşor să minţi şi lucruri despre care nu este deloc.

— Peter, n-am de gând să-ţi fac jocul egoist în seara asta!

Soţul ei aprobă din cap şi procesează replica, găsindu-şi răspunsul. Şi apoi e ceva, cineva, în faţă. Cineva care stă pe vine în tufişuri.

— Ea e.

Şi, în timp ce Clara iese în drum, să fie văzută, totul devine real. Hainele curate cu care a plecat de acasă sunt îmbibate de sânge. Îi sclipeşte pe pulover şi pe jacheta de reiat, i se întinde pe faţă şi pe ochelari. Fata îşi duce mâna streaşină la ochi, să se ferească de strălucirea orbitoare a farurilor.

— O, Dumnezeule, Clara! exclamă Helen.

— Helen, farurile! O s-o orbeşti.

Le stinge şi trag pe marginea drumului în timp ce fiica lor rămâne în acelaşi loc, iar braţul îi coboară încetişor. O clipă mai târziu, Helen coboară din maşină, privind spre câmpul întunecat şi spre cadavrul pe care nu-l vede zăcând acolo. S-a făcut frig. Vântul e aspru, fiindcă a bătut neîntrerupt peste mare şi mlaştină pentru a ajunge la ei. Părul Clarei flutură cu putere, lăsându-i faţa complet descoperită, ca a unui bebeluş. *Am omorât-o*, se gândeşte Helen, în timp ce observă expresia paralizată care reuşeşte, mai mult decât sângele, să adauge groaza pe chipul fiicei sale. *Am omorât toată familia noastră.*

CÂMPURILE ÎNTUNECATE

Băiatul este pe jos, în faţa lui Peter. E într-un asemenea hal, că nu poate fi decât mort. Braţele sunt ridicate deasupra capului, ca şi cum s-ar preda. Ea i-a devorat gâtul, pieptul şi chiar o parte din stomac. Carnea lui sfâşiată sclipeşte aproape neagră, deşi se zăresc diverse grade de întunecime, care indică diferitele organe. Intestinul subţire i s-a împrăştiat în afara trupului, ca nişte ţipari evadaţi.

Chiar şi-n vremurile de demult, după cel mai sălbatic chef, era ceva rar să laşi un cadavru în halul ăsta. Dar nu poate să nege: nu e pe atât de îngrozit cum s-ar cuveni să fie. Ştie că, de îndată ce a început, Clara n-a mai fost capabilă să se oprească şi că, deoarece îi distorsionaseră adevărata natură, era de fapt vina lor că se întâmplase una ca asta. Dar vederea sângelui e fascinantă şi pentru el, scoţând la iveală vechile efecte hipnotice.

Dulce, dulce sânge…

Îşi vine-n fire şi încearcă să-şi aducă aminte ce face. Trebuie să care cadavrul înapoi la maşină, aşa cum l-a instruit Helen. Da, asta trebuie să facă. Ciucindu-se, îşi vâră braţele sub spatele şi picioarele băiatului şi încearcă să-l ridice de la pământ. E imposibil. E prea slăbit în prezent. Băiatul e clădit ca un bărbat. Şi un bărbat masiv, pe deasupra, cu o construcţie puternică, de jucător de rugby.

Asta-i pe puţin treabă de două persoane! Aruncă o privire spre Helen, care o înfăşoară pe Clara cu o pătură, cuprinzând-i strâns. Braţele îi atârnă Clarei pe lângă corp, lipsite de vlagă. Nu, nu poate face asta de unul singur. Va trebui, pur şi simplu, să-l târască şi să acopere urmele. Se prognozase că va ploua. Dacă va ploua suficient de tare, atunci toate urmele vor fi acoperite. Dar cu ADN-ul cum rămâne? Pe vremuri, în anii 1980, nu trebuiseră să-şi facă niciodată griji în legătură cu asta. Will ar şti cum să ocolească problema. De ce reacţionează Helen mereu atât de bizar în legătură cu fratele lui? Care-i problema ei?

Peter apucă gleznele şi începe să tragă anevoie cadavrul pe pământ. E prea greu, prea încet.

Oprindu-se să-şi tragă sufletul, se uită la sângele de pe mâinile lui. Îi jurase lui Helen că nu se va gândi niciodată la lucrul la care se gândeşte acum. Sclipeşte, devenind violet din negru. În depărtare, se zăreşte sclipirea unor faruri prin gardul viu. Maşina se mişcă încet, de parcă şoferul ar vâna

ceva.

— Peter! strigă Helen. Vine cineva!

O aude cum o bagă pe Clara în maşina lor, apoi îl strigă din nou:

— Peter! Lasă cadavrul!

Însă cadavrul băiatului e mai aproape de şosea acum şi, când maşina va trece prin dreptul lor, ar putea fi zărit cu uşurinţă în strălucirea orbitoare a ceea ce par să fie nişte faruri de ceaţă. Aşa că smuceşte cu disperare de trup, folosindu-şi toată forţa şi ignorându-şi durerea bruscă şi ascuţită din spate. Cu neputinţă. Au la dispoziţie doar câteva secunde, nu minute.

— Nu, spune el.

Îşi priveşte din nou sângele de pe mâini înainte să ajungă Helen la el.

— Du-o pe Clara acasă! Mă ocup eu de asta. Pot să m-ocup de asta.

— Nu, Peter…

— Du-te acasă! Du-te! Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, du-te odată!

Ea nici măcar nu aprobă din cap. Se urcă doar în maşină şi demarează.

Peter priveşte farurile de ceaţă care se apropie, lingându-şi mâinile pentru a gusta ceva ce n-a mai gustat de şaptesprezece ani. Şi se întâmplă. Puterea îi urcă prin trup, alungând fiecare durere cât de mică, fiecare junghi. Simte cum se petrece acea reaşezare lină şi rapidă a dinţilor şi a oaselor lui, în timp ce se transformă în cea mai pură formă a sa. Este o eliberare incredibilă, ca şi cum s-ar dezbrăca după ani şi ani în care fusese strâns în acelaşi costum incomod. Maşina se apropie tot mai mult.

Îşi înfige mâna făcută căuş în gâtul şiroitor al băiatului şi linge sângele delicios şi tare. Apoi îl ridică, abia mai băgându-i de seamă greutatea, şi se avântă în zbor în sus, peste câmpurile întunecate.

Mai repede şi mai repede şi mai repede.

Încearcă să nu simtă plăcere, să rămână concentrat pe ceea ce are de făcut. Şi continuă să zboare, cârmind numai cu puterea gândului.

Asta face gustul sângelui. Înlătură separaţia dintre gând şi acţiune. A gândi înseamnă a face. Nu există viaţă netrăită în tine când aerul îţi suflă pe lângă trup, când te uiţi în jos la satele mohorâte şi plictisitoare şi la târguşoare – transformate acum în drăguţe roiuri de lumină – şi treci dincolo de uscat, survolând Marea Nordului.

Şi aici, acum, poate lăsa sentimentul acesta să îl acapareze. Acel iureş însufleţitor de a fi cu adevărat viu şi în prezent, netemându-te de consecinţe, de trecut şi de viitor, fără a mai fi conştient de nimic, în afară de viteza aerului şi de sângele de pe limbă.

Kilometri întregi în largul mării, când nu mai e nicio umbră întunecată a vreunei ambarcaţiuni dedesubt, dă drumul cadavrului şi se roteşte prin aer urmărindu-l cum cade spre apă. Apoi îşi mai linge o dată mâinile. Chiar îşi suge degetele şi închide ochii pentru a savura gustul.

Asta-i fericirea!

Asta-i viaţa!

Pentru o clipă, în aer, mai că se gândeşte să meargă mai departe. S-ar putea duce în Norvegia. Pe vremuri, exista un grup mare de vampiri în Bergen, poate că mai există. Sau ar putea să se ducă undeva unde poliţiştii sunt mai permisivi. În Olanda, poate. Undeva fără unităţi secrete de arbaletrieri. Ar putea să evadeze, să trăiască de unul singur şi să-şi satisfacă orice pofte s-ar întâmpla să-l bântuie. Să fie liber şi pe cont propriu! Nu era acesta singurul mod în care putea trăi cu adevărat?

Îşi închide ochii şi vede chipul Clarei, aşa cum era ea când stătea pe marginea drumului. Păruse atât de tulburată şi de neajutorată, dorindu-şi să afle adevărul pe care el nu i-l oferise niciodată. Sau, cel puţin, asta alesese el să vadă. *Nu!*

Chiar şi cu sângele în el, este un om diferit de cel pe care l-a abandonat undeva, în gaura neagră a celui de-al doilea deceniu de viaţă. El nu e fratele său. Se îndoieşte că ar fi putut fi vreodată.

Nu acum.

În timp ce face un arc în aer, admiră oceanul, o vastă placă de otel care reflectă o lună sfărâmată.

Nu, sunt un om bun, îşi spune târându-se pe sine şi conştiinţa lui încărcată înapoi spre casă.

În timp ce conduce, Helen se tot uită la fiica ei, rămasă paralizată pe locul pasagerului de lângă ea.

Se temuse că se va întâmpla ceva de genul ăsta. Se chinuise singură de multe ori imaginându-şi scenarii similare. Dar acum, că s-a întâmplat cu adevărat, nu pare deloc real.

— Vreau să ştii că nu e vina ta, spune.

În oglinda retrovizoare, maşina e tot acolo, cu farurile de ceaţă licărind.

— Ştii, e doar chestia asta, Clara. *Maladia* asta… O avem cu toţii, dar a fost… *latentă*… vreme de ani buni. Toată viaţa ta. Toată viaţa lui Rowan. Tatăl tău şi cu mine, eu şi tăticul, n-am vrut să ştiţi. Am crezut că, dacă nu aflaţi, atunci… Educaţia e mai presus de natură, asta-i ce-am crezut…

Trec de câmpul unde lumea încă dansează în jurul focului care se stinge. Helen ştie că e datoria ei să vorbească mai departe, să explice, să-i ofere fiicei sale cuvinte peste cuvinte. Poduri peste tăcere. Văluri peste adevăr. Dar, înlăuntru, simte că se prăbuşeşte.

— …dar chestia asta… e puternică… e la fel de puternică precum un rechin. Şi e mereu acolo, indiferent cât de liniştită e suprafaţa apei. E acolo. Dedesubt. Gata să…

În oglinda retrovizoare, farurile de ceaţă îşi opresc mişcarea şi se sting. Helen simte o anumită uşurare văzând că nu mai e urmărită.

— Dar e-n regulă, continuă, redobândindu-şi controlul asupra propriei voci. E în regulă, pentru că şi noi suntem puternici, draga mea, şi o să trecem peste asta şi o să revenim la normal, îţi promit. E…

Helen vede sângele uscat de pe faţa Clarei, care-a lăsat dâre în jurul gurii, al nasului şi al bărbiei.

Ca un camuflaj.

Cât sânge a înghiţit?

Helen simte o imensă durere acum, că-şi pune această întrebare. Durerea că a clădit ceva, ceva construit cu tot atâta grijă ca o catedrală, doar ca să afle că o să se năruie, zdrobind totul şi pe toţi cei la care ţine.

— Ce sunt eu? întreabă Clara.

Asta-i prea mult. Helen habar n-are cum să răspundă şi îşi şterge lacrimile din ochi. În cele din urmă, îşi găseşte cuvintele:

— Eşti aceeaşi care ai fost dintotdeauna. Eşti tu. *Clara.* Şi… O amintire aleatorie îi vine nechemată în minte. Cum îşi mângâia fiica să adoarmă când avea doar un anişor, după încă un vis neliniştitor. Cum îi cânta *Row, row, row your boat*[13] de sute de ori pentru a o linişti.

Îşi doreşte să aibă din nou parte de momentul acela şi să mai existe un cântec de leagăn potrivit pe care să-l îngâne.

— Şi îmi pare rău, draga mea, dar totul o să fie în regulă, o asigură în vreme ce prin parbriz se văd copaci întunecaţi alunecând pe lângă ele. Da, da… Îţi promit. Totul o să fie în regulă.

MĂ NUMESC WILL RADLEY

În parcarea unui supermarket din Manchester, o femeie se uită fix, cu un dor nemăsurat, în ochii fratelui lui Peter.

Habar n-are ce face. Numai Dumnezeu ştie ce oră o fi şi ea e în parcare cu el, cu acest bărbat incredibil şi hipnotic de fascinant. Ultimul său client din ziua aceea, venise la casa ei cu nimic altceva în coşul de cumpărături decât aţă dentară şi şerveţele umede.

— Bună, Julie! îi spusese, după ce se uitase la ecusonul cu numele ei.

La prima vedere, arăta îngrozitor, ca un rocker neîngrijit din vreo trupă demodată care mai credea că impermeabilele ponosite înseamnă un look grozav. Şi era, în mod evident, mai bătrân decât ea, deşi, când încercase să-i ghicească vârsta, îi fusese imposibil.

Cu toate acestea, chiar şi la acea primă privire pe care i-o aruncase, ea simţise cum, înlăuntrul său, se deşteaptă ceva la viaţă. Semicoma voluntară în care căzuse la începutul turei – şi care durase în timpul fiecărei scanări a fiecărui produs şi în timpul smulgerii fiecărei chitanţe din casa de marcat – o părăsise brusc şi se simţise ciudat de vie.

Cu toate clişeele alea în care crede o persoană mai predispusă la romantism: inima care-o ia la goană, năvala ameţitoare a sângelui în cap, uşoara căldură bruscă din stomac.

Flirtaseră, purtând o conversaţie despre ceva, dar acum, că era aici, afară, în parcare, ea nu prea-şi aducea aminte ce vorbiseră. Despre piercingul în formă de ştift din buza ei? Da. Lui îi plăcuse, dar considerase că şuviţele violet din părul ei vopsit negru sunt, probabil, o idee proastă în combinaţie cu piercingul şi cu machiajul palid.

— Chestia asta-n stil goth poate să-ţi stea bine dac-o mai domoleşti un pic.

Ea n-acceptase niciodată mizerii de-astea de la Trevor, iubitul ei, totuşi le acceptase de la acest bărbat total străin. Acceptase chiar să se întâlnească peste zece minute cu el pe banca de afară, deşi risca să fie văzută de toţi bârfitorii cu care lucra, când plecau la sfârşitul programului.

Au vorbit. Au rămas aşezaţi acolo, în timp ce maşinile plecau, una câte una. Păruseră doar vreo câteva minute, dar trebuie să fi trecut cu mult peste o oră. Şi chiar acum, fără niciun avertisment, el se ridică în picioare, îi face semn să-l urmeze şi merg fără ţintă pe asfalt. Iar acum ea se trezeşte că s-a

oprit şi se sprijină cu spatele de o dubiţă Volswagen rablagită, care e cam singurul vehicul rămas în toată parcarea.

Ar trebui să fie cu Trevor, care probabil că se întreabă pe unde umblă. Sau poate că nu se-ntreabă. Poate că doar joacă World of Warcraft şi nu se gândeşte deloc la ea. Dar n-are nicio importanţă, oricum ar fi. Ea are nevoie să îi audă în continuare vocea. Vocea lui drăcească, sigură de sine, pătrunzătoare.

— Aşadar îţi place de mine? îl întreabă.

— Îmi stârneşti foamea, dacă la asta te referi.

— Ar trebui să mă scoţi la cină. Adică dacă ţi-e foame.

El zâmbeşte cu neruşinare:

— Mă gândeam c-ar trebui să vii la mine.

Şi, în timp ce ochii lui întunecaţi o studiază, ea uită de frig, uită de Trevor, uită de tot ce ar trebui să-ţi aminteşti când vorbeşti cu străini în parcări.

— Bine! Unde-i casa ta?

— Te sprijini de ea, îi spune el.

Ea râde când aude asta şi continuă să râdă.

— *O-kay,* spune ea, mângâind aripa dubiţei.

Nu prea e obişnuită cu atât de multă aventură după serviciu.

— *O-kay,* o imită el.

Ea ar vrea să-l sărute, dar încearcă să reziste, să se lupte cu dorinţa. Încearcă să închidă ochii şi să vadă chipul lui Trevor, dar acesta nu-i acolo.

— Probabil c-ar trebui să-ţi spun că am un iubit.

Bărbatul pare mai mult decât mulţumit la auzul acestei veşti: — Ar fi trebuit să-l invit pe el la cină, zice întinzându-i mâna, pe care ea i-o prinde.

Mobilul lui începe să sune. Ea recunoaşte tonul de apel: *Sympathy for the Devil*.

El nu răspunde. În loc de asta, o ocoleşte, se duce pe partea cealaltă a dubiţei şi trage într-o parte portiera. Înăuntru e un haos de haine, cărţi ferfeniţite şi casete vechi. Ea zăreşte sticle pline şi sticle goale de vin roşu, care zac pe lângă o saltea fără cearşaf.

Se uită la el şi îşi dă seama că nimeni nu i s-a părut atât de atrăgător în toată viaţa ei.

El îi face semn să urce.

— Bine ai venit în castel!

— Cine eşti? îl întreabă.

— Mă numesc Will Radley, dacă asta vrei să întrebi.

Ea nu e sigură că asta voise să spună, dar aprobă cu o mişcare din cap, apoi îngenunchează şi-şi croieşte drum în dubiţă.

Se întreabă dacă ea chiar merită efortul. Problema e, îşi dă seama, că ajungi într-un punct în care până şi plăcerea, urmărirea facilă şi dobândirea celor dorite capătă o rutină. Iar problema cu rutina, ca întotdeauna, e că dă naştere aceleiaşi plictiseli de care suferă toţi ceilalţi (cei făr-de-sânge şi abstinenţii deopotrivă).

Ea se uită la sticlă. Fata asta, această *Julie*, care a fost atât de uşor de momit aici, care e prea puţin probabil că va avea un gust fie şi numai pe jumătate la fel de bun ca al femeii din care el soarbe acum hulpav – Isobel Child, care e pe locul al doilea în topul vampirilor cu cel mai bun gust pe care i-a cunoscut vreodată. Dar în seara asta n-ar suporta-o Isobel sau pe vreunul dintre acei sugători de sânge şi temători de poliţie care i-ar fi spus cum să-şi trăiască viaţa.

— Aşadar cu ce te ocupi? îl întreabă Julie.

— Sunt profesor universitar, spune el. Mă rog, am fost. Nimeni nu mai vrea să profesez.

Ea aprinde o ţigară şi trage tare din filtru, încă intrigată de sticlă.

— Ce bei?

— Sânge de vampir.

Lui Julie răspunsul i se pare amuzant. Capul îi cade pe spate şi scoate un hohot de râs, iar Will are o privelişte totală a gâtului ei. Piele palidă întâlnind un machiaj şi mai palid. Ce preferă el de obicei. O aluniţă mică şi plată e aşezată la baza gâtului. Făgaşul turcoaz al venei de sub bărbia ei. Trage aer pe nas şi îi percepe mirosul, râurile de Rh negativ prost hrănite şi infuzate cu nicotină care curg prin ea.

— Sânge de vampir!

Capul îi pică din nou în faţă.

— Asta-i haios!

— Aş putea să-l numesc „sirop” sau „nectar” sau „sucul-vieţii”, dac-aşa preferi. Dar ştii ce? Mie, ca regulă generală, chiar nu-mi plac eufemismele.

— Aşadar, zice ea încă râzând, de ce bei sânge de vampir?

— Îmi sporeşte puterile.

Ei îi place asta. Joc de roluri.

— Ei bine, dă-i drumul. Foloseşte-ţi puterile asupra mea, domnule

Dracula!

El se opreşte din băut, pune dopul sticlei şi o aşază jos.

— Prefer contele Orlok, dar se acceptă şi Dracula!

Ea pare sfioasă.

— Ai de gând să mă muşti odată?

El şovăie.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, Julie!

Vine mai aproape, îngenunchează deasupra lui, iar buzele ei trasează un şir de săruturi în jos, de la fruntea lui până la buze.

El se trage înapoi, îşi vâră nasul în gâtul ei şi trage adânc în piept aroma a ceea ce este pe punctul să deguste, în tot acest timp încercând să anuleze parfumul ieftin cu care e dată.

— Haide! îl îndeamnă ea, fără a bănui că e ultima ei dorinţă. *Muşcă-mă!*

Când termină cu Julie şi se uită cum zace în uniforma ei îmbibată cu sânge, Will se simte golit. Un artist care îşi priveşte una dintre operele mai puţin izbutite.

Îşi verifică telefonul şi aude primul şi singurul mesaj din mesageria vocală.

E vocea fratelui său.

E Peter, care îi cere ajutorul.

Peter!

Micuţul Petey!

Au nevoie de ajutorul lui pentru că, după câte se pare, Clara a făcut năzbâtii.

Clara e fiica, îşi reaminteşte el singur, *sora lui Rowan.*

Dar apoi mesajul se întrerupe. Tonul se transformă într-un bâzâit. Şi totul devine ceea ce e întotdeauna: doar el stând acolo, în dubiţă, cu o fată moartă, sticle de sânge şi cu o cutie de pantofi plină cu amintiri.

Găseşte numărul în memoria telefonului şi sună, dar fără succes. Peter şi-a oprit mobilul.

Ciudos, din ce în ce mai ciudos{14}*!*

Se târăşte peste Julie şi nici măcar nu se gândeşte să-şi înmoaie degetul în gâtul ei ca să mai guste o dată. Cutia de pantofi e staţionată între scaunul şoferului şi cea mai specială sticlă de sânge a lui, pe care o ţine înfăşurată într-un sac de dormit vechi.

— Petey, Petey, Petey, spune el, scoţând elasticul de pe cutie pentru a da

la iveală nu familiarele scrisori şi fotografii, ci numărul scris pe interiorul capacului – numărul pe care l-a copiat după unul scris pe o chitanţă, care el însuşi fusese copiat dintr-un e-mail al lui Peter, pe care Will îl citise într-un internet-café din Lvov, unde îşi petrecuse Crăciunul trecut cu nişte membri ai ramurii ucrainene a Societăţii Sheridan, în drum spre casă după o mare petrecere prin Siberia.

E singurul număr de fix pe care l-a notat vreodată. Formează. Şi aşteaptă.

INFINITA SOLITUDINE A COPACILOR

Rowan coboară la parter doar pentru a descoperi nu numai că toată lumea a părăsit deja sufrageria, ci şi că părinţii lui nici măcar n-au strâns vasele. Până şi budinca de fructe e încă afară.

Privind sucul de fructe roşu-închis şi consistent care se prelinge din centrul ei, Rowan hotărăşte că îi e foame şi îşi ia şi el un castron. Apoi se duce în salon şi îşi mănâncă budinca în faţa televizorului. Se uită la *Newsnight Review,* emisiunea lui preferată. E ceva liniştitor pentru el la intelectualii care stau pe scaune şi discută aprins despre piese de teatru, cărţi şi expoziţii de artă, iar seara asta nu face excepţie. În timp ce ei dezbat o versiune sadomaso a *Îmblânzirii scorpiei*, Rowan stă şi îşi mănâncă budinca. Când termină, îşi dă seama că, la fel ca de obicei, încă îi e foame. Rămâne pe loc totuşi, vag îngrijorat în legătură cu părinţii lui. *Probabil că i-a sunat Clara s-o ia cu maşina. Dar de ce nu i-or fi spus că pleacă?*

Intelectualii celebri trec la o carte numită *Infinita solitudine a copacilor* de Alistair Hobart, autorul premiat al romanului *Când cântă ultima vrabie.*

Rowan are un tel secret în viaţă. Vrea să scrie un roman. Are idei, dar nimic nu pare să se transforme în scris.

Problema e că toate ideile lui sunt cam sumbre. Întotdeauna par să includă sinuciderea, apocalipsa sau – din ce în ce mai frecvent în ultima vreme – vreo formă de canibalism. În general, poveştile lui se petrec cu vreo două sute de ani în urmă, dar are şi o idee plasată în viitor. Aceasta este cea mai veselă idee a lui – aceea despre sfârşitul iminent al lumii. O cometă se îndreaptă spre Pământ şi, după ce diferite încercări interguvernamentale de a o opri eşuează, oamenii se resemnează că vor muri în vreo sută de zile. Singura şansă de supravieţuire e să participi la o uriaşă loterie globală, în care cinci sute de norocoşi vor câştiga un bilet către o staţie spaţială unde îşi vor forma o comunitate autosuficientă. Rowan o vede ca pe un soi de seră care zboară pe orbita lui Venus. Apoi un băiat, un slăbănog de şaptesprezece ani cu alergii de piele, câştigă un bilet, dar, în cele din urmă, renunţă la locul său pentru a petrece încă şapte zile pe Pământ cu fata pe care o iubeşte. Băiatul se va numi Ewan. Fata, Eva.

Încă n-a scris niciun cuvânt din povestea asta. În sinea lui ştie că n-o să fie, cu adevărat, romancier. O să vândă spaţiu publicitar sau, poate, dacă are noroc, o să lucreze într-o galerie de artă sau o să devină copywriter sau

altceva. Chiar şi aşa şansele sunt mici, ţinând cont de cât de prost se va prezenta, probabil, la interviurile de angajare. Cel pentru cea mai recentă slujbă a lui – chelner la hotelul Willows din Thirsk pentru petrecerile de nuntă din după-amiezile de sâmbătă – fusese un dezastru total, în timpul căruia aproape că-l apucase hiperventilaţia. Deşi era singurul candidat, doamna Hodge-Simmons fusese foarte reticentă să-l angajeze şi toate îndoielile ei fuseseră confirmate când Rowan sfârşise prin a aţipi în timp ce servea la masa principală şi turnase, în mod inconştient, sos de friptură pe fusta mamei mirelui. Se scarpină pe braţ, dorindu-şi să fi fost Alistair Hobart – cu siguranţă, Eve l-ar iubi dacă s-ar dezbate despre el la televiziunea naţională. Apoi, exact când Kirsty Wark se pregăteşte să încheie emisiunea, sună telefonul.

Unul dintre receptoare zace scos din furcă pe masa de lângă canapea. Îl ridică.

— Alo?

Aude cum cineva respiră la celălalt capăt al firului.

— Alo? Cine e? Alo?

Oricine o fi s-a decis să nu vorbească.

— Alo?

Doar un soi de plescăit. Un fel de „nţ!”, poate, urmat de un oftat.

— Alo?

Nimic în afara tonului de apel, care bâzâie ameninţător.

Şi apoi aude cum maşina trage pe alee.

LOŢIUNE CU CALAMINĂ

Eve zăreşte un bărbat care vine pe câmp spre ei. Abia când o strigă pe nume îşi dă seama că bărbatul e tatăl ei. Ruşinea pe care i-o produce are un soi de efect de strivire asupra sa, iar fata se face tot mai mică pe măsură ce el se apropie.

Şi Toby l-a remarcat.

— Cine-i ăla? E…

— Taică-meu.

— Ce face?

— Habar n-am, spune Eve, deşi ştie prea bine ce caută el acolo.

O transformă pe ea într-o handicapată social. Încearcă să reducă daunele ridicându-se în picioare.

Îi zâmbeşte lui Toby, scuzându-se.

— Îmi pare rău, îi zice mergând cu spatele pe iarbă. Trebuie să plec.

Jared se uită la bluza ei şi la pielea goală pe care aceasta o dă la iveală. Piele pe care el o dăduse cândva cu loţiune cu calamină după ce Eve căzuse în nişte tufe de urzici în timpul unei vacanţe în familie.

Aerul din maşină e întinat de parfum şi alcool. Ştie că orice părinte ar accepta asta ca fiind ceva normal pentru adolescenţi, dar niciun alt părinte nu ştie ce ştie el – că linia de demarcaţie dintre mit şi realitate e trasată de oameni în care nu se poate avea încredere.

— Miroşi a băutură, îi spune, părând mai furios decât şi-ar dori.

— Am şapteşpe ani, tată. E vineri seara. Am şi eu dreptul la un pic de libertate.

El încearcă acum să se calmeze. Vrea ca fiica lui să se gândească la trecut. Dacă o poate face să se gândească la trecut, asta o va ancora acolo şi o va ajuta să rămână în siguranţă.

— Eve, îţi aduci aminte când noi…

— Nu-mi vine să cred c-ai făcut una ca asta, spune ea. E umilitor. E pur şi simplu… *medieval*. Mă tratezi ca pe Rapunzel sau cam aşa ceva.

— Ai spus la unsprezece, Eve.

Fata se uită la ceas.

— Of, mare brânză, am întârziat juma de oră!

Îşi dă seama că el probabil a plecat de acasă la unsprezece şi zece.

— Să te văd acolo, să te văd cu băiatul ăla care se purta ca şi cum…

El clatină din cap.

Eve se uită fix la gardul viu care goneşte pe lângă ei, dorindu-şi să se fi născut altceva, o mierlă micuţă sau un graur sau ceva care ar fi putut să zboare departe şi să nu se mai gândească la niciuna dintre chestiile care i se învârt prin cap.

— *Băiatul* ăla e Toby Felt, îi spune. Tatăl lui e Mark Felt. Şi o să pună o vorbă bună la el. Despre chirie. I-am spus că de-acum ai o slujbă şi o să poţi plăti dublu luna următoare, iar el o să-i spună asta lui taică-său, aşa că totul o să fie în regulă.

Acum Jared chiar că nu se mai poate abţine. E prea mult pentru el.

— Aha, şi ce-a obţinut în schimbul favorii ăsteia? Ei?

— *Ce?*

— N-o să accept ca fiica mea să se prostitueze pe un câmp într-o noapte de vineri doar ca să ne cumpere favorurile proprietarului.

Asta o înfurie pe Eve.

— Nu mă prostituam! Dumnezeule! Chiar trebuia să nu fi spus nimic?

— Exact, Eve, nu trebuia să spui nimic.

— Şi-apoi ce? Rămânem fără locuinţă şi trebuie să ne mutăm şi să trecem din nou prin toate rahaturile astea? Am putea la fel de bine să mergem chiar acum la o pensiune dărăpănată. Sau să ne găsim un locşor comod de dormit într-o staţie de autobuz. Pentru că, dacă nu te trezeşti la realitate, tată, şi dacă nu-ncetezi să te tot gândeşti la ce prostii te-oi fi gândind mereu, atunci chiar o s-ajung *să mă prostituez* numai şi numai pentru a face rost de ceva de mâncare pentru noi doi.

Eve îşi regretă cuvintele chiar în momentul în care le rosteşte. Tatăl ei aproape că izbucneşte în lacrimi. Şi, pentru un moment, Eve nu-l mai vede pe bărbatul care tocmai a făcut-o de ruşine în faţa prietenilor ei, ci pe bărbatul care a suferit ceea ce a suferit şi ea, aşa că nu mai spune nimic şi se uită la mâinile lui de pe volan şi la tristeţea infinită a verighetei pe care el nu şi-o va scoate niciodată de pe deget.

ZECE MINUTE DUPĂ MIEZUL NOPŢII

Rowan se sprijină de uscătorul de rufe în timp ce mama lui o îngrijeşte pe Clara în baia de la parter.

— Sunt extrem de nedumerit, spune el prin uşă.

E o minimalizare a situaţiei. Cu puţin timp în urmă, mama lui a ajuns acasă cu sora lui, care era acoperită cu ceva ce părea să fie sânge. Şi chiar era *acoperită*, ca un nou-născut, încât cu greu o recunoşteai. Clara părea atât de inexpresivă şi impasibilă! Aproape hipnotizată.

— Te rog, Rowan, o să vorbim imediat despre asta, îi spune mama lui în timp ce porneşte duşul. Când vine tata.

— Păi, el unde-i?

Mama îl ignoră, iar el o aude cum vorbeşte cu sora lui năclăită de sânge.

— Încă e prea rece. Gata, hai că vine mai caldă. Poţi să intri acum.

El încearcă din nou:

— Unde-i tata?

— Vine îndată. A… trebuit să rezolve ceva.

— Să rezolve ceva? Da ce suntem noi, Cosa Nostra?

— Te rog, Rowan, mai târziu.

Mama lui pare iritată, dar el nu se poate opri din pus întrebări: — Ce-i cu tot sângele ăsta? o pisează. Ce-a păţit?… Clara, ce se-ntâmplă? Mamă, de ce nu vorbeşte? De-aia primim telefoane ciudate?

Ultima chestie pare să dea rezultate. Mama lui deschide uşa băii şi se uită fix în ochii lui Rowan.

— Telefoane? îl întreabă.

Rowan aprobă cu o mişcare din cap:

— A sunat cineva. A sunat cineva şi n-a spus nimic. Chiar înainte să ajungeţi voi.

Vede cum neliniştea se împrăştie pe chipul mamei sale.

— Nu! spune ea. O, Doamne! Nu!

— Mamă, ce se-ntâmplă?

Aude cum sora lui păşeşte în cabina duşului.

— Fă focul! îi cere mama.

Rowan se uită la ceasul de la mână. Au trecut zece minute după miezul nopţii, dar mama e de neclintit: — Te rog, du-te să aduci nişte cărbuni de afară şi fă focul!

Helen aşteaptă ca fiul ei să facă exact ce i-a spus să facă şi îşi doreşte ca acel şopron pentru cărbuni să fi fost mai departe, astfel încât să aibă mai mult timp pentru a procesa toate astea. Se duce la telefon şi obţine numărul. Deja ştie că a fost el. Nu cunoaşte numărul pe care i-l spune vocea robotică şi rece, dar ştie, când îl formează, că o să audă vocea lui Will. Panica îi bubuie în cap în timp ce sună.

Cineva răspunde.

— Will? întreabă ea.

Şi apoi el e acolo. Vocea lui e la fel de reală ca întotdeauna, părând tânără şi străveche în acelaşi timp.

— Am avut visul ăsta de cinci mii de ori…

Într-un fel, e cel mai dificil lucru din toată noaptea asta. S-a luptat atât de mult să alunge orice gând despre existenţa lui, orice dorinţă de a-i vorbi, de a-i simţi vocea profundă potolind o sete ascunsă înăuntrul ei şi curgându-i apoi în suflet ca un fluviu.

— Nu veni aici, îi spune cu o urgenţă şoptită. Will, e important. *Nu veni aici!*

Rowan probabil că a umplut între timp găleata cu cărbuni şi se îndreaptă spre casă.

— În mod normal, totul se petrece un pic diferit, spune Will. În vis.

Helen ştie că trebuie să-l facă să o asculte, că trebuie să împiedice ceea ce e pe cale să se întâmple.

— N-avem nevoie de tine. S-a rezolvat.

El râde, făcând linia să pârâie.

Helen ar putea să se prăbuşească. Se uită la unul dintre tablourile sale de pe hol. O acuarelă a unui măr. Care se estompează, iar ea se străduieşte să-şi focalizeze din nou privirea.

— Mă simt splendid, mulţumesc, Hel[15]. Tu?

Face o pauză.

— Te gândeşti vreodată la Paris?

— E mai bine dacă stai la distanţă.

Duşul se opreşte. Clara probabil că iese. Apoi se aude şi alt zgomot. Uşa din spate. Rowan.

Şi, în urechea ei, aceeaşi voce demonică: — Ei bine, acum, c-ai adus vorba, şi mie mi-a fost dor de tine. Şaptesprezece ani înseamnă o grămadă de spaţiu pentru singurătate.

Ochii ei sunt strâns închişi. El ştie de ce e capabil. Ştie că poate să tragă uşurel de un singur fir şi să facă în aşa fel încât totul să se destrame.

— Te rog, îi spune ea.

El nu spune nimic.

Ea deschide ochii şi Rowan este acolo, cu o găleată plină cu cărbuni. Se uită la telefon şi la ea, la rugăciunea înlăcrimată care este faţa ei.

— E el, nu-i aşa? întreabă Will.

— Trebuie să închid, spune ea şi apasă butonul roşu.

Rowan pare pe jumătate bănuitor, pe jumătate nedumerit. Se simte goală în faţa lui.

— Poţi să te duci şi să faci focul?

E tot ce poate să spună. Dar fiul ei stă pur şi simplu acolo, în picioare, fără să se mişte sau să spună ceva vreme de câteva secunde.

— Te rog, spune ea.

Rowan aprobă din cap, de parcă ar înţelege ceva, şi apoi îi întoarce spatele.

UN ANUMIT TIP DE FOAME

Noaptea se scurge cu viteza panicii. Peter vine acasă.

Aruncă hainele lui şi ale Clarei în focul care arde trosnind. Îi spun adevărul lui Rowan. Sau jumătate de adevăr şi nici măcar pe-asta el nu e în stare s-o creadă.

— Ea l-a ucis pe Harper? Tu l-ai *omorât* pe Stuart Harper? Cu *dinţii* tăi?

— Exact, îi răspunde Peter.

— Ştiu că totul trebuie să pară foarte ciudat, adaugă Helen.

Rowan suspină cu neîncredere:

— Mamă, ciudat e puţin spus!

— Ştiu. E mult de procesat.

Peter nu mai trebuie să scape decât de pantalonii lui. Îi face ghem şi-i pune şi pe ei pe foc, apăsând pânza de bumbac cu vătraiul, să se asigure că nu mai rămâne nimic. E ca şi cum ai privi cum dispare o altă viaţă întreagă.

Şi cam atunci Clara decide să vorbească, cu o voce joasă, dar sigură: — Ce mi s-a întâmplat?

Părinţii se întorc să o privească, aşa cum stă acolo, în halatul verde pe care i l-au cumpărat când avea doisprezece sau treisprezece ani, dar care încă îi vine. Arată diferit totuşi în seara asta. Ceva a dispărut şi altceva i-a luat locul. Nu e atât de speriată pe cât ar trebui să fie. Îşi coboară ochelarii pe nas, apoi îi ridică din nou, de parcă ar vrea să-şi verifice vederea.

— Ai fost provocată, îi spune Helen în timp ce o mângâie liniştitor pe genunchi. Băiatul ăla te-a provocat. A scos la iveală ceva. Ştii, de-aia ţi-a fost rău. Fiindcă n-ai mâncat carne. Vezi tu, boala asta, afecţiunea asta, noi ţi-am transmis-o. E ereditară şi scoate la iveală un anumit tip de foame care trebuie gestionată cu mare atenţie.

Cuvintele ies în evidenţă în mintea lui Peter.

Boală!

Afecţiune!

Un anumit tip de foame!

Clara se uită la mama ei, căci îi scapă ceva: — Nu înţeleg.

— Ei bine, e vorba despre această stranie şi biologică…

De ajuns! decide Peter. O întrerupe pe soţia sa şi îşi priveşte fiica în ochi: — Noi suntem vampiri, Clara.

— *Peter!*

Şoapta ascuţită a lui Helen n-o să-l oprească acum, aşa că repetă punctul principal cu o voce sigură: — Vampiri. Asta suntem.

Se uită la amândoi copiii lui şi vede cum Clara pare să înţeleagă mai bine decât Rowan. După ce a făcut, ştie că ea s-ar putea chiar să găsească alinare în acest adevăr. Dar pe Rowan l-a lovit drept în faţă. Pare uluit.

— Asta-i o… *metaforă?* întreabă băiatul, încercând să se agaţe de realitatea pe care o cunoaşte.

Peter clatină din cap.

Rowan clatină şi el din cap, dar fiindcă nu-i vine să creadă. Se trage mai în spate din cadrul uşii. Şi nu spune nimic în timp ce se aude cum urcă scările.

Peter se uită la Helen, aşteptându-se ca ea să fie furioasă, dar nu e. Tristă, neliniştită, poate chiar un pic uşurată.

— Ai face bine să te duci să vezi ce face, îl îndeamnă ea.

— Da, îi răspunde Peter, mă duc.

CRUCIFIXE, ROZARII ŞI AGHEASMĂ

Vreme de şaptesprezece ani, Rowan a fost minţit încontinuu de către părinţii săi. Asta înseamnă, îşi dă el seama, că toată viaţa lui nu a fost nimic altceva decât o lungă iluzie.

— De asta nu pot să dorm, spune stând pe pat, lângă tatăl lui. Nu-i aşa? De asta mi-e foame tot timpul! Şi de asta trebuie să mă dau cu cremă de protecţie solară!

— Da, de asta, aprobă tatăl său cu o mişcare din cap.

Rowan se gândeşte la ceva. Boala de piele de care i s-a spus c-ar suferi.

— Fotodermatita!

— Trebuia să-ţi spun ceva, zice Peter. Doar sunt medic.

— M-ai minţit. Zi de zi. M-ai minţit.

Rowan observă o urmă de sânge pe obrazul tatălui său.

— Eşti un băiat sensibil, Rowan. N-am vrut să te rănim. Adevărul e că nu-i chiar atât de ciudat pe cât cred oamenii. Arată spre oglinda de pe perete: — Avem reflexii.

Reflexii! Ce importanţă aveau, când nu cunoşteai persoana care se uita înapoi la tine?

Rowan nu scoate o vorbă.

Nu vrea să poarte conversaţia asta. Oricum îi va lua un secol să asimileze întâmplările din noaptea asta, dar tatăl lui îi dă înainte, de parcă ar vorbi despre vreo boală venerică minoră sau despre masturbare.

— Iar toate chestiile alea cu crucifixe, rozarii şi agheasmă sunt numai nişte aiureli superstiţioase. Dorinţe de-ale catolicilor pe care ei le-ar vrea împlinite. Faza cu usturoiul e însă adevărată, în mod evident.

Rowan se gândeşte la greaţa pe care o simte ori de câte ori trece prin faţa unui restaurant italian sau percepe miros de usturoi în respiraţia cuiva sau cum s-a înecat odată cu o baghetă cu hummus pe care o cumpărase de la Hungry Gannet.

Chiar că e un ciudat.

— Vreau să mor, spune.

Tatăl lui îşi scarpină falca şi scoate un oftat încet şi prelung.

— Ei bine, o să mori, la un moment dat. Fără sânge, chiar şi cu cantităţile de carne pe care încercăm să le mâncăm, suntem destul de dezavantajaţi din punct de vedere fizic. Ştii, nu ţi-am spus toate chestiile

astea pentru că n-am vrut să te deprimăm.

— Tată, suntem criminali! Harper! Ea l-a omorât! Nu-mi vine să cred!

— Ştii, spune Peter, e posibil să trăieşti toată viaţa ca o fiinţă umană normală.

Ăsta chiar că-i un banc bun!

— O fiinţă umană normală! *O fiinţă umană normală!*

Rowan aproape izbucneşte în râs când spune asta.

— Care are mâncărimi şi nu doarme niciodată şi care nu e-n stare să facă nici măcar zece flotări la rând.

Îşi dă seama de ceva:

— De-aia cred toţi la şcoală că-s un ciudat! Ei simt, nu-i aşa? Simt că, la nivel subconştient, tânjesc după sângele lor! Rowan se lasă pe spate, sprijinindu-se de perete, şi închide ochii în timp ce tatăl lui îi dă mai departe cu lecţia introductivă în vampirism. După câte se pare, o mulţime de oameni importanţi au fost vampiri. Pictori, poeţi, filosofi. Tatăl lui îi pune la dispoziţie o listă: Homer.

Ovidiu.

Machiavelli.

Caravaggio.

Nietzsche.

Cam toţi romanticii, cu excepţia lui Wordsworth.

Bram Stoker. (Propaganda antivampiri a scris-o în anii de abstinenţă.) Jimi Hendrix.

— Şi vampirii nu trăiesc veşnic, continuă Peter, dar, dacă respectă un regim alimentar strict bazat pe sânge şi se feresc de lumina zilei, o pot duce mult, mult timp. Se cunosc cazuri de vampiri mai bătrâni de două sute de ani. Iar unii dintre cei mai riguroşi îşi însceneazămoartea la o vârstă tânără, cum a făcut Byron pe câmpul de luptă din Grecia, pretinzând c-a avut „picior de tranşee”[16]. Pe urmă îşi iau o nouă identitate cam o dată la fiecare deceniu.

— Byron?

Rowan nu se poate abţine şi se simte consolat de această informaţie.

Tatăl lui încuviinţează din cap, bătându-l cu palma pe genunchi, în semn de sprijin.

— Trăieşte şi acum. L-am văzut mai demult, prin anii 1980. Făcea pe DJ-ul împreună cu Thomas De Quincey la o petrecere în peştera lor din Ibiza. Îşi ziceau Don Juan şi DJ Opium[17]. Numai Dumnezeu ştie dacă s-or

mai ţine de asta.

Rowan îşi priveşte tatăl şi îşi dă seama că e mai însufleţit decât de obicei. Observă că i-a rămas un pic de sânge pe care el n-a reuşit să şi-l şteargă de pe obraz.

— Da’ nu-i în regulă! Suntem nişte ciudaţi!

— Eşti un tânăr talentat, profund şi inteligent. Nu eşti nicidecum un ciudat. Eşti cineva care a depăşit o groază de obstacole fără ca măcar să ştie. Vezi tu, Rowan, chestia e că sângele e o poftă. Senzaţia pe care ţi-o dă creează o dependenţă profundă. Preia controlul. Te face foarte puternic, îţi dă un sentiment incredibil de forţă, te face să crezi că poţi face sau crea orice.

Rowan vede cum tatăl lui pare pierdut pe moment, hipnotizat de vreo amintire.

— Tată, întreabă el cuprins de nervozitate, tu ai omorât vreodată pe cineva?

Peter e, în mod clar, tulburat de această întrebare.

— Am încercat să nu o fac. Am încercat să mă rezum la sângele de care putem face rost în alte moduri. Cum ar fi dintr-un spital. Vezi tu, poliţia nu ne-a recunoscut niciodată oficial existenţa, dar avea nişte unităţi speciale. Probabil că le mai are, habar n-am. Ştiam o mulţime de tipi care au dispărut. Omorâţi. Aşa că încercam să fim atenţi. Numai că sângele uman e cel mai bun proaspăt, iar uneori poftele erau atât de mari, iar senzaţiile pe care ni le dădeau… „Energia”, cum se spune…

Îl priveşte pe Rowan, iar ochii lui îi transmit restul mărturisirii.

— Mama ta avea dreptate. *Are* dreptate. E mai bine aşa cum suntem acum. Chiar dacă asta înseamnă că murim mai tineri decât ar trebui, chiar dacă trebuie să ne simţim ca naiba cea mai mare parte a timpului. E mai bine să fii bun. Acum ascultă-mă, aşteaptă aici până-ţi aduc ceva.

Peter dispare din cameră, iar după un moment se întoarce ţinând în mâini o carte broşată veche cu o copertă cenuşie austeră. I-o înmânează lui Rowan, care se uită la titlu: *Manualul abstinentului.*

— Ce-i asta?

— Ajută. A fost scris de un grup anonim de abstinenţi prin anii 1980. Citeşte-l! Toate răspunsurile sunt aici.

Rowan dă paginile îngălbenite şi cu colţurile îndoite. Cuvinte reale pe hârtie reală, care fac astfel încât totul să pară mai adevărat. Citeşte câteva propoziţii: „Trebuie să învăţăm că lucrurile pe care le dorim sunt foarte

adesea cele care ne-ar putea duce la autodistrugere. Trebuie să învăţăm să renunţăm la visuri pentru a ne menţine realitatea neschimbată”.

Cartea asta a stat ascunsă în casa lor toţi aceşti ani! Împreună cu ce altceva?

— Vezi tu, noi suntem abstinenţi, spune Peter oftând. Nu mai omorâm şi nu mai convertim pe nimeni. Pentru lumea din afară, suntem doar nişte fiinţe umane obişnuite.

Convertim? Cuvântul ăsta face ca totul să sune ca o religie. Ceva în care eşti convins să intri şi din care eşti convins să ieşi.

Dintr-odată, Rowan are încă un lucru despre care vrea să afle mai multe:
— Adică tu ai fost convertit pentru a deveni vampir?

E dezamăgit imediat, pentru că tatăl lui clatină din cap: — Nu, eu am fost dintotdeauna aşa. Cei din familia Radley sunt aşa de generaţii întregi. De secole. Radley este un nume de vampir. Înseamnă „pajiştea roşie” sau ceva asemănător[18]. Şi sunt destul de sigur că roşul n-avea nimic de-a face cu macii. Dar mama ta…

— A fost convertită?

Tatăl încuviinţează din cap. Rowan vede că pare întristat din cine ştie ce cauză.

— Ea a vrut să devină aşa, la vremea aceea. Nu s-a întâmplat împotriva voinţei sale. Dar acum nu cred că mă poate ierta pentru asta.

Rowan se lasă pe spate în patul său şi nu spune nimic, holbându-se la sticla cu inutilul medicament pentru somn pe care l-a tot luat noapte de noapte de ani buni. Tatăl lui stă lângă el, într-o tăcere fără de cuvinte, ascultând blândul gâlgâit scos de ţevile care duc apa în calorifer.

Monstru, se gândeşte Rowan peste câteva minute, când se-apucă de citit manualul. *Are dreptate Toby, are dreptate. Sunt un ciudat. Sunt un ciudat. Sunt un ciudat.*

Şi se gândeşte la mama lui. Ea chiar *a ales* să fie vampir. N-are sens. Să *vrei* să devii un monstru.

Apoi Peter se ridică în picioare şi Rowan vede că a remarcat ceva în oglindă. Îşi linge degetul şi îşi şterge restul de sânge de pe obraz, zâmbind stângaci.

— Oricum, mai vorbim mâine. Trebuie să încercăm să fim puternici. Pentru Clara. Nu vrem să părem dubioşi.

Păi, n-am arătat niciodată altfel! se gândeşte Rowan în timp ce tatăl său închide uşa în urma lui.

SEAMĂNĂ PUŢIN CU CHRISTIAN BALE

Toby Felt e pe bicicletă şi dă pe gât ultimele resturi de votcă.

Un gunoier!

Jalnic. Toby îşi jură că, dacă va deveni vreodată gunoier, se va sinucide. Se va arunca singur în partea din spate a unui camion din ăla verde şi va aştepta să fie zdrobit laolaltă cu toate celelalte deşeuri.

Dar ştie că el n-are cum să sfârşească aşa. Pentru că-n viaţă sunt două tipuri de oameni. Cei puternici, precum Christian Bale şi el însuşi, şi cei slabi, ca tatăl lui Eve şi Rowan Radley. Iar rolul celor puternici e să-i pedepsească încontinuu pe cei slabi. Numai aşa rămâi în vârful piramidei. Dacă îi laşi pe cei slabi *să existe*, pur şi simplu, atunci o să devii şi tu slab. E ca şi cum ai sta în Bangkokul viitorului din *Resident Evil 7* şi i-ai lăsa pe zombi să vină şi să te mănânce de viu. Trebuie să omori sau eşti omorât.

Când era mai mic, mereu avea fantezii despre cum cineva o să invadeze Bishopthorpe într-o bună zi. Nu neapărat nişte zombi, dar ceva sau cineva.

Nazişti care călătoresc prin timp.

Extratereştri refugiaţi.

Ceva.

Şi, oricum, în această realitate de Xbox, se prăbuşiseră cu toţii, până şi tatăl lui în cele din urmă, dar Toby era mereu acolo, ultimul om rămas în picioare, care-i nimicea pe invadatori. Precum Batman. Sau ca Terminator. Sau precum Christian Bale. (Iar el chiar *seamănă* puţin cu Christian Bale, aşa zicea lumea. În sfârşit, cel puţin mama lui zicea. Mama lui bună. Nu curva aia proastă cu care trebuie să trăiască acum.) Îi împuşca, le dădea foc, se lupta cu ei corp la corp, arunca în ei cu grenade folosindu-şi racheta de tenis, orice era nevoie. Şi ştie că e unul dintre cei puternici pentru că poate să pună mâna pe o fată ca Eve, pe când un ciudat ca Rowan Radley stă singur acasă şi citeşte poezii.

Se apropie de panoul cu numele satului. Scoate sticla pe geam, îşi balansează braţul spre înapoi, de parcă s-ar pregăti să trimită cu voleu o minge de tenis, şi o izbeşte de metal. I se pare grozav de amuzant şi se uită la ce i-a mai rămas în mână. Vederea sticlei sparte îi dă o idee. Un minut mai târziu dă la pedale pe lângă Lowfield Close şi se hotărăşte să facă un ocol. Vede micuţa Corolla amărâtă pe care a condus-o tatăl lui Eve în seara aia. E parcată în faţa casei. Se uită de jur-împrejur, apoi se dă jos lin de pe

bicicletă şi o aşază pe jos. Are încă în mână restul sticlei sparte.

Lăsându-se pe vine lângă maşină, apasă cea mai ascuţită parte a sticlei în anvelopă. Freacă puţin cu ea ca să străpungă cauciucul, dar nu reuşeşte mai nimic. Apoi zăreşte o piatră desprinsă care zace lângă zidul unei grădini, o ridică, se urcă pe bicicletă şi, cu piciorul deja pe pedală, o aruncă în geamul din dreptul scaunului pasagerului.

Zgomotul de sticlă spartă îl trezeşte din beţie, în loc să-i dea fiorul la care se aşteptase.

O ia la goană, pedalând spre casă cât de repede poate, înainte să aibă cineva timp să se scoale din pat şi să dea la o parte perdeaua.

SÂMBĂTĂ

„Sângele nu satisface poftele. Le amplifică”

Manualul abstinentului, ediţia a II-a, p. 50

ŞI-N ŢĂRM PUSTIU E VRAJĂ

Puţine sunt lucrurile de pe lumea asta mai frumoase decât o şosea pustie la ora patru dimineaţa.

Liniile albe şi panourile iluminate fac să le strălucească instrucţiunile, la fel de indiferente dacă sunt oameni să le urmeze cum sunt menhirele de la Stonehenge faţă de destinele jalnice ale abstinenţilor antici care le-au târât peste Salisbury Plain.

Lucrurile rămân.

Oamenii mor.

Poţi urma indicatoarele şi sistemele pe care se cuvine să le urmezi sau poţi să sacrifici compania celorlalţi şi să-ţi trăieşti viaţa în conformitate cu propriile-ţi instincte. Cum spunea Lordul Byron, la doar doi ani după ce fusese convertit?

Plăcere-i o pădure necălcată,
Şi-n ţărm pustiu e vrajă…
Şi altundeva, în acelaşi cânt:
O, de-aş avea-n deşert sălaş, alături
De-un suflet drag şi plin de frăgezime,
Şi gândul despre oameni dând în lături,
Pe ea doar s-o iubesc, urând pe nime[19]!

Pe ea doar s-o iubesc… Ăsta-i blestemul multor vampiri. Caută multe, dar tânjesc cu adevărat doar după una. Nu, cugetă Will, n-ai cum să-l întreci pe Lordul B. Mă rog, Jim Morrison i-ar cam sufla în ceafă, admite el, bătând în volan ritmul din *Twentieth Century Fox* (deşi Will n-a dat niciodată crezare teoriei conform căreia Jim Morrison ar fi fost identitatea aleasă de Byron în anii 1960). Nici Hendrix nu-i de lepădat. Nici chiar The Stones, pe vremea când vampirul mai era cu ei[20]. Tot rockul ăla al anilor ’60 alimentat de sânge şi de ego, pe care tatăl lui şi al lui Peter îl asculta când erau ei mici.

Will aude cum motorul începe să sune cam gutural şi vede pe indicator că rezervorul e aproape gol. Trage într-o benzinărie nonstop şi face plinul.

Uneori plăteşte pentru carburant, alteori, nu. Banii nu înseamnă nimic pentru el. Ar fi putut avea milioane dacă ar fi vrut, dar ce ar fi putut

cumpăra cu ei care să aibă un gust la fel de bun precum ceea ce obţine gratis?

În seara asta vrea să tragă în piept nişte aer poluat, aşa că intră cu ultima lui bancnotă de douăzeci de lire. (Cu trei seri în urmă, fusese la un eveniment de *speed-dating,* unde întâlnise o fată care avea genul de gât potrivit şi două sute de lire abia scoase din bancomat.) Un băiat stă pe un scaun în spatele tejghelei. Citeşte revista *Nuts* şi nu-l observă pe Will până când acesta nu e chiar în faţa lui, împingând spre el bancnota de douăzeci de lire.

— Pompa trei, spune.

— Ce? îl întreabă băiatul, scoţându-şi casca iPodului dintr-o ureche.

Auzul ascuţit de sânge al lui Will e destul de puternic încât să perceapă zgomotul rapid şi zdrăngănit al muzicii house pe care o ascultă băiatul ca pe zumzetul şi pulsul secret al nopţii.

— Banii pentru pompa numărul trei, spune Will din nou.

Băiatul aprobă cu o mişcare din cap şi îşi mestecă guma, bătând comenzile necesare în casa de marcat.

— Nu-i de ajuns, îl informează.

Will nu face nimic, doar se uită la el.

— Face douăzeci de lire şi şapte penny.

— Poftim?

Băiatul îşi simte propria frică, dar nu-i ia în seamă avertismentul.

— Ai depăşit un pic suma.

— Cu şapte penny.

— Mda.

— Am depăşit cu doar *şapte penny?*

— Mda.

Will bate cu degetul în faţa reginei de pe bancnotă

— Mă tem că asta-i tot ce am.

— Acceptăm toate cardurile. Visa, Mastercard, Delta…

— N-am card. N-am niciun card.

Băiatul ridică din umeri.

— Ei bine, tot douăzeci de lire şi şapte penny face, spune sugându-şi buza de sus, pentru a sublinia acest fapt de nezdruncinat.

Will se uită la băiatul care stă în faţa lui, cu bluza lui de trening şi cu revista, cu iPodul lui şi experimentele lui nechibzuite cu părul facial de parcă aceasta ar fi ceva nou, ceva ce el însuşi a creat. În sângele lui va

regăsi totuşi gustul originilor antice, lupta dură şi îndelungată pentru supravieţuire purtată vreme de sute de generaţii, ecourile unor strămoşi de care n-a auzit niciodată, urmele unor vremuri măreţe şi minunate, indicii ale seminţelor primordiale ale existenţei sale.

— Chiar îţi pasă aşa de mult de şapte penny amărâţi? îl întreabă Will.

— Şefului îi pasă. Mda.

Will oftează.

— Ştii, chiar există chestii mai importante pentru care să-ţi faci griji.

Îşi pune întrebări despre acest băiat. Sunt unii care ştiu, care pur şi simplu ştiu ce este Will şi, în mod subconştient, îşi atrag totul asupra lor. Asta face şi puştiul?

Will se îndepărtează, văzându-şi fantoma cenuşie pe ecranul camerei de supraveghere. Ajunge la uşă, dar aceasta nu vrea să se deschidă.

— Nu poţi să pleci până nu plăteşti şi restul.

Will zâmbeşte, sincer amuzat de meschinăria de care dă dovadă acest făr-de-sânge.

— Serios vorbind, ăsta-i preţul pe care-l pui pe viaţa ta? Şapte penny? Ce poţi *cumpăra*, de fapt, cu şapte penny?

— Nu te las să pleci. Poliţiştii sunt deja pe drum încoace, amice.

Will se gândeşte la Alison Glenny, şefa unităţii de poliţie din Manchester, care îl voia mort de ani buni. *Aşa că, da,* se gândeşte el, *poliţiştii sunt întotdeauna pe drum spre mine.* Will se apropie iar spre tejghea.

— Ţi s-a pus un pic pata pe mine? Despre asta-i vorba? Ştii, eu, unul, cred că mica noastră neînţelegere reprezintă ceva mult mai important. Cred că tu eşti un băiat foarte singur care face o meserie foarte singuratică. O meserie din cauza căreia începi să tânjeşti după anumite chestii. Companie umană… Atingere… umană…

— Cară-te dracului de-aici, poponarule!

Will zâmbeşte.

— Foarte bine. O atitudine heterosexuală foarte convingătoare. Sută la sută. Nu ne încurcăm. Acum zi: ce te-a speriat cel mai tare? Că te-aş putea omorî? Sau că s-ar putea să-ţi placă?

— Vine poliţia.

— Bine, atunci cred că ai face bine să deschizi sertarul casei.

— Ce?

— Ţi-am zis să deschizi sertarul.

Băiatul întinde mâna după ceva sub tejghea, ţinându-şi ochii pironiţi

asupra lui Will. Scoate un cuţit de bucătărie.

— Ah, cuţitul. Arma falică pentru intruziune şi penetrare!

— Cară-te odată!

— Problema e că ai nevoie de ceva *mult mai mare* cu unul ca mine. Ceva care să mă poată străpunge.

Will închide ochii şi invocă vechile forţe. Într-o clipită se transformă şi începe sugestionarea-prin-sânge.

Băiatul se uită la el. Teama se transformă în slăbiciune, apoi în supunere oarbă.

— Acum, o să pui jos cuţitul, o să deschizi sertarul casei de marcat şi o să-mi dai câteva dintre hârtiuţele cu portretul reginei pe care le ţii ascunse acolo.

Băiatul e pierdut de acum. I se citeşte pe faţă că e într-o bătălie imposibil de câştigat. Mâna îi tremură, cuţitul se veştejeşte parcă şi se apleacă-n faţă, apoi cade pe tejghea.

— Vei deschide sertarul casei de marcat.

Puştiul îl deschide.

— Acum, dă-mi banii!

O grămadă fără sens de hârtii de zece şi douăzeci de lire sunt înmânate peste tejghea.

Totul devine prea uşor. Will face semn spre partea din spate a tejghelei.

— O să apeşi pe buton şi o să deschizi uşa.

Băiatul se întinde sub tejghea şi apasă un comutator.

— Vrei să te mângâi pe mână?

Băiatul aprobă cu o mişcare din cap:

— Te rog.

O mână aterizează pe tejghea. Piele pistruiată şi unghii roase. Will mângâie mâna, trasând o cifră opt pe pielea băiatului.

— Acum, după ce plec, o să le spui poliţiştilor că totul a fost o greşeală. Apoi, când şeful tău o să te întrebe unde au dispărut banii, o să-i spui că n-ai habar, pentru că într-adevăr n-o să ştii. Dar apoi, poate, o să înţelegi că ei aparţin unui bărbat mai bun de-acum.

Se îndepărtează, împinge şi deschide uşa. Odată ajuns în dubiţă, Will zâmbeşte în timp ce băiatul îşi pune la loc căştile în urechi, căci a uitat complet ceea ce tocmai se întâmplase.

OUĂ JUMĂRI

— Nu veni aici! Te rog!

Niciunul dintre cei aşezaţi la masă nu aude rugăciunea lui Helen, şoptită în jos, spre ouăle jumări pe care le amestecă într-o cratiţă, căci e înecată, în deplină siguranţă, de bâzâitul postului Radio 4{21}.

În timp ce continuă să amestece, Helen se gândeşte la minciunile pe care le-a spus. Minciuni care au început când ei erau în scutece, când le-a zis prietenelor de la National Childbirth Trust{22} că trecea pe lapte praf fiindcă moaşa se temea că avea „probleme de lactaţie". Nu s-a putut convinge pe sine să admită că, şi înainte să le fi ieşit dinţii, ei sugeau şi muşcau atât de tare, încât o făceau să sângereze. Clara s-a dovedit a fi chiar mai rea decât Rowan, aşa că Helen le-a mărturisit ruşinată prietenelor sale, care credeau că „alăptarea-i cea mai tare", că fusese silită să recurgă la biberon după numai trei săptămâni.

Ştie că Peter are dreptate.

Ştie că Will are relaţii şi talente. Care-i termenul? „Sugestionare-prin-sânge"! El poate să-i influenţeze pe oameni cu ajutorul sugestionării-prin-sânge. Puterea hipnotică alimentată de sânge. Dar sunt lucruri pe care Peter încă nu le cunoaşte. Încă nu înţelege cu ce se joacă.

Ouăle sunt mai mult decât făcute de acum, îşi dă seama, răzuindu-le de pe fundul tigăii şi împărţindu-le cu lingura pe pâinea prăjită a fiecăruia.

Fiul său se uită la ea, zăpăcit de simulacrul de normalitate.

— E sâmbătă, aşa că mâncăm ouă jumări, îi explică Helen. E sâmbătă.

— Acasă la vampiri.

— Rowan, zău aşa! spune Peter când ouăle jumări îi aterizează pe felia de pâine prăjită.

Helen îi prezintă şi Clarei nişte ouă, iar fata le aprobă cu o mişcare din cap, ceea ce îl îmboldeşte pe fratele ei să scoată un oftat plin de dispreţ.

— Eu şi tatăl vostru am vorbit, spune Helen când se aşază şi ea. Şi, dacă vrem să trecem cu bine de încurcătura asta ca o familie şi să ne asigurăm că vom rămâne în siguranţă, atunci trebuie să ne comportăm cum am face-o în mod normal. Adică oamenii vor începe să vorbească şi să pună tot felul de întrebări despre noaptea trecută. Chiar şi poliţia, probabil. Deşi, pe moment, nu e nici măcar un caz de persoană dispărută, darămite altceva. Nu până la douăzeci şi patru de ore după…

Caută din priviri un sprijin din partea lui Peter.

— Mama are dreptate, spune el în timp ce se uită toţi la Clara cum începe să-şi mănânce ouăle.

— Mănânci ouă, observă Rowan. Ouă de găină. Găinile sunt creaturi vii.

— M-ai luminat, zice Clara ridicând din umeri.

— Ei, hai, trebuie să se întoarcă la dieta ei normală, intervine Peter.

Rowan îşi aduce aminte tonul lejer pe care tatăl său înşira noaptea trecută numele confraţilor săi vampiri celebri. Iar apoi şi-o aminteşte pe Clara, sâmbăta trecută pe vremea asta, explicându-şi veganismul.

— Ce s-a-ntâmplat cu tot discursul ăla despre „Auschwitz-ul găinilor" pe care-am fost siliţi să-l ascultăm săptămâna trecută?

— Astea-s de la găini crescute-n aer liber, îl informează mama lui.

Clara îi aruncă lui Rowan o privire tăioasă. Ochii ei, care nu mai sunt acoperiţi de ochelari, sclipesc plini de-o viaţă proaspătă. Într-adevăr, până şi Rowan trebuie să recunoască în sine că ea arată mai bine decât a văzut-o vreodată. Părul îi pare mai strălucitor, pielea are mai multă culoare, chiar şi postura i s-a schimbat. Caracteristicile sale obişnuite – capul plecat sfios şi umerii încovoiaţi – au fost înlocuite de un spate drept ca de balerină şi de un cap care stă sus pe gât, uşor ca un balon cu heliu. Parcă nu mai simte întreaga povară a gravitaţiei.

— Care-i marea scofală? îl întreabă fata.

Rowan se uită-n jos, în farfurie. N-o să fie în stare să mănânce nimic.

— Asta se-ntâmplă? Guşti sângele şi te lepezi de principii odată cu ochelarii?

— Are nevoie să mănânce ouă, spune Helen. Asta a fost o parte a problemei.

— Da, adaugă Peter.

— Dar nici măcar nu pare să-i pese, se miră Rowan clătinând din cap.

Helen şi Peter se uită unul la altul. Rowan are, fără îndoială, dreptate.

— Te rog, Rowan, e important. Ştiu că ai avut multe de asimilat, dar trebuie să încercăm s-o ajutăm pe Clara să treacă peste atacul ei, spune mama sa.

— Faci ca totul să pară doar o criză de astm!

Peter îşi dă ochii peste cap când îşi aude fiul.

— Helen, fata a înghiţit o grămadă de sânge. E cam prea de tot să crezi că ne putem purta pur şi simplu ca şi cum nu s-ar fi întâmplat deloc.

— Da, e greu, recunoaşte ea, dar aşa o să facem. O să trecem peste asta.

Cum? Mergând, pur şi simplu, mai departe. Tata o să se ducă la muncă. Voi o să mergeţi luni la şcoală. Dar poate că azi Clara ar trebui să stea în casă.

Fata îşi lasă jos furculiţa.

— Ies cu Eve.

— Clara, eu…

— Mamă, am planificat deja! Dacă nu mă duc o să pară suspect.

— A, da, ar trebui să ne comportăm absolut normal, presupun, spune Helen.

Rowan ridică din sprâncene şi îşi mănâncă ouăle. Clara pare totuşi să fie tulburată de ceva.

— De ce dăm tot timpul drumul pe Radio 4, dacă nu-l ascultăm niciodată? E enervant. E ca şi cum am vrea să demonstrăm astfel că suntem din clasa de mijloc sau mai ştiu eu ce.

Rowan se uită la persoana care a pus azi stăpânire pe sora lui.

— Clara, tacă-ţi gura!

— Ba tu să taci!

— Oh, Dumnezeule! Chiar nu simţi nimic?

— Copii, vă rog! zice Peter oftând.

— Oricum îl urai pe Harper! strigă Clara studiindu-şi fratele, de parcă el s-ar purta altfel decât îi stă în fire.

Rowan îşi ridică tacâmul, doar pentru a-l pune la loc. E extenuat, dar furia îl trezeşte la viaţă.

— Nu-mi plac o grămadă de oameni. Ai de gând să ştergi de pe faţa pământului tot satul pentru mine? Se face pe bază de cerere? Aşa merg lucrurile? Pentru că mai deunăzi femeia de la Hungry Gannet m-a tras în piept cu restul, mi-a dat mult prea puţin…

Helen se uită la soţul ei, care încearcă din nou să calmeze atmosfera.

— Copii… intervine el ridicând mâinile pentru a-şi arăta palmele.

Dar Rowan şi Clara sunt absorbiţi de cearta lor.

— Mi-am luat singură apărarea. Ştii, dacă n-ai fi aşa un smiorcăit, ai fi mult mai fericit!

— Smiorcăit. Grozav. Vă mulţumesc, stimată contesă Clara de Transilvania, pentru acest gând memorabil al zilei.

— Ia mai du-te tu dracului!

— *Clara!*

De data asta Helen a fost cea care a intervenit, vărsând sucul de portocale pe care încearcă să şi-l toarne în pahar.

Clara îşi împinge scaunul înapoi, zgâriind podeaua, şi iese ca o furtună. Ceva ce n-a făcut niciodată în toată viaţa ei.

— Ia mai *duceţi-vă dracului* toţi!

Rowan se lasă pe spate în scaunul lui şi îşi priveşte părinţii.

— Ăsta-i momentul când se transformă în liliac?

CETELE DAMNATE

Ei, iată c-am ajuns. În al şaptelea cerc al Infernului. În timp ce trece cu maşina prin acea aşezare, Will absoarbe priveliştile pe care le are de oferit strada principală. Un magazin de pantofi pentru copii zugrăvit în violet şi numit Tinkerbell's. Un pub care pare cam obosit şi o micuţă băcănie politicoasă. *Un sex-shop?* Nu. Un magazin cu costume de bal mascat pentru cei făr-de-sânge care se urăsc pe ei înşişi şi care îşi imaginează că o noapte petrecută cu o perucă afro pe cap şi în pantaloni evazaţi sclipicioşi o să le uşureze durerea existenţei. Şi o farmacie, ca Plan B. Chiar şi cu un simbolic băiat de cartier cu glugă pe cap care-şi plimbă câinele psihopat şi chircit, totul are caracterul ăla agreabil de-a dreptul sufocant, aerul unei vieţi trăite la cel mai mic volum posibil. Se opreşte la semafor, să lase un cuplu în vârstă să traverseze. Cei doi îşi ridică încetişor mâinile fragile în semn de mulţumire.

Merge mai departe, trecând pe lângă o clădire cu un singur nivel. E mai retrasă faţă de drum şi pe jumătate ascunsă de copaci, de parcă s-ar ruşina cu relativa ei modernitate. Un cabinet medical, îl anunţă emblema National Health Service din faţa intrării. Şi-l imaginează pe fratele lui acolo, înăuntru, zi de zi, înconjurat de trupuri bolnave şi de nemuşcat.

„Prin mine vii spre-a chinului cetate", îşi zice el, amintindu-şi pasajul din Dante. „Prin mine vii spre veşnica jelire,/ prin mine vii spre cetele damnate. // […] Voi, ce intraţi, nu mai speraţi scăpare!"{23}.

Şi iată-l. Un indicator alb-negru aproape acoperit de frunze verzi din nişte tufişuri excesiv de abundente.

Orchard Lane. Will încetineşte şi face stânga, tresărind când soarele jos îl întâmpină de deasupra caselor scumpe.

Lumea tăcută şi înceată sugerată de strada principală e şi mai înceată, şi mai tăcută aici. Casele în stilul Regenţei sau al perioadei georgiene, construite înainte ca Byron să-şi fi înscenat prima moarte, au, toate, maşini strălucitoare şi scumpe într-un mod discret, care stau parcate pe aleile de acces. Par create numai pentru a sta acolo, pe loc, fără să meargă nicăieri, mulţumindu-se să cugete la sufletele lor tehnologice.

Un lucru-i sigur, îşi zice, *o dubiţă de pe vremea Woodstockului ar bate al naibii la ochi.*

Parchează vizavi de casa lor, pe o fâşie îngustă de iarbă.

Se uită la numărul 17. O casă mare, de bun-gust, cu uşă dublă şi despărţită de cele din jur, dar care nu prea reuşeşte să concureze cu aceea şi mai mare de alături. Se uită la minivanul familiei Radley. *Vehiculul unei familii normale şi fericite.* Da, privind din afară, ei chiar menţin aparenţele cum se cuvine.

Poate că de vină e lumina soarelui, dar se simte slăbit. Nu e obişnuit să fie treaz la ora asta. *S-ar putea ca totul să fie o greşeală.*

Are nevoie de putere.

Aşadar, ca întotdeauna când se simte aşa, întinde mâna în spate şi înşfacă sacul de dormit făcut sul. Pipăie în centrul lui cald şi face să alunece afară sticla cu sânge de un roşu-întunecat.

Mângâie eticheta, îşi priveşte scrisul de mână. ETERNA – 1992.

Un vis perfect şi total într-o sticlă.

Nu o deschide. N-a făcut-o niciodată. N-a fost niciodată o ocazie îndeajuns de specială sau o situaţie îndeajuns de disperată. E de ajuns să o privească, să atingă sticla şi să se gândească la ce gust ar avea. La ce gust *a avut*, cu acele mii de nopţi în urmă. După un minut, două, o îndeasă înapoi în sacul de dormit şi-l aşază în spate.

Iar apoi zâmbeşte şi simte o bucurie tandră când îşi dă seama că o va vedea din nou într-o clipă.

DRĂGUŢĂ

Clara se uită la posterele de pe peretele ei.

Beagle-ul tragic.

Maimuţa închisă-n cuşcă.

Fotomodelul în haină de blană care lasă o dâră de sânge pe podiumul de modă.

Sunt foarte bine focalizate. Se uită la degetele ei şi vede semilunile de la baza fiecărei unghii. Poate număra cu uşurinţă cutele de piele de la încheieturi. Şi nu mai are nici cea mai vagă senzaţie de greaţă.

De fapt, e plină de energie. Mai trează şi mai vioaie decât a fost vreodată. *Astă-noapte l-am omorât pe Harper.* E un fapt şocant, dar ea nu e şocată. E doar un fapt natural, aşa cum totul e un fapt natural. Şi nici nu se poate simţi vinovată, fiindcă nu a făcut nimic rău în mod deliberat. Şi, oricum, ce rost are *vinovăţia?* Toată viaţa s-a simţit vinovată fără niciun motiv. Vinovată pentru că le stârnea îngrijorarea părinţilor cu dieta ei. Vinovată pentru că uita, ocazional, să pună ceva la reciclat. Vinovată pentru că inhala dioxid de carbon, răpindu-l copacilor.

Nu! Clara Radley nu are de gând să se mai simtă vinovată de acum încolo.

Se gândeşte la posterele sale. De ce are nişte chestii atât de urâte pe perete? De ce n-ar atârna ceva mai atrăgător în locul lor? Îngenunchează pe pilotă şi le dă jos pe toate.

Apoi, de îndată ce peretele e gol, se distrează uitându-se în oglindă, transformându-se, privind cum caninii ei se lungesc şi se ascut.

Uite-l pe Dracula.

Nu-i Dracula.

Uite-l pe Dracula.

Nu-i Dracula.

Uite-l pe Dracula…

Îşi studiază colţii albi şi curbaţi. Îi atinge, le apasă vârfurile în buricul degetului mare. Apare o picătură zdravănă de sânge, strălucind ca o cireaşă. O gustă şi se bucură de acea clipă înainte să se transforme pentru a arăta din nou pe deplin umană.

E atrăgătoare, îşi dă seama pentru prima-prima oară. *Sunt drăguţă!*

Şi rămâne acolo, dreaptă, zâmbitoare şi mândră, savurându-şi propria

frumuseţe, cu posterele antivivisecţie făcute ghemotoc în jurul tălpilor.

O altă schimbare pe care a observat-o e că se simte foarte *uşoară*. Ieri şi în fiecare zi dinainte, fusese întotdeauna conştientă de greutatea care o apăsa şi umbla cocoşată, enervându-şi profesorii cu umerii ei căzuţi. Astăzi totuşi nu simte nicio greutate. Şi, în timp ce se concentrează asupra acestei uşurătăţi ca a heliului, observă că picioarele ei nu mai sunt pe covor, ci deasupra acestuia, plutind peste posterele mototolite.

Şi apoi sună cineva la uşa de la intrare, iar ea coboară din nou pe covor.

„Să nu inviţi niciodată un vampir practicant în casa ta, chiar dacă e un prieten sau un membru al familiei.”

Manualul abstinentului, ediţia a II-a, p. 87

GARDURI

Helen stă, pur şi simplu, pe hol şi lasă ca totul să se întâmple. Îl lasă pe soţul ei să-l invite în casă şi să-l îmbrăţişeze. El zâmbeşte şi o priveşte, cu o faţă care nu şi-a pierdut nimic din puterea de odinioară.

— Da, a trecut mult timp, spune Peter, părând a fi mai departe decât e de fapt.

Will îşi ţine ochii aţintiţi asupra lui Helen în timp ce prelungeşte îmbrăţişarea.

— Dat dracului mesajul tău, Pete: „Ajută-mă, Obi-Wan Kenobi, eşti singura mea speranţă!”

— Ei bine, da, spune Peter, nervos. Am cam trecut printr-un coşmar, dar i-am dat de capăt.

Will îi ignoră replica şi se concentrează asupra lui Helen, pentru care niciodată holul nu a părut atât de îngust. Pereţii şi acuarelele se apropie tot mai mult, iar ea e cât pe ce să izbucnească-n flăcări din cauza claustrofobiei în timp ce Peter închide uşa.

Will o sărută pe obraz.

— Helen, uau, parc-a fost ieri!

— Chiar aşa? îi răspunde ea sec.

— Da, aşa mi se pare.

El zâmbeşte şi se uită de jur-împrejur:

— Plin de bun-gust decorul! Ei, când fac cunoştinţă cu puştii?

Peter e molatic şi stânjenit.

— Da, păi, chiar acum, cred.

Helen se trezeşte că e incapabilă să facă orice altceva în afară de a-l conduce în bucătărie, sumbră ca un cioclu. Clara nu-i acolo, dar, cumva, îşi doreşte să fi fost, fie şi numai pentru a-i abate atenţia de la chipul iscoditor al lui Rowan.

— Cine e? o întreabă băiatul.

— E unchiul tău.

— Unchiul? Care unchi?

Rowan e buimăcit. I s-a spus mereu că părinţii lui au fost copii unici.

Şi-apoi apare unchiul cel misterios, iar Peter zâmbeşte cu sfială.

— Da, e… fratele meu, Will.

Rowan e rănit şi nu îi întoarce zâmbetul unchiului. Helen îşi imaginează

ce gândeşte: *Încă o minciună într-o viaţă plină numai de minciuni.*

Spre consternarea ei, Will se aşază în scaunul lui Peter şi se uită la peisajul exotic alcătuit din cutii de cereale şi suportul cu felii de pâine prăjită reci.

— Vasăzică, ăsta-i micul-dejun, spune Will.

Helen se uită, cuprinsă de disperare, la scena din faţa sa. Simte o nevoie chinuitoare să îi spună un milion de lucruri lui Will, dar nu poate scoate o vorbă. El trebuie să plece. Peter trebuie să-l facă să plece. Îl trage pe soţul ei de cămaşă în timp ce iese din cameră.

— Trebuie să-l dăm afară de-aici.

— Helen, linişteşte-te! E-n regulă!

— Nu-mi vine să cred c-ai lăsat mesajul ăla! Nu-mi vine să cred c-ai făcut una ca asta! Vreau să spun: a fost atât de stupid!

Peter e furios de acum şi îşi freacă fruntea cu mâna.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Helen! E *fratele* meu. Nu pricep. De ce-ţi ieşi din sărite aşa când îl vezi?

Helen încearcă să-şi domolească vocea până la un ritm normal în timp ce trage cu ochiul spre uşă.

— Nu-mi ies din sărite. Sunt sărită. Doar că… Dumnezeule mare, ultima oară când l-am văzut noi doi eram… *ştii tu.* El reprezintă trecutul nostru. E putregaiul pe care l-am lăsat în urmă când ne-am mutat aici.

— Nu mai fi aşa de melodramatică! Uite ce-i, ne poate ajuta, în toată treaba asta cu Clara. Îţi aduci aminte cum e. Cu oamenii. Cu poliţia. Se pricepe să convingă oamenii, să-i vrăjească.

— Sugestionare-prin-sânge? Asta preferi?

— Probabil. Da.

Se uită la soţul ei şi se întreabă cât sânge a consumat azi-noapte.

— Ei bine, deocamdată e la noi în casă şi-l *vrăjeşte* pe fiul nostru cel vulnerabil. Îi poate spune absolut orice.

Peter o priveşte de parc-ar fi isterică:

— Helen, zău aşa! Vampirii nu-i pot sugestiona-prin-sânge pe alţi vampiri! El nu-l poate face pe Rowan să creadă niciun lucru care să nu fie adevărat.

Replica lui pare s-o tulbure şi mai tare pe Helen, care clatină din cap cu furie.

— Trebuie să plece! Trebuie să plece! Să plece! *Scapă* de el! Înainte ca el să…

Se opreşte, aducându-şi aminte cât de puţine ştie Peter:

— *Scapă odată de el!*

Rowan îşi priveşte unchiul cum muşcă dintr-o felie de pâine integrală prăjită care e deja rece.

Există o uşoară asemănare cu tatăl lui, îşi dă seama, dar trebuie să photoshopeze destul de mult în mintea lui imaginea pentru a o vede cu adevărat. Trebuie să înlăture barba de trei zile, impermeabilul şi cizmele negre de motociclist ale unchiului. Trebuie să adauge destul de multă greutate feţei lui Will şi burţii lui; să îi îmbătrânească pielea cu un deceniu sau două; şi să şi-l imagineze cu un păr mai scurt; să înlocuiască tricoul cu Nico cu o cămaşă cu guler şi să-i pună o licărire ternă în ochi. Dacă ar face toate astea, ar obţine ceva ce ar semăna vag cu tatăl lui.

— Carbohidraţii, spune Will, referindu-se la pâinea prăjită pe care o mănâncă fără niciun efort să-şi ţină gura închisă. Am tendinţa de a neglija acest grup alimentar.

Stânjeneala pe care o simte Rowan fiindcă stă la masa pentru micul-dejun cu un străin excentric care-i mai e şi rudă de sânge, această stânjeneală îi ţine în frâu furia.

Will înghite şi flutură vag o felie de pâine prăjită spre el.

— Habar n-aveai de mine, aşa-i? Mi-am dat seama după faţa pe care-ai făcut-o când am intrat…

— Nu.

— Ei, nu fi prea dur cu maică-ta şi taică-tău! De fapt, eu nici nu-i condamn. Avem o istorie îndelungată. Multă duşmănie, mult sânge rău. Dar şi legături de sânge, sânge bun. Vezi tu, ei n-au avut principii dintotdeauna.

— Aşadar tu eşti încă…

Unchiul lui mimează teatral că s-ar ruşina:

— *Vampir?* Vai, ce cuvânt provocator, învelit în mult prea multe clişee şi romane pentru gagici. Dar, da, mi-e teamă că sunt. Un vampir în deplină funcţiune.

Rowan se uită-n jos, la firimituri şi la bucăţelele de ouă nemâncate din farfuria lui. Ce-i face sângele să curgă atât ce repede prin vene: mânia sau teama? Cumva reuşeşte să spună ceea ce-i trece prin cap: — Şi cum rămâne cu… gen… valorile morale?

Unchiul lui oftează, de parcă ar fi dezamăgit.

— Pe care să le alegi, asta-i problema. E o piaţă cam aglomerată în

prezent. Mă ia durerea de cap numai când mă gândesc. Eu, unul, rămân la sânge. Sângele e mai simplu. Cu sângele ştii exact unde eşti.

— Şi umbli pur şi simplu de colo-colo omorând oameni? Asta faci?

Will nu spune nimic, dar pare amuzat.

Rowan trepidează, ca pământul deasupra unui cadavru viu. Peter intră în bucătărie, părând stânjenit. *Nu,* se gândeşte Rowan, *Will e, în mod clar, fratele mai mare.*

— Will, putem sta de vorbă?

— Da, Peter.

Rowan se uită la ei cum ies din cameră. Iritaţia i se înrăutăţeşte, aşa că se freacă pe braţ cu zgârieturi furioase şi dure. Pentru a doua oară în mai puţin de douăsprezece ore, îşi doreşte să fi fost mort.

Will priveşte operele de artă discrete, de bun-gust de pe pereţii holului. O acuarelă semiabstractă a unui măr, cu un mic *H* maro în colţul de jos.

În schimb, Peter se uită la Will. Arată bine, trebuie s-o recunoască. Nu prea s-a schimbat şi probabil că duce aceeaşi viaţă pe care-a dus-o dintotdeauna. Fratele lui mai mare, care arată cu cel puţin zece ani mai tânăr decât el, cu sclipirea aia nebunatică în ochi şi aerul ăla de… *(libertate? pericol? viaţă?)* pe care Peter şi l-a pierdut cu mult timp în urmă.

— Uite ce-i, Will, îngaimă el, ştiu c-ai făcut un mare efort să vii aici şi chiar apreciez asta, dar chestia e că…

Will aprobă cu o mişcare din cap.

— Un măr! Nu poţi avea niciodată prea mulţi meri!

— Ce?

— Ştii, nu-i aşa, că merele se aleg întotdeauna cu toată gloria? întreabă Will, de parcă ar purta aceeaşi conversaţie. Întotdeauna afurisitele de mere! Dar, nu, mai bine întregul copac. Bunul şi bătrânul tată-copac!

Peter îşi dă seama la ce se referă Will.

— A, da, e unul dintre tablourile lui Helen.

— Dar trebuie să recunosc… *acuarelă?* Pe vremuri îmi plăceau picturile alea-n ulei pe care le făcea. Nudurile. Lucra cu pasiune la ele.

— Uite ce-i… începe Peter, care descoperă că-i e greu să spună tot ce vrea Helen să spună.

Fratele lui, pe care nu l-a văzut aproape deloc în ultimele două decenii, a fost *invitat* aici. Şi să dez-inviţi vampirii, cu atât mai mult rudele de sânge, nu-i niciodată chiar aşa de uşor.

— Petey, asta-i grozav, dar am putea să ne punem la curent unul pe altul ceva mai încolo?

— Ce?

— Noaptea unei zile grele[24], spune Will cu un căscat teatral. Şi ora mea de culcare a cam trecut de multişor. Dar nu-ţi face griji. Nu scoate salteaua gonflabilă. Pot să le găuresc în somn, ştii, dacă am vreun vis nepotrivit. Şi am o grămadă în ultima vreme.

Will îşi pune ochelarii de soare şi îl pupă din nou pe fratele lui pe obraz:
— Mi-a fost dor de tine, frăţioare.

Şi iese din casă.

— Dar… murmură Peter, ştiind că-i prea târziu.

Uşa se închide.

Peter îşi aduce aminte cum era pe vremuri. Fratele lui era mereu c-un pas înaintea lui. Se holbează la norul neclar de frunze verzi şi la punctele roşii care reprezintă merele. El, unul, nu e de acord cu Will. Crede că metoda artistică a soţiei lui s-a îmbunătăţit cu trecerea timpului, a devenit mai subtilă, mai reţinută. Îi plac gardul din fundal, doar nişte tuşe liniare de penel, reverberaţii ale trunchiului copacului. Gardurile reprezintă o trăsătură importantă a operei lui Helen, în prezent, şi el i-a pus odată o întrebare despre ele. Sunt acolo pentru a proteja sau pentru a restricţiona? Ea nu i-a răspuns. Nu ştia. Probabil a crezut că el o ia peste picior şi poate chiar aşa era, dar, cu siguranţă, nu fusese un comentariu negativ la adresa picturilor ei. Într-adevăr, o încurajase să le expună în cafeneaua aceea din Thirsk şi fusese surprins cu adevărat când nimeni nu cumpărase vreuna. (Peter spusese că ea le stabilise preţuri prea mici. Preţuri mai mari ar fi slujit drept garanţii ale valorii lor, în special pentru că Thirsk nu era tocmai centrul efervescent al lumii artistice.) — Ce-a spus?

Vocea lui Helen îi străpunge gândurile. Pare încordată şi în expectativă.

— Nu m-a ascultat. A ieşit, pur şi simplu.

Helen pare mai degrabă necăjită de această informaţie, nicidecum nervoasă.

— Oh, Peter, chiar trebuie să plece.

El aprobă cu o mişcare din cap, întrebându-se cum va obţine asta şi de ce pentru Helen pare să fie cea mai mare problemă căreia va trebui să-i facă faţă weekendul ăsta. Mai mare decât cadavrul unui băiat şi decât sătenii bârfitori sau poliţia.

Ea e acolo, la niciun metru distanţă, dar, la fel de bine, ar putea fi şi-un

punct la orizont. Încearcă să îi pună o mână pe umăr, liniştitor, dar, înainte să o poată atinge, ea a şi pornit înapoi spre bucătărie, să umple maşina de spălat vase.

O DIAGRAMĂ TANTRICĂ A PICIORULUI DREPT

În casa de lângă cea a familiei Radley, pe Orchard Lane la numărul 19, totul e tăcut.

Lorna Felt stă întinsă în pat lângă soţul ei, uşor mahmură, dar relaxată şi gândindu-se la chipul înspăimântat al lui Peter după ce se dăduse la el cu mişcarea aia modestă pe sub masă. Se uită fix la pictura de pe peretele din celălalt capăt al camerei. O diagramă tantrică a piciorului drept – reproducerea unei *yantra* hinduse din secolul al XVIII-lea care cartografia toate structurile interne şi toate punctele energetice ale labei piciorului, cumpărată de ea de pe eBay. Mark nu dorise să o atârne pe perete, desigur. La fel cum nu dorea ca vreunul dintre clienţii ei să-şi scoată şosetele în sufrageria lui.

Cu toate acestea, se ghemuieşte în el acum, în timp ce el se trezeşte.

— Bună dimineaţa, îi şopteşte în ureche.

— A, mda, ’neaţa, răspunde el.

Neabătută, mâna ei alunecă pe sub tricoul lui şi îi dezmiardă pielea cu o atingere uşoară ca un fulg. Apoi îşi mişcă degetele mai jos, îi desface nasturii boxerilor şi îi mângâie penisul flasc cu aceeaşi delicateţe cu care ar mângâia un şoricel de companie. Iar această mângâiere grijulie şi delicată dă rezultate, fiindcă îl excită şi el o sărută, iar apoi se reped să facă sex. Dar acest sex e dezamăgitor pentru Lorna, aşa cum e adesea – fiindcă e doar o călătorie scurtă, necomplicată de la A la B, când ei nu i-ar strica să parcurgă ceva mai mult din alfabet.

Din cine ştie ce motiv, în timp ce strânge din ochi şi ejaculează în ea, Mark vede cu ochii minţii imaginea vie a canapelei părinţilor lui. Aceea pe care şi-o luaseră în rate în ziua în care s-au căsătorit prinţul Charles şi Diana, în chip de celebrare. Şi-o imaginează aşa cum a stat vreme de un an întreg: cu husa din polietilenă pe ea, în caz că i-ar fi trecut cuiva prin minte să se facă prea comod şi s-o murdărească. („Trebuie să înveţi *să respecţi* lucrurile, Mark! Ştii cât de mult a costat?”) Cei doi stau pe spate, absorbiţi de gândurile lor care nu au nicio legătură. Lorna bagă de seamă că se simte din nou un pic cam ameţită.

— Aş vrea să putem sta în pat toată ziua, spune Mark de îndată ce şi-a recăpătat suflul, deşi nu vrea cu adevărat: n-a mai lenevit în pat de pe când avea optsprezece ani.

— Păi, am putea petrece *ceva* timp împreună, nu-i aşa? întreabă Lorna.

Mark oftează, apoi clatină din cap.

— Am… chestii pe care trebuie… toată situaţia aia de rahat cu chiria…

Se ridică din pat şi se duce la baie. Mâna ei rămâne pe partea lui de saltea, simţind căldura fără rost pe care a lăsat-o în urmă.

Şi, în timp ce îl ascultă cum urinează zgomotos în vasul de toaletă, ea hotărăşte că ar trebui să sune la cabinetul medical şi să-şi facă o programare la Peter *(trebuie* să fie la Peter). Şi ştie că azi s-ar putea prea bine să fie ziua în care va avea curaj să-l întrebe pe vecinul ei ce a tot vrut să-l întrebe de când i-a simţit ochii însetaţi şi arzând de dorinţă aţintiţi asupra ei la petrecerea cu grătar de anul trecut.

Ridică receptorul. Pe fir se aude vocea lui Toby. Ea stă şi ascultă în tăcere, lucru pe care l-a mai făcut, căutând dovezi că fiul ei vitreg o urăşte. *De ce nu a sprijinit-o Mark în absolut nimic din ceea ce are legătură cu Toby? De ce nu poate el să vadă cât de mult o dispreţuieşte băiatul? De ce n-a ascultat-o şi nu l-a mutat la Şcoala Steiner din York? „Mda, ca s-ajungă un acrobat pe catalige şomer când va creşte” fuseseră ultimele cuvinte ale lui Mark pe acest subiect.*

— Bună! Vă rog, doamnă Harper, Stuart e acasă?

Vocea lui Toby e atât de politicoasă, încât e aproape de nerecunoscut.

Şi apoi doamna Harper:

— Stuart! Stuart! *Stuart?*

Ultimul „Stuart” e atât de tare, încât Lorna trebuie să-şi îndepărteze receptorul de ureche.

— Stuart, dă-te jos din pat! E Toby la telefon pentru tine!

Dar pe fir nu se aude niciun sunet venind dinspre Stuart Harper.

HAINE NOI

Eve stă întinsă în pat, în tricoul lălâi pe care îl purta în noaptea în care mama ei a dispărut acum doi ani. Altfel l-ar fi aruncat, fiindcă e spălăcit şi plin de găuri în jurul gâtului, acolo unde l-a molfăit, fiindcă făcea reclamă unei trupe care n-o mai interesează.

Dar să dea la gunoi tricoul ar însemna să dea foc încă unei punţi care leagă Timpul de Dinainte de Timpul de După şi nu au mai rămas prea multe astfel de punţi de când s-au mutat aici.

Casa lor veche din Sale era atât de diferită de locul ăsta! Pentru început: fusese o *casă* adevărată, nu un apartament pentru pensionari. Fusese un loc cu suflet şi fiecare colţişor al fiecărei camere conţinea amintiri cu mama ei. Locuinţa asta era jalnică şi dădea naştere unui soi mai rece de tristeţe – tristeţea azilurilor de bătrâni moderne, din cărămidă.

Desigur, ea înţelegea doar pe jumătate situaţia. Ştia că, după trimiterea în şomaj a tatălui său, nu mai puteau plăti creditul ipotecar. Şi *totuşi!* De ce să se mute într-un alt comitat? De ce să se mute de partea cealaltă a Munţilor Penini, la vreo sută şi ceva de kilometri depărtare de bucătăria unde ea şi mama dansau pe melodii vechi auzite la radio?

De ce să abandoneze vechiul pat unde mama venea lângă ea ca să stea de vorbă despre poeziile şi cărţile pe care le studia pentru a-şi lua licenţa? Sau unde o întreba pe ea despre liceu, prietene şi iubiţi?

Închide ochii şi o vede aievea acum, în galeria de artă a minţii sale, cu părul ei scurt şi cu zâmbetul binevoitor pe care Eve îl considerase întotdeauna a fi de la sine înţeles.

Apoi tatăl ei intră în cameră şi distruge amintirea spunându-i că nu are voie să iasă din casă tot weekendul.

— Ce? întreabă ea, iar vocea ei dogită nu lasă loc de îndoială asupra mahmurelii de care suferă.

— Îmi pare rău, Eve. Doar weekendul acesta. Stai acasă.

Încă are pe el haina pe care o purtase pe unde o fi fost, iar chipul lui arată că e cam la fel de deschis la compromisuri ca un baraj al poliţiei.

— De ce?

Cam asta-i tot ce pare să întrebe ea în prezent şi întotdeauna, ca şi acum, rămâne fără un răspuns satisfăcător.

— Eve, te rog, ţi-am spus să nu ieşi din casă. Îţi spun pentru că e

important.

Şi asta-i tot. Asta-i tot ce capătă fata înainte ca tatăl să iasă din cameră.

Cam un minut mai târziu îi vibrează mobilul de pe noptieră. Vede numele „Clara” afişat pe ecran. Înainte să răspundă, se ridică din pat să închidă uşa, apoi dă drumul la radio.

Când răspunde, în cele din urmă, e conştientă că prietena sa are o voce diferită. Tonul ei obişnuit, sfios şi autozeflemitor, a fost înlocuit cu ceva mult mai cool, mai încrezător.

— Ei, *señorita,* mai ieşim azi ca fetele la cumpărături?

— Nu pot, îi răspunde Eve. Am fost pedepsită să stau în casă.

— Pedepsită să stai în casă? Ai şaptesprezece ani! Nu poate să facă una ca asta! E ilegal!

— Ei bine, a făcut-o. Acţionează mai presus de lege. Şi, oricum, sunt lefteră.

— Nu-i nimic. Plătesc eu pentru tine.

— Nu pot. Taică-meu… Pe bune!

— Nu eşti proprietatea lui!

Felul în care a rostit replica asta e atât de contrar firii sale, încât Eve se întreabă pentru o clipă dacă vorbeşte într-adevăr cu prietena ei.

— Vorbeşti diferit azi!

— *Mda,* îi spune vocea cool a lui Eve în ureche. Mă simt mai bine. Dar chiar am nevoie de nişte haine noi.

— Ce? Adică nu mai vomiţi?

— Nu, mi-a trecut. Tata zice c-a fost un virus. Ceva ce se transmite prin aer.

— E cineva la uşa din faţă, îi spune Eve.

— Ştiu. Am auzit şi eu.

— Ce? Cum? Eu abia dac-am auzit-o… Oricum, trebuie să plec. Văd că taică-meu nu răspunde.

— OK, spune Clara. Atunci vin eu pe la tine.

— Nu, nu cred că-i o…

Clara deja a închis înainte să apuce Eve să termine ce avea de spus.

Eve iese din camera ei să răspundă la uşă. Se preface că nu-l aude pe tatăl său care-i şopteşte din sufragerie: — Eve, nu răspunde!

Aşa că deschide uşa şi îl vede pe proprietarul lor uitându-se în jos la ea cu faţa lui de afacerist bucălată şi arogantă.

— Tatăl tău e acasă?

— Nu, e plecat.
— Plecat! Cât de convenabil! Ei bine, spune-i că nu-s prea mulţumit. Am nevoie de chiria pe ultimele două luni până săptămâna viitoare sau trebuie să vă găsiţi un alt loc unde să staţi.
— Are un job de-acum, îl informează Eve. O să vă poată plăti, dar s-ar putea să mai dureze un pic. Nu v-a… ăăă… explicat Toby?
— Toby? Nu. De ce ar fi făcut-o?
— Aşa a zis.
Şi domnul Felt îi zâmbeşte, dar nu cu bunătate. E un zâmbet care o face să se simtă teribil de proastă, de parcă ar fi poanta într-un banc pe care nu-l înţelege.
— Săptămâna viitoare, spune el ferm, şapte sute de lire.

UN MIC ATAC DE PANICĂ

Clara mirosise ceva în timpul drumului ei spre oraş. Un soi de parfum bogat, exotic, pe care nu îl mai remarcase niciodată în aglomeratul autobuz 6. Avusese un efect atât de bulversant asupra sa, încât fusese de-a dreptul uşurată ori de câte ori uşile se deschideau şi aerul proaspăt pătrundea pentru a-i limpezi simţurile.

Dar iată-l din nou aici, copleşind-o în vreme ce probează haine în cabinele de la Topshop. Un miros straniu de îmbătător care îi aminteşte de extazul violent şi feroce pe care l-a simţit noaptea trecută.

Şi se vede pe ea însăşi. Deasupra trupului lui Harper, năpustindu-se cu capul în jos ca un velociraptor spre rănile lui gâlgâitoare, pentru a-i suge şi mai mult din viaţă. Tremură când îşi aduce aminte, dar nu are habar dacă se cutremură din cauza ororii a ceea ce a făcut sau din cauza desfătării îmbătătoare pe care o simte gândindu-se la ceea ce ştie că ar mai putea trăi din nou.

Mirosul e cel de sânge, îşi dă seama. Sângele care e înlăuntrul tuturor trupurilor care se dezbracă în celelalte cabine. Fete pe care nu le cunoaşte, împreună cu cea pe care o cunoaşte – aceea pe care a convins-o prin linguşeli să fugă din apartament şi departe de tatăl ei.

Iese în noile sale haine, fermecată. E atrasă de forţe invizibile spre cabina alăturată, pregătindu-se să tragă draperiile. Dar panica îi cuprinde corpul ca o umbră rece, chiar la timp, făcându-i inima să bubuie şi fiecare membru să vibreze.

Îşi dă seama ce face. Şi o ia la fugă. Iese din zona cabinelor de probă şi traversează magazinul, lovindu-se de un manechin decorat în stilul anilor 1980, cu un tricou prea scurt şi crucifixe ţipătoare, pe care-l dărâmă şi care aterizează pe un stativ pentru haine, formând un soi de punte.

— Scuze, spune Clara cu sufletul la gură, dar merge mai departe spre ieşire.

Alarma se declanşează când iese-n fugă în hainele ei cu dispozitive de siguranţă, dar nu se poate întoarce. Are nevoie de aer curat pentru a-şi dilua dorinţa.

Sunetul paşilor pe asfalt îi bubuie în cap. Cineva aleargă după ea. O zbugheşte pe o alee, pe lângă pubele care dau pe dinafară, dar zăreşte în faţă un zid înalt de cărămidă roşie. O fundătură.

Paznicul a încolţit-o. În timp ce se apropie de ea, spune ceva în staţia radio prinsă de buzunarul cămăşii:

— E-n regulă, Dave. Am prins-o. E doar o fetişcană.

Clara rămâne cu spatele lipit de zid.

— Îmi pare rău, spune. N-am vrut să fur nimic. Am avut un mic atac de panică, asta-i tot. Am banii. Pot să…

Paznicul zâmbeşte de parcă i-ar fi spus o glumă.

— Mda, sigur, iubito! O să poţi explica toate astea la secţia de poliţie. Dar nu-s prea sigur c-o să te şi creadă.

Îşi pune mâna grea pe braţul ei. Şi, în timp ce o apasă, ea se holbează la tatuajul cu sirenă de pe antebraţul lui, cu faţa din tuş albastru privind-o fix cu un soi de înţelegere tristă. Bărbatul începe să o tragă spre stradă. Pe măsură ce se apropie de capătul aleii, Clara aude paşii cumpărătorilor care trec prin faţa lor, bubuitul devenind tot mai rapid, până când toţi par să danseze o gigă colectivă. Mâna o apasă şi mai tare, iar o mânie disperată o străbate pe fată. Încearcă să se smulgă din strânsoare.

— N-aş prea crede, spune paznicul.

Fără să se gândească, ea face şmecheria cea nouă şi-şi scoate colţii.

— Ţine-te departe de mine! şuieră.

Bărbatul îi dă brusc drumul, de parcă l-ar arde. Simte că fata îi poate adulmeca sângele şi groaza îl mistuie. Gura i se cască larg şi se dă înapoi, cât mai departe de ea, cu mâinile apăsând în jos, în aer, cam aşa cum încerci să calmezi un câine.

Clara vede spaima pe care i-a stârnit-o acestui bărbat în toată firea şi începe să tremure, înţelegându-şi îngrozită puterea.

SALVAŢI COPIII

Dimineaţa lui Peter la cabinet e un pic în ceaţă. Pacienţi vin şi pacienţi pleacă, iar el face totul maşinal. Pe măsura ce ziua trece cu greu, se gândeşte din ce în ce mai mult la sentimentul pe care l-a avut în timp ce se avânta în zbor noaptea trecută, bucuria aceea rapidă şi lipsită de greutate. Îi e greu să se concentreze la ce se întâmplă acum. La chestii cum ar fi deschiderea uşii şi apariţia domnului Bamber, la doar o zi după examinarea sa rectală.

— Bună ziua, spune Peter auzindu-şi vocea de undeva, de foarte sus, de deasupra Mării Nordului. Cum vă mai simţiţi?

— Nu prea bine, ca să fiu cinstit, spune bătrânul în timp ce se aşază pe scaunul din plastic portocaliu. E din cauza antibioticelor. Mi-au făcut harcea-parcea sistemul.

Se bate pe burtă, pentru a indica despre ce parte a sistemului vorbeşte. Peter îşi verifică însemnările.

— Am înţeles. Ei bine, în mod normal, amoxicilina are doar unele dintre cele mai blânde efecte secundare.

Domnul Bamber şuieră un oftat:

— Mi-au afectat controlul. Nu e prea demn. Când trebuie să merg la baie, chiar trebuie să merg. E ca-n filmul ăla, *The Dam Busters*, acolo, jos! zice bătrânul, umflându-şi obrajii şi imitând sunetul unui baraj care explodează.

Pentru Peter e prea multă informaţie. Aşa că închide ochii şi îşi freacă tâmplele, alinând o durere de cap care dispăruse de ore bune, dar care acum revine încetişor.

— Bine, reuşeşte să spună. O să vă schimb reţeta şi o să vă recomand o doză mai mică. Să vedem ce rezultate va da.

Peter mâzgăleşte o reţetă ilizibilă şi i-o înmânează, iar înainte să-şi dea seama ce şi cum, altcineva e cu el în încăpere. Şi altcineva după aceea.

Doamna stânjenită cu aftă.

Bărbatul cu tusea incontrolabilă.

O femeie cu gripă.

Bătrânelul acela în blazer de crichet căruia nu i se mai scoală. Un ipohondru plin de aluniţe care, tot căutându-şi problemele pe Google, ajunsese să se convingă că are cancer de piele.

Doamna care conducea pe vremuri oficiul poştal şi care i-a suflat halitoza ei în faţă, să i-o examineze. („Nu, sincer, Margaret, abia dacă se observă.”)

La două şi jumătate după-amiaza, Peter deja vrea să plece. E sâmbătă, în fond!

Sâmbătă!

Sâm-bă-tă.

Ce entuziasm rafinat conţinuseră cândva aceste trei silabe! În timp ce se holbează la uriaşa picătură roşie de sânge de pe perete, îşi aminteşte ce însemnau zilele de sâmbătă cu ani în urmă, pe când el şi Will ieşeau împreună la Stoker Club, pe Dean Street în Soho, un bar cu circuit închis, numai pentru băutorii de sânge dedicaţi, iar apoi, poate, prin piaţa de carne din Leicester Square, uitându-se la marfă. Sau, uneori, dacă deja se delectaseră cu SV, se ridicau deasupra oraşului, aliniindu-şi rutele de zbor cu meandrele şerpeşti ale Tamisei, pentru a goni apoi spre un weekend vampiresc dezlănţuit. Valencia. Roma. Kiev.

Uneori, cântau un cântec prostesc pe care-l compuseseră în adolescenţă pentru trupa lor, The Haemo Goblins[25]. Acum însă nu şi-l mai aminteşte. Nu prea.

Dar fusese un mod de viaţă imoral şi necugetat. Se bucurase fiindcă o întâlnise pe Helen şi se mai domolise. Desigur, nu bănuise că va înceta de tot să bea sânge, proaspăt sau de alt fel. Nu până când Helen rămăsese gravidă şi îi ceruse să-şi pună-n ordine priorităţile. Nu, la asta nu se aşteptase. Nu-şi anticipase viitorul de migrene, monotonie şi stat într-un scaun de birou stricat, aşteptând ca uşa să se deschidă şi să intre un alt ipohondru în cabinet.

— Intră, spune obosit, căci uşoara bătaie în uşă sunase ca o bubuitură de ciocan.

Nici măcar nu se deranjează să privească în sus. Mâzgăleşte perfuzii de sânge pe foile lui de reţete până când remarcă un miros oarecum cunoscut. Închide ochii o clipă pentru a savura aroma, apoi îi deschide pentru a o vedea pe Lorna, plesnind de sănătate, în blugi mulaţi şi o bluză subţire vaporoasă.

Dacă ar fi un bărbat normal, capabil să-şi stăpânească poftele în mod normal, Lorna ar arăta pentru el aşa cum arată de fapt. Ca o femeie de treizeci şi nouă de ani oarecum atrăgătoare, cu ochi maniacali şi excesiv de fardaţi. Dar pentru Peter ea pare să fi coborât direct din paginile lucioase ale

catalogului de îmbrăcăminte Boden al lui Helen. Se ridică şi o pupă pe obraz, de parcă ar fi la o cină festivă.

— Lorna! Bună! Miroşi plăcut!

— Da?

— Da, spune el încercând să se concentreze exclusiv asupra parfumului. Cu iz de pajişte. Mă rog, ce faci?

— Ţi-am spus c-o să-mi fac o programare.

— Da. Da, ai spus. Ia loc!

Ea se aşază pe scaun.

Cu graţie, se gândeşte el. *Ca o pisica. O birmaneză unduitoare, fără nicio spaima însă.*

— Clara se simte bine? întreabă ea pe un ton sobru.

— A, da, Clara e… ştii tu. Tânără, dornică să experimenteze… ştii doar cum sunt adolescenţii.

Ea aprobă cu o mişcare din cap, gândindu-se la Toby:

— Da.

— Ei, despre ce era vorba? întreabă Peter.

Speră pe jumătate că ea are o boală care ar putea să-l scârbească. Ceva care ar dezamorsa energia dintre ei. Hemoroizi ori sindromul colonului iritabil sau cam aşa ceva. Dar simptomele ei sunt atât de victoriene şi demne de o lady, că nu fac decât să-i sporească farmecul. Îi spune că în ultima vreme s-a simţit slăbită, c-o ia cu leşin când se ridică prea repede în picioare. Peter crede, pentru o clipă de egoism pur, că ea s-ar putea să inventeze toate acele simptome.

Totuşi încercă să se poarte ca un profesionist.

Îi înfăşoară banderola tensiometrului în jurul braţului şi începe să pompeze. Lorna îi zâmbeşte cu o încredere cochetă, în timp ce el se luptă cu dorinţa pe care i-o stârneşte vederea venelor ei.

Curenţi frumoşi şi subţiri de albastru în mijlocul pielii de culoarea piersicii.

Zadarnic.

Nu se poate opri.

E pierdut de-acum, prins în capcana momentului. Închide ochii şi se vede aplecându-se spre braţul ei, făcând-o să chicotească.

— Ce faci? îl întreabă.

— Trebuie să te degust.

— Nu, cum să mă dezguşti?

Îi vede colţii şi ţipă. El îşi împlântă dinţii în braţul ei întors în sus şi, din cauza presiunii aplicate venelor, sângele ţâşneşte peste tot. Peste faţa lui Peter, peste Lorna, peste tensiometru şi postere.

— Te simţi bine?

Vocea ei spulberă fantezia.

Peter, fără niciun strop de sânge pe el sau pe oriunde altundeva, clipeşte alungând halucinaţia.

— Da.

Citeşte valoarea tensiunii, desface banderola şi încearcă să fie serios.

— Totul e normal, spune, căznindu-se să nu se uite la ea sau să tragă aer pe nas. Sunt sigur că nu-i nimic serios. Probabil doar nivelurile de fier sunt cam scăzute. Totuşi e mai bine să fim precauţi, aşa că o să-ţi recomand nişte analize de sânge.

Lorna tresare.

— Sunt aşa o fetiţă când vine vorba de injecţii!

Peter îşi drege vocea:

— Trebuie să mergi la Elaine, la recepţie.

Lorna e pe punctul de a deschide uşa, dar, în mod evident, vrea să mai spună ceva. Are o expresie zburdalnică, dar cam nervoasă, care lui Peter îi place şi totodată îl sperie.

— Au seri de jazz, spune, în cele din urmă.

Pentru Peter, vocea ei e lină şi ispititoare, ca oglinda liniştită a unui lac.

— La Fox and Crown, lângă Farley. Muzică live. Lunea, cred. Mă gândeam c-am putea merge. Mark e plecat la Londra în zilele de luni, se-ntoarce târziu. Aşa că m-am gândit… nu ştiu… c-am putea merge.

El ezită, amintindu-şi de piciorul ei care îl apăsa pe al lui ieri-seară. Îşi aduce aminte gustul sângelui, la puţin timp după aceea, care îi spălase toată vinovăţia. Simte frustrarea tuturor acelor declaraţii de dragoste făcute nevestei sale de-a lungul anilor, la care nu i se răspunsese niciodată la fel. Trebuie să-şi adune fiecare fărâmă de putere pentru a clătina uşor din cap:

— E…

Ea îşi muşcă buza de jos, încuviinţează din cap, apoi gura i se cască uşor, ca aripile unei păsări rănite, într-un soi de zâmbet.

— OK. Pa, Peter! spune, nedorind să mai aştepte întregul refuz.

Şi uşa se închide, iar lui Peter regretele îi îneacă uşurarea.

— Pa, Lorna! Mda, la revedere!

„Un mesaj pentru convertiţi: să nu luaţi niciodată contact cu cel care v-a convertit. Emoţiile pe care le veţi simţi pentru individul al cărui sânge a produs o transformare atât de profundă în însăşi firea voastră vor fi întotdeauna dificil de ignorat. Dar să-l vedeţi pe acest individ în persoană vă poate provoca o avalanşă de emoţii din care s-ar putea să nu mai fiţi niciodată în stare să vă reveniţi."

Manualul abstinentului, ediţia a II-a, p. 133

BARCA FĂRĂ VÂSLE

Una dintre consecinţele binecunoscute ale băutului excesiv de sânge este că acesta are un efect profund asupra viselor. În general, acest efect este unul bun şi vampirul practicant mediu se bucură în somn de adevărate filme bogate şi doldora de plăcere, pline ochi de nuduri seducătoare şi detalii exotice care se schimbă de la un vis la altul, iar Will Radley nu făcea excepţie pe vremuri. Visele lui adunau cele mai abundente detalii ale locurilor pe care le vizitase – şi el chiar vizitase *tot* (chiar dacă numai noaptea) – şi adăugau alte câteva în plus din cele mai îndepărtate zone ale imaginaţiei sale. Recent însă avusese coşmaruri sau, mai degrabă, acelaşi coşmar, iar şi iar, în care locul şi evenimentele se schimbau doar în mici detalii.

Şi îl are chiar acum, în sâmbăta asta. Iată cum se desfăşoară.

Se face că e într-o barcă, dar fără nicio vâslă, plutind pe un lac de sânge.

De jur-împrejur e un ţărm stâncos şi o femeie frumoasă, care stă în picioare desculţă pe stânci, îi face semn cu mâna să se apropie.

El vrea să se ducă la ea, dar ştie că nu poate înota, aşa că îşi foloseşte mâinile să vâslească, împroşcând peste tot cu sânge, până când se loveşte de ceva.

Un cap iese la suprafaţă. O femeie cu ochii daţi peste cap şi gura căscată se iveşte din undele roşii.

Astăzi, femeia este Julie, casieriţa de noaptea trecută.

El se aşază la loc în barca fără vâsle în timp ce alte chipuri moarte ies la suprafaţă, toate cu ochii albi şi gurile căscate, cu răni mortale pe gât. Sunt toţi bărbaţii şi toate femeile pe care i-a ucis.

Sute de capete – ţipe cunoscute la *speed-dating,* chelneriţe croate, o franţuzoaică venită într-un program de schimb de studenţi, atârnători de prin Stoker Club şi Black Narcissus, păstori de capre siberieni, italience cu gâturi de lebădă, nenumăraţi ruşi şi ucraineni – mişcându-se în sus şi în jos prin sânge ca nişte geamanduri.

Femeia de pe mal încă e acolo totuşi, aşteptându-l în continuare să vină la ea. Numai că acum vede cine e: Helen, cea din urmă cu şaptesprezece ani, şi acum, că ştie asta, vrea să fie cu ea mai mult decât oricând.

Un pleoscăit.

Cineva înoată în sânge. Şi apoi altcineva, într-un craul disperat,

împroşcând în jur.
Sunt cadavrele. Sunt morţii care vin după el.
Julie e cel mai aproape. Vede cum ochii ei morţi se răsucesc înainte şi cum braţul ei se întinde din lac şi cum ea se prinde de barcă.
Apoi, în timp ce ea se saltă în barcă, Will aude altceva. Cineva e sub barcă şi bate în lemn, încercând să-l spargă şi să pătrundă.
O caută cu privirea pe Helen, pe mal. A dispărut. În locul ei e Alison Glenny – comandanta-adjunctă încrezută şi cu părul tuns scurt care conduce operaţiunile antivampiri ale poliţiei. Ea aprobă cu o mişcare din cap, de parcă totul ar decurge conform planului.
Cadavrele sunt de jur-împrejurul lui, alăturându-se lui Julie, întind braţele din sânge spre barcă, iar bocăniturile devin din ce în ce mai tari. Mâinile sunt cât pe ce să îl ajungă, dar închide ochii, apoi îi deschide şi e din nou în dubiţa lui, cu jaluzelele opace trase.
Doar un vis.
Doar acelaşi vis vechi.
Îşi înşfacă cuţitul şi deschide portiera să vadă cine bate. E Helen.
— Tocmai visam despre…
Ea se uită la cuţit.
— Îmi pare rău, spune el zâmbind în semn de scuză, puterea obişnuinţei! E o groază de SV pe-aici. Unele sticle sunt destul de preţioase. Au tăbărât odată pe mine nişte demoni-însetaţi-de-sânge în Siberia. Nişte matahale de danezi. Bunii şi bătrânii colţi sunt absolut inutili în astfel de situaţii, după cum ştii.
Îi face semn cu mâna cum i-a făcut ea în somn:
— Intră, bucură-te de umbra dinăuntru.
Helen închide ochii, să respingă cererea. Apoi vorbeşte încetişor, să n-o audă vecinii:
— Ce a încercat Peter să-ţi spună e că vrea să pleci. N-avem nevoie de tine.
— Mda, ce-i drept, mi s-a părut mie cam distant, dacă tot ai adus vorba. N-ai putea să vorbeşti cu el, Hel?
Helen e stupefiată:
— Ce?
Lui nu-i place chestia asta: nu arată prea bine aşa, ciucit precum Quasimodo în dubiţă.
— Văd că te-ai obişnuit cu soarele de-a binelea. Vino, stai jos!

— Nu-mi vine să cred! spune ea exasperată. Vrei să-ţi pun o vorbă bună la Peter, ca să te lase să stai?

— Doar până luni, Hel. Trebuie să mă dau la fund un picuţ, pe bune.

— Nu-i nimic pentru tine aici. Peter şi cu mine vrem să pleci.

— Chestia e c-am sărit calul. Trebuie să stau într-un loc… liniştit. Sunt o grămadă de rude furioase acolo de unde vin. Una, în special.

Şi e adevărat, deşi ăsta a tot fost adevărul de foarte multă vreme. Anul trecut a auzit din surse de încredere că îl caută cineva pe „profesorul universitar Will Radley". Cineva a cărui ranchiună izvora, probabil, din vremea studenţiei, îşi imaginează. Un tată înnebunit sau un văduv, cineva care voia răzbunare. Nu-şi face griji în legătură cu el mai mult decât îşi face în legătură cu Alison Glenny, dar e încă un lucru care-i încordează relaţiile cu ceilalţi vampiri din Societatea Sheridan.

— Cineva tot pune întrebări. N-am habar cine e, dar nu renunţă. Aşa că, dacă aş putea doar…

— Să-mi pui familia în pericol? Nu. Nici vorbă!

Will iese din dubiţă şi îşi mijeşte ochii la păsările care părăsesc un copac din apropiere, mânate de groază, şi la Helen, care scrutează strada cu o anxietate similară. Will îi urmăreşte privirea şi vede o doamnă în vârstă cu un baston.

— Uau, chiar am nevoie de nişte cremă cu factor de protecţie solară serios, spune el, clipind în soare, încă tine în mână cuţitul.

— Ce faci? îl întreabă Helen.

Bătrâna ajunge în dreptul lor.

— Bună!

— Bună dimineaţa, doamnă Thomas!

Doamna Thomas îi zâmbeşte lui Will, care ridică nonşalant mâna în care ţine cuţitul şi îi face semn cu ea. Zâmbeşte şi o salută, la rândul lui:

— Doamnă Thomas!

Îl amuză s-o necăjească pe Helen care, într-adevăr, e înfricoşată. Dar doamna Thomas nu pare să fi băgat de seamă cuţitul sau, cel puţin, nu pare tulburată de el.

— Bună, vine croncănitul prietenos drept răspuns şi femeia îşi continuă neabătută drumul.

Helen se uită urât la Will, aşa că el decide s-o enerveze şi mai mult, prefăcându-se surprins că încă ţine în mână cuţitul:

— Aoleu!

Îl aruncă dezinvolt în dubiţă, iar faţa începe să-l usture din cauza luminii. Helen se uită spre casa de alături, de unde Mark Felt tocmai iese cu o găleată şi un burete să se apuce să-şi spele maşina. Un bărbat care, spre amuzamentul lui Will, pare oarecum îngrijorat de personajul dubios cu care stă Helen de vorbă.

— Eşti bine, Helen?

— Da, mulţumesc, Mark.

În vreme ce începe să frece cu buretele capota maşinii lui scumpe, tipul se uită la Helen cu o oarecare suspiciune moderată.

— Clara e bine? întreabă el, aproape cu agresivitate, în timp ce apa cu clăbuci se revarsă peste parbriz.

Ce le-or fi spus vecinilor? se întreabă Will urmărind interpretarea actoricească plină de nervozitate a lui Helen.

— Da, e bine, răspunde ea. E bine acum. Doar chestii de-ale adolescenţilor, ştii cum e.

Urmează încă un moment amuzant când Helen îşi dă seama că ar trebui să i-l prezinte pe Will lui Mark, dar nu se încumetă. În timp ce ea se străduieşte să-şi prostească vecinul, Will se minunează de ea cum s-ar minuna la vederea unei cărţi familiare traduse într-o limbă străină.

— Bun, răspunde Mark, nepărând însă foarte convins. Mă bucur că-i bine. Pe la cât termină Peter la cabinet?

Helen ridică din umeri, dorindu-şi, în mod clar, ca toată conversaţia să ia sfârşit.

— Depinde, sâmbăta. Pe la cinci. Patru-cinci…

— Aşa.

Helen dă din cap şi zâmbeşte, dar Mark n-a terminat.

— Aş vrea să aduc planurile alea odată. Dar cred că mâine ar fi cel mai bine. Mai târziu mă duc la golf.

— Bine, spune Helen.

Will încearcă din răsputeri să-şi stăpânească zâmbetul superior.

— Hai să facem asta înăuntru, îi şopteşte Helen.

Will încuviinţează din cap şi o urmează spre uşa de la intrare. *Cam directă*, îşi spune, *dar în regulă. M-ai vrăjit.*

PARIS

Un minut mai târziu, e aşezat comod pe canapeaua din sufrageria elegantă. Helen stă cu spatele la el, privind spre curte şi grădină. E încă splendidă fără s-o ştie, deşi a hotărât să adopte o condiţie muritoare accelerată. Şi dacă ar fi bătrână şi zbârcită ca o nucă, el tot ar dori-o.

Şi-o imaginează ca pe-o păpuşă rusească. Acest înveliş exterior rural şi tensionat conţine o altă Helen, mai bună. El, unul, o ştie. Acea Helen cu care a zburat cândva peste mare, ţinându-se de mâinile pătate de sânge. Adulmecă pofta de viaţă, de pericol, care încă îi curge prin vene. Şi ştie că ăsta-i momentul să o aţâţe, să o silească să-şi aducă aminte de eul ei mai bun.

— Îţi aminteşti Parisul? o întreabă. Noaptea aia când am zburat într-acolo şi am aterizat în grădina de la Musée Rodin?

— Taci, te rog, spune ea. Rowan e sus.

— Ascultă muzică. N-o s-audă nimic. Voiam doar să aflu dacă te gândeşti vreodată la Paris?

— Uneori, da. Mă gândesc la o grămadă de chestii. Mă gândesc la tine. Mă gândesc la mine, la cum eram pe vremuri. La cât de mult din mine însămi a trebuit să sacrific pentru a trăi aici, cu toţi oamenii ăştia normali. Uneori îmi vine pur şi simplu… nu ştiu… să renunţ şi să pornesc pe stradă goală puşcă, să văd ce-o să spună oamenii. Dar încerc să rectific o greşeală, Will. De-aia trăiesc aşa. Totul a fost o greşeală.

Will ridică o vază şi se holbează la gaura scobită şi întunecată.

— Tu nu *trăieşti*, Helen. Locul ăsta-i o morgă. Se simte mirosul de visuri moarte.

Helen menţine un ton coborât:

— Eram cu Peter. Eram *logodită* cu Peter. Îl iubeam. De ce-a trebuit să schimbăm totul? De ce-ai venit după mine? Ce-a fost? Ce te împinge să vii ca un coşmar demonic şi să distrugi totul? Rivalitatea între fraţi? Plictiseala? Doar simpla nesiguranţă? Să-i omori sau să-i faci să se simtă nefericiţi pe toţi oamenii din lume, ca să nu mai existe nimeni demn de invidie? Despre asta-i vorba?

Will zâmbeşte. Vede o urmă din vechea Helen.

— Haide, zău, nu te-a coafat niciodată monogamia.

— Eram tânără şi proastă. Pe bune, al naibii de proastă. Nu-nţelegeam

care-s consecinţele.

— Prostia a fost la modă în anul ăla. Bietul Pete! N-ar fi trebuit să intre-n tura aia de noapte… Nu i-ai spus niciodată, de fapt, nu?

— Cui? întreabă ea.

— Să rămânem la Pete.

Helen îşi acoperă ochii cu mâna.

— Ai înţeles.

— 1992, spune Will cu atenţie, de parcă data însăşi ar fi ceva delicat şi preţios. Un an de colecţie. Am păstrat suvenirul nostru. Doar ştii că-s sentimental.

— Ai păstrat… spune Helen căscând ochii de groază.

— Păi, sigur! N-ai fi făcut la fel?

Începe să declame teatral:

— „M-aşezi doar în suburbia plăcerii?”[26]

Zâmbeşte:

— E o întrebare retorică. Ştiu că sunt centrul oraşului tău. Sunt Turnul Eiffel. Dar, da, ţi-am păstrat sângele. Şi-s destul de sigur că Pete l-ar recunoaşte. Am fost mereu un snob în materie de sânge. Oh, şi-am păstrat şi scrisorile…

Will pune cu delicateţe vaza la loc pe masă.

— Mă şantajezi? şopteşte Helen.

El se înfioară la auzul acuzaţiei:

— Nu-ţi înjosi sentimentele, Helen. Erai atât de drăguţă cu mine în scrisorile tale!

— Îmi iubesc familia. Asta simt.

Familia.

— Familia! spune el.

Cuvântul în sine sună famelic.

— Îl includem şi pe Pete aici sau ne mulţumim cu puştii?

Helen îi aruncă o privire urâtă.

— E absurd! Crezi că încă ţin mai mult la tine fiindcă m-ai convertit înaintea lui?

Şi, chiar când ea spune asta, Rowan coboară, neauzit, dar auzind. Nu desluşeşte cuvintele ca atare, ci doar vocea mamei sale şi tonul ei imperativ. Apoi se opreşte să-l asculte pe Will. Cuvintele sunt clare de acum, dar nu prea au sens.

— Înainte? întreabă Will, pe un ton aproape mânios. Nu poţi fi convertită

de doua ori, Helen. Chiar c-ai început să uiţi! Poate ţi-ar plăcea să-ţi reîmprospătez…

Rowan îşi mută greutatea pe piciorul stâng, făcând să scârţâie o scândură. Vocile se opresc din cauza asta şi, pentru o secundă, două nu se mai aude decât ticăitul micului ceas de epocă de lângă telefon.

— Rowan?

E vocea mamei lui şi Rowan se întreabă dacă să vorbească sau nu.

— Mă doare capul, spune în cele din urmă. O să iau o pastilă. Şi-apoi o să ies.

— Oh, răspunde mama sa după o pauză lungă. Bine. Aşa… Când vii…

— Mai încolo, o întrerupe Rowan.

— Mai încolo, da. Pe mai târziu!

Tonul ei e fals. Dar cum să-ţi mai dai seama ce e fals? Fiecare lucru real pe care l-a cunoscut el vreodată a fost o prefăcătorie. Şi vrea să-şi urască părinţii din cauza asta, dar ura e un sentiment puternic, pentru oameni puternici, iar el, unul, e cât se poate de slab.

Aşa că străbate holul şi intră în bucătărie. Deschide uşa dulapului unde ştie că e medicamentul şi scoate ibuprofenul din cutie. Studiază ambalajul de plastic de un alb pur. Se întreabă dacă are suficiente pastile cât să se sinucidă.

ÎN SPATELE UNEI TISE

Ei îl aud pe Rowan intrând în bucătărie. Uşa unui dulap se deschide şi se închide. Apoi el iese din casă şi, de îndată ce aude uşa închizându-se, Helen poate respira din nou. Dar e numai o uşurare de moment, care durează doar până când Will, care e tot pe canapea, deschide gura.

— Ar fi putut fi mai rău, spune el. Ar fi putut găsi scrisorile. Sau s-ar fi putut să fie Pete aici.

— Taci, Will! *Taci* odată!

Dar mânia ei e molipsitoare. Will se ridică în picioare şi vine mai aproape de Helen, vorbindu-i, în tot acest timp, unui Peter care nu-i acolo:

— Ştii, Pete, am fost de-a dreptul surprins că n-ai putut să faci calculele ca lumea. Cu toate calificările tale! Şi medic, pe deasupra… Ei, sigur, Helen ţi-a dat aiurea datele, iar pe mine m-a distrat să-l bag în sperieţi pe ginecolog şi să-l oblig să mintă, dar orişicât…

— Taci, taci, taci!

Ea nu mai gândeşte, ci doar se repede la Will, zgâriindu-l pe faţă şi simţindu-se eliberată. Will îşi vâră degetul în gură şi apoi i-l arată. Ea se uită la sânge, acel sânge pe care-l ştia şi-l iubea mai presus de toate. E acolo, în faţa ei, gustul care ar putea s-o facă să uite tot. Singurul mod de a se lupta cu instinctele ei e să iasă valvârtej din cameră, dar aproape că-l aude zâmbind şmechereşte şi fericit când strigă în urma ei:

— Cum ţi-am zis, Hel, doar până luni.

Rowan stă în cimitir, sprijinit în spatele unei tise, invizibil dinspre drum. A luat toată cutia de ibuprofen, dar se simte exact ca-n urmă cu o oră, minus durerea de cap.

Ăsta-i iadul, îşi dă el seama. Să fii prins vreme de vreo două sute de ani în capcana frazei lungi şi oribile care e viaţa, fără să poţi ajunge la punct.

Îşi doreşte să-l fi întrebat pe tatăl lui cum se omoară un vampir. Chiar i-ar plăcea să ştie dacă sinuciderea e posibilă. Poate c-o fi ceva prin *Manualul abstinentului*. În cele din urmă, se ridică în picioare şi o ia spre casă. Pe la jumătatea distanţei o vede pe Eve coborând dintr-un autobuz. Se îndreaptă spre el şi Rowan îşi dă seama că e prea târziu să se mai ascundă.

— Ai văzut-o cumva pe sora ta? întreabă ea.

Îl priveşte drept în faţă, cu toată puterea ei de Eve vie în ochi, încât el

aproape că nu mai poate vorbi.
— Nu, izbuteşte să spună în cele din urmă.
— Pur şi simplu a dispărut în Topshop.
— Aha. Nu. Eu… N-am văzut-o.
Rowan îşi face griji pentru sora lui. Poate c-a prins-o poliţia. Pentru o clipă, această îngrijorare preia controlul asupra anxietăţii generale pe care o simte când vorbeşte cu Eve. Şi, din cauza temerii pentru sora lui, aroma de chimicale din gura lui capătă gust de vină, de vreme ce cu numai o jumătate de oră în urmă voise s-o abandoneze şi pe ea împreună cu tot restul lumii.
— Păi, a fost ciudat, spune Eve. Era acolo, iar în clipa următoare…
— Eve! strigă cineva alergând spre ei. Eve, te-am căutat peste tot.
Eve îşi dă ochii peste cap şi mârâie agasată spre Rowan, de parc-ar fi prietenul ei.
Iată un motiv să fii viu.
— Scuze, trebuie să plec. E tata. Pa!
El aproape că are curajul să-i zâmbească, la rândul lui, şi chiar reuşeşte, după ce ea i-a întors deja spatele.
— Bine, spune el. Pa!
Ore bune mai târziu, în dormitorul lui, în timp ce îşi ascultă albumul preferat al trupei The Smiths *(Meat is Murder),* răsfoieşte indexul din *Manualul abstinentului* şi găseşte următoarele informaţii care stau ascunse la pagina 140:

Notă despre sinucidere

Depresia suicidară este o afecţiune frecventă în rândul celor care se abţin.
Fără o dietă regulată de sânge uman sau de vampir, chimia creierului nostru poate fi afectată în mod serios. Nivelurile de serotonină sunt adesea foarte scăzute, în timp ce rezerva de cortizol poate să crească alarmant în perioadele de criză. Suntem înclinaţi să acţionăm impulsiv, necugetat.
Tuturor acestora li se adaugă, fireşte, ura de sine care izvorăşte din cunoaşterea a ceea ce suntem, iar ironia tragică pentru abstinenţi e că ne urâm instinctele – în parte, pentru că nu le dăm ascultare. Spre deosebire de demonii-sângelui practicanţi, care sunt orbiţi de dependenţa lor, avem luciditatea de a vedea cu adevărat monstrul din noi înşine, iar pentru mulţi această privelişte poate fi mai mult decât pot suporta.
Nu este scopul acestei cărţi să emită judecăţi morale despre cei care

caută să-şi pună capăt vieţii. Într-adevăr, în multe cazuri (ca atunci când abstinenţii ar putea lua în considerare să se reîntoarcă la vechile lor obiceiuri criminale), sinuciderea s-ar putea chiar să fie recomandabilă.

Oricum, e important să ţinem cont de următoarele fapte:

1. Abstinenţii s-ar putea să trăiască asemenea oamenilor, dar nu pot muri la fel de uşor ca aceştia.

2. Teoretic, e posibil să te sinucizi prin ingerarea unor substanţe farmaceutice, dar cantitatea necesară e, în mod semnificativ, mai mare decât pentru un muritor obişnuit. De exemplu, vampirul mediu ar avea nevoie să consume aproximativ 300 de pastile de 400 de miligrame de paracetamol.

3. Sufocarea cu monoxid de carbon, aruncarea de pe clădiri şi tăierea venelor sunt complet nepractice. În special cea din urmă, de vreme ce vederea şi mirosirea propriului sânge pot stârni imediat dorinţa de a căuta surse proaspete de la alte fiinţe vii.

Rowan închide cartea. Cu un straniu sentiment de uşurare.

În fond, dacă s-ar sinucide, nu ar mai putea să o vadă niciodată pe Eve, iar gândul îl îngrozeşte mai mult decât acela de a rămâne în viaţă.

Închide ochii, se lasă pe spate în pat şi ascultă zgomotele care vin din celelalte camere. Mama sa învârte ceva în blender la parter. Tatăl său gâfâie din greu pe aparatul de vâslit din camera de oaspeţi. Iar cel mai tare se aud Clara şi Will, care râd împreună şi ascultă nişte chitare scrâşnitoare.

Rowan lasă celelalte sunete să se contopească în mintea lui în timp ce se concentrează asupra râsului surorii lui. Ea pare realmente şi incontestabil fericită. *Fără o dietă regulată de sânge uman sau de vampir chimia creierului nostru poate fi afectată în mod serios.*

Şi cu o dietă regulată?

Rowan închide ochii şi încearcă să nu se gândească la fericirea reală şi incontestabilă de care şi el ar putea avea parte.

Clatină din cap şi încearcă să alunge gândul, înghiţind în sec, dar acesta rămâne acolo, persistând ca gustul dulce-acrişor pe care-l simte pe limbă.

APĂ

Peter e pe aparatul de vâslit, forţându-şi limitele mai mult decât de obicei. A încercat să scoată 5000 de metri în mai puţin de 20 de minute, dar s-a întrecut pe sine însuşi. Îşi verifică displayul: 4653 de metri în 15 minute şi cinci secunde. Mult mai rapid decât timpul pe care-l scoate de obicei şi, în mod limpede, rezultatul sângelui consumat azi-noapte.

Aude vag melodia care răzbate dinspre camera Clarei. Hendrix.

Muzica ridicolă a anilor I960 care face sângele să clocotească şi care, evident, lui Will încă îi place la fel de mult ca atunci când avea şapte ani şi dansa de jur-împrejurul barjei cu tatăl lor pe *Crosstown Traffic.*

O aude pe Clara cum râde cu unchiul ei.

Dar nu se lasă distras. Se uită doar la butoanele de sub display: SCHIMBĂ UNITĂŢILE, SCHIMBĂ MODUL DE AFIŞARE. Oricine va fi făcut aparatul ăsta cunoaşte puterea acelui cuvânt. SCHIMBARE.

Se gândeşte la Lorna şi murmură cuvintele în ritmul aparatului, în timp ce trage din ce în ce mai tare pe ultima sută de metri.

— Jazz. Jazz. Jazz… *Pizda mă-sii!*

Se opreşte, uitându-se cum tot creşte numărul total de metri în timp ce volanta încă se roteşte. Se opreşte, în cele din urmă, la 5068 de metri. Parcurşi în 17 minute şi 22 de secunde.

Impresionant!

Şi-a redus serios timpul comparativ cu recordul lui anterior, care avea cu vreo patru minute în plus. Numai că acum e prea obosit până şi pentru a se da jos de pe aparat.

Cu o sete incredibilă, se uită în jos la venele marcate de pe antebraţ.

Nu, îşi spune. *O să mă mulţumesc cu apă.*

Apă.

Asta-i viaţa lui de acum. Apă insipidă, plictisitoare şi limpede.

Şi te poţi îneca în ea la fel de uşor ca în sânge.

Clara ascultă muzica de chitară străveche pe care tocmai şi-a descărcat-o la recomandarea lui Will şi nici măcar nu se preface că-i place.

— Nu, spune ea râzând. E oribilă.

— Ăsta-i Jimi Hendrix, îi răspunde el de parcă asta ar explica totul. E unul dintre cei mai talentaţi demoni însetaţi de sânge care-au trăit vreodată!

Omul ăsta obişnuia să cânte la chitară cu colţii. Pe scenă. Şi nimeni nu băga măcar de seamă!

Râde.

— Tata mi-a spus despre toate astea înainte să…

Will se opreşte un moment, iar Clara vrea să-l întrebe despre tatăl lui, dar îi vede durerea din ochi. Îl lasă să-i dea mai departe cu Jimi Hendrix.

— Cei făr-de-sânge credeau că de vină era LSD-ul pe care-l luau. Nu s-au întrebat niciodată: de ce-i ceaţa violet? Sigur, nu era niciodată o *ceaţă* propriu-zisă. Titlul *Vene violet* a fost considerat cam exagerat. Prince a avut aceeaşi problemă[{27}]. Dar apoi a devenit abstinent şi martor al lui Iehova şi totul a luat-o la vale. Nu la fel s-a întâmplat cu Jimi. El şi-a înscenat moartea şi a continuat. Îşi spune John Hayes. H-A-Y-E-S[{28}]. Conduce un club rock de vampiri în Portland, Oregon.

Clara se sprijină de peretele dormitorului, cu picioarele atârnate peste marginea patului.

— Ei bine, tot nu mă omor după solourile de chitară care durează cinci secole. Seamănă cu ce fac cântăreţii ăia care se dau mari şi trec game întregi până să termine de cântat un cuvânt monosilabic. Că-ţi vine să le zici: „Treceţi odată la subiect!"

Will clatină din cap, aproape înţelegător, apoi ia o duşcă dintr-o sticlă de sânge pe care a adus-o din dubiţă.

— Mmm! Uitasem cât de bună e la gust!

— Cine?

Îi arată eticheta scrisă de mână. A doua sticlă a serii.

Pe prima (ALICE), Will o golise în câteva secunde şi o lăsase sub patul Clarei.

ROSELLA – 2001

— Ei, asta de-aici… era frumoasă. *Una guapa*.

Clara e doar un pic îngrijorată:

— Vasăzică, i-ai omorât pe toţi oamenii ăştia?

Unchiul ei se preface şocat:

— Drept cine mă iei?

— Drept un vampir criminal care bea sânge.

Will ridică din umeri de parcă ar vrea să spună „cam ai dreptate".

— Sângele omenesc nu se păstrează bine, îi explică. Devine metalic, aşa că n-are niciun sens să-l îmbuteliezi. Dar hemoglobina din sângele vampirilor nu se modifică niciodată. Şi acolo-i toată magia, în hemoglobină.

Oricum… Rosella e un vampir. Spaniolă. Am cunoscut-o când am vizitat în zbor Valencia. Oraşul vampirilor. Cam ca Manchester. Am petrecut ceva timp împreună. Am făcut schimb de suveniruri. Ia gust-o!

Will îi întinde sticla Clarei şi o priveşte cum deliberează o secundă.

— Ştii că vrei!

În cele din urmă, Clara cedează şi ia sticla, şi-o duce la nas şi o adulmecă, pentru a mirosi ceea ce e pe punctul să guste. Lui Will asta i se pare amuzant: — O nuanţă de lămâie, un postgust de stejar şi doar o şoaptă de viaţă eternă.

Clara trage o duşcă şi închide ochii, în timp ce se desfată cu iureşul dulce pe care i-l transmite sângele. Când termină, chicoteşte, apoi chicotul se transformă într-un hohot de râs răguşit.

Şi atunci Will observă fotografia de pe panoul fetei. Vede o blondă drăguţă care stă lângă Clara. Şi îi trece prin mine gândul tulburător că o recunoaşte de undeva.

— Cine-i?

— Cine? întreabă Clara, liniştindu-se.

— Olivia Newton-John.

— A, Eve! E o vedetă. Am cam dat-o peste cap azi. Am fugit de ea în Topshop. M-am speriat c-aş putea face ceva în cabinele de probă.

Will aprobă cu o mişcare din cap.

— Un atac de SSC.

— SSC?

— Sete de Sânge Copleşitoare. Aşa, şi cum spuneai…

— Mda. E nouă la noi în liceu. Abia s-a mutat aici.

Clara mai ia o duşcă. Se şterge la gură şi râde din nou, în timp ce se gândeşte la ceva.

— Rowan are vise umede cu ea. E-n acelaşi an cu el, dar Rowan nu-i nici măcar în stare să-i spună o vorbă. E de-a dreptul tragic. Dar tatăl ei are probleme. Eve are şapteşpe ani şi trebuie, gen, *să facă cerere* de fiecare dată când vrea să iasă şi ea din casă. Au locuit în Manchester înainte.

Fata nu prea bagă de seamă expresia lui serioasă.

— În Manchester?

— Mda, stau aici numai de câteva luni.

— Aşa, spune el uitându-se spre uşă.

Care uşă, după doar o secundă, se deschide pentru a o da la iveală pe Helen, înfuriată şi cu şorţ. Când pătrunde în cameră, starea ei de spirit

solidifică parcă aerul, iar maxilarul i se încleştează vizibil când zăreşte sticla cu sânge.

— Te rog, ai putea să faci să dispară din dormitorul fiicei mele chestia aia? Şi tu odată cu ea?

Will zâmbeşte.

— Ah, bine! Iată-te! Şi noi care ne făceam griji că s-ar putea să ne distrăm un pic!

Clara, încă ameţită, îşi înăbuşă un hohot de râs.

Mama nu spune nimic, dar i se citeşte pe chip că şi-a pierdut răbdarea cu amândoi. Will se ridică în picioare de pe podea. Când trece pe lângă Helen, se apleacă spre ea şi-i şopteşte la ureche ceva ce Clara nu aude.

O şoaptă care-o face pe Helen să se arate foarte îngrijorată.

— Hei! spune Clara. Fără secrete!

Dar nu primeşte niciun răspuns. Will a ieşit deja, iar Helen parcă-i ţintuită pe covor, ca propria-i statuie de ceară.

În spatele ei, Clara îl zăreşte pe Will vorbind cu tatăl său, care e transpirat şi are faţa roşie din cauza antrenamentului, în timp ce fratele lui îi oferă sticla cu sânge.

— Mă duc să fac un duş, îi răspunde Peter nervos, îndreptându-se repede spre baie.

— Dumnezeule! îi spune Clara statuii de ceară a mamei sale. Care-i problema lui?

NORI PURPURII

Una dintre problemele lui Peter este următoarea.

Când avea opt ani, în anii 1970, Will i-a salvat viaţa. Doi bărbaţi, ale căror identităţi şi nemulţumiri cei doi copii nu le-au aflat niciodată, pătrunseseră cu forţa pe barja unde locuiau pe atunci, cu intenţia deliberată de a înfige nişte ţepuşe de păducel special ascuţite în inimile părinţilor lor. Peter fusese trezit de ţipetele agonizante ale părinţilor şi rămăsese sub cearşafuri, acoperit de propria-i urină proaspătă. Bărbaţii intraseră apoi în camera minusculă a lui Peter, nu cu ţepuşe, ci cu o sabie orientală.

Parcă-i vede: cel înalt şi slăbănog, în jachetă maro de piele şi cu sabia în mână, iar cel mai gras şi mai slinos, într-un tricou cu afişul filmului *Intrarea dragonului*.

Încă îşi aminteşte teroarea totală simţită, fiindcă ştia că urmează să moară şi uşurarea absolută când a văzut motivul pentru care cel înalt a început dintr-odată să urle de durere. Will.

Fratele lui de zece ani se ţinea strâns, ca un liliac, în spinarea omului, cu colţii înfipţi în acesta şi împroşcând cu sânge discurile lui Hendrix şi The Doors de pe podea.

Al doilea omor a fost cel prin care Will şi-a demonstrat cu adevărat dragostea frăţească. Fanul supradimensionat al lui Bruce Lee tocmai ridicase sabia amicului său şi o îndrepta spre băiatul de zece ani, sfârtecând aerul pe deasupra lui. Will îi făcea semne lui Peter. Încerca să-l determine s-o ia la goană spre uşă, astfel încât amândoi să poată zbura de acolo fără ca Will să fie silit la o luptă riscantă împotriva tipului cu sabia. Dar frica se lipise de Peter, laolaltă cu cearşafurile jilave, aşa că nu a făcut absolut nimic. Doar a zăcut acolo, privindu-l pe Will cum dansează ca o muscă în faţa samuraiului asudat, alegându-se cu o tăietură urâtă la braţ şi, în cele din urmă, reuşind să-şi înfigă colţii în obrazul şi craniul bărbatului.

Will a fost cel care l-a făcut pe Peter să se dea jos din pat, conducându-l pe podeaua îmbibată cu sânge, peste cadavre, prin bucătărioara îngustă şi în sus pe scări. I-a spus să aştepte pe malul râului. Iar Peter a făcut întocmai, în timp ce conştientizarea treptată a faptului că părinţii lui sunt morţi îi umplea faţa de lacrimi.

Will a dat foc barjei şi a fugit în zbor cu fratele lui. Şi tot Will a fost cel care, după vreo săptămână, a luat legătura cu doamna de la Agenţia

Vampirilor Orfani şi a găsit o locuinţă pentru ei doi, la Arthur şi Alice Castle, doi abstinenţi blajini şi iubitori de cuvinte încrucişate, care locuiau într-o suburbie. Will şi Peter şi-au jurat să nu ajungă niciodată ca ei.

Dar, fireşte, Will nu era cel mai bun exemplu.

Şi-a petrecut toată adolescenţa corupându-şi fratele mai mic, încurajându-l să deguste o studentă franceză pe nume Chantal Feuillade, pe care o plăceau şi o urau în egală măsură. Şi mai erau călătoriile la Londra, făcute la ore roşii. Când se uitau la spectacole de punk vampiresc la Stoker Club. Făceau cumpărături în magazine de vampiri precum Bite de pe Kang's Road sau Rouge în Soho, unde erau de departe cei mai tineri clienţi. Era toboşar în trupa formată cu fratele lui, The Haemo Goblins. (Şi, ca un McCartney pentru Lennon-Will, scrisese versurile pentru singurul cântec compus de ei: *When I Taste You, I Think of Cherries).* Îşi deshidratau sângele şi-apoi îl fumau, drogându-se şi plutind prin nori purpurii înainte să plece la şcoală.

Fără îndoială, Will îl dusese pe căi greşite, dar îi şi salvase viaţa, iar asta trebuia să însemne ceva.

Peter închide ochii sub duş.

E înapoi în amintirea aceea.

Vede barja în flăcări pe apă la kilometri buni sub el, îndepărtându-se din ce în ce mai mult pe măsură ce se ridică în aer. Se micşorează şi se estompează. Ca lumina aurie a copilăriei sale pe fundalul beznei care înghite, necruţătoare, totul.

CREATURĂ A NOPŢII

Helen e din ce în ce mai îngrijorată. Mâine poliţiştii vor ieşi cu câini speciali să-l caute pe băiat. S-ar putea chiar să organizeze echipe de căutări, care să străbată-n lung şi-n lat fiecare câmp dintre satul lor şi Farley.

S-ar putea să găsească urme şi sânge pe pământ. Şi, chiar înainte de asta, mâine-dimineaţă probabil că poliţiştii vor veni s-o întrebe pe Clara ce ştie. Îi vor interoga şi pe ceilalţi care au mers la petrecere, iar Helen încă n-a reuşit să afle de la Clara ce ar putea să ştie aceştia.

Doar trei lucruri îi oferă o linişte cât de cât. Primul, că nimeni zdravăn la cap nu ar suspecta-o de omorârea unui băiat de două ori cât ea pe o vegană mărunţică şi slabă de cincisprezece ani care-n viaţa ei nu primise măcar o zi de detenţie la şcoală.

Al doilea, că îşi văzuse fiica goală la duş cu o zi în urmă şi ştia că nu are nicio zgârietură. Indiferent al cui va fi sângele pe care îl vor descoperi, acesta nu va fi al Clarei. Ce-i drept, vor găsi nişte urme de ADN, fiindcă vor fi, cu siguranţă, urme din saliva ei amestecate cu sângele băiatului, dar ar fi nevoie de un mare efort de imaginaţie să-i treacă prin minte cuiva că ea l-a omorât fără niciun fel de armă şi fără ca ea însăşi să fie rănită în vreun fel.

Şi al treilea, cadavrul băiatului – singura dovadă categorică a ceea ce se întâmplase – nu avea să fie găsit în veci, de vreme ce Peter o asigurase că zburase cu el departe, în largul mării, înainte de a-i da drumul în apă.

Spera ca toate aceste lucruri la un loc să îi împiedice pe poliţişti să o suspecteze pe Clara că ar fi vampir.

Totuşi Helen nu poate să nu se gândească că e o situaţie foarte încurcată. Nu avuseseră timp azi-noapte să şteargă urmele lăsate de roţile maşinii, lucru pe care n-ar fi neglijat să-l facă pe vremuri. Poate că Peter ar fi trebuit să se întoarcă mai târziu, în zori, şi să acopere dâra pe care o făcuse când târâse cadavrul greu. Poate că ar trebui să facă asta acum, până nu e prea târziu. Poate că ea însăşi ar trebui să-nceteze să se mai roage să plouă şi, în schimb, să ia măsuri.

Desigur, ştie că, dac-ar fi gustat sânge azi-noapte, ar fi fost la fel de relaxată ca soţul şi fiica ei în legătură cu toată povestea. Paharul ar fi fost pe jumătate plin, nu pe jumătate gol, iar ea s-ar gândi că nu e nici pe departe o situaţie din care nu vor putea să scape cu ajutorul sugestionării-prin-sânge, mai ales că-l aveau şi pe Will acolo. Niciun poliţist din North Yorkshire n-ar

crede că fiica lor e o criminală, darămite că e o creatură a nopţii.

Dar ea, una, n-a băut sânge recent, aşa că grijile au năpădit-o, fluturându-şi aripile şi ciugulindu-i capul ca un stol de ciori flămânde.

Şi cea mai mare şi mai flămândă cioară este Will însuşi. Ori de câte ori se uită pe fereastră şi îi zăreşte dubiţa, nu se poate abţine şi o vede ca pe o proclamare a vinovăţiei Clarei, a vinovăţiei fiecăruia dintre ei.

După masa de seară, Helen încearcă să dea glas acestor nelinişti. Să le amintească tuturor că în curând se vor împlini douăzeci şi patru de ore de când băiatul a dispărut şi că poliţiştii vor veni să-i ia la întrebări şi că ei ar trebui să se pună de acord ce să le spună. Numai că n-o ascultă nimeni, cu excepţia lui Will, care nu face decât să-i ia în derâdere temerile.

El le spune lui Helen şi lui Peter cât de mult s-a schimbat totul în relaţia cu poliţia:

— Vampirii au devenit foarte activi pe la jumătatea anilor 1990. S-au mobilizat. Au înfiinţat o societate care să se ocupe de poliţie. Au o listă cu oameni de care nu se poate atinge nimeni. Ştiţi cum sunt vampirii. Niţică ierarhie îi atrage. Oricum, *eu sunt* pe lista aia.

Asta nu prea o încălzeşte pe Helen.

— Ei bine, Clara nu e pe listă. Şi nici noi.

— Mda. Şi Societatea Sheridan nu te acceptă decât dacă eşti durul durilor, dar, hei, noaptea abia a-nceput! Am putea să ieşim în oraş şi să benchetuim.

Helen se-ncruntă la el.

— Ascultaţi, spune Will, nu în legătură cu poliţia trebuie să vă faceţi griji. Mă rog, nu doar în legătură cu poliţia. Ci cu oamenii pe care i-aţi *rănit*. Aia cărora chiar le pasă. Mamele, taţii, soţii şi soţiile. Ei sunt mai greu de aburit.

Îi susţine privirea lui Helen şi îi zâmbeşte într-un fel atât de grăitor, încât ea simte cum secretele se scurg în cameră prin porii lui.

— Vezi tu, Helen, asta se-ntâmplă când te joci cu sentimentele oamenilor. Atunci trebuie să-ţi faci griji.

Se tolăneşte pe canapea, bând un pahar cu sânge, iar Helen îşi aduce aminte de noaptea de la Paris. Cum l-a sărutat pe acoperişul de la Musée d’Orsay. Cum s-au ţinut de mână şi au mers la tipa de la recepţia acelui hotel de pe Avenue Montaigne, pe care el a sugestionat-o să le ofere apartamentul prezidenţial. Will încă arată exact ca atunci şi amintirile pe care i le stârneşte chipul lui sunt la fel de proaspete şi de minunate şi de

îngrozitoare ca întotdeauna. Aceste amintiri o fac pe Helen să piardă şirul şi nici nu mai ştie ce spunea. *Oare a făcut asta în mod deliberat? Oare tocmai i-a pătruns în minte şi-a aruncat câteva chestii acolo?* După ce-şi pierde capacitatea de concentrare, Helen e frustrată să descopere că toată seara lor degenerează într-un soi de *Interviu cu un vampir,* cu Will care se delectează în rolul lui de suprem băutor de sânge, în timp ce Clara îi pune întrebare după întrebare. Iar Helen nu se poate abţine şi observă că până şi Rowan pare mai captivat de Will, mai interesat de ce are acesta de spus. Doar soţul ei pare indiferent. S-a prăbuşit în fotoliul de piele, holbându-se, cu sonorul oprit, la un episod dintr-un documentar despre Louis Armstrong pe BBC Four, pierdut cu totul în mica sa lume.

— Ai omorât mulţi oameni? întreabă Clara.

— Da.

— Şi trebuie să omori pe cineva ca să-i guşti sângele?

— Nu, poţi să-l converteşti.

— Să-l converteşti?

Will prelungeşte pauza şi se uită la Helen.

— Sigur, nu converteşti pe oricine. E o chestie foarte serioasă. Le bei sângele şi ei îl beau pe-al tău. E cu două direcţii. Şi e şi un angajament. Dacă tu converteşti pe cineva, o să tânjească după tine. O să te iubească toată viaţa ta. Chiar dacă ştie că iubirea pentru tine e cel mai rău lucru pe care l-ar putea face. Pur şi simplu, nu se poate abţine.

Până şi Rowan pare fascinat de această dezvăluire. Helen bagă de seamă că privirea îi devine mai ageră în timp ce meditează la o asemenea iubire.

— Cum, chiar dacă nu-i placi? întreabă băiatul. Dacă-l converteşti, o să te iubească?

— Aşa funcţionează sistemul.

În acest punct, Helen e sigură că-l aude pe soţul ei cum şopteşte ceva. *„Jazz”? Oare asta era?*

— Ai spus ceva, Peter?

El se uită-n sus, ca un câine care uitase pentru o vreme că are stăpâni.

— Nu, răspunde îngrijorat. Nu cred.

Clara îşi continuă iscodirea:

— Şi tu ai convertit pe cineva? îl întreabă pe unchi, în timp ce îi răspunde, Will o studiază pe Helen, căreia vocea lui îi dă furnicături pe piele din cauza anxietăţii şi a emoţiilor produse de amintiri.

— Da. O singură dată. Cu o viaţă întreagă în urmă. Închizi ochii şi

încerci să uiţi. Dar rămâne acolo. Ştii, ca un cântec vechi pe care nu ţi-l poţi scoate din cap.

— Era soţia ta?

— Clara! spune Helen mai tare şi mai ferm decât intenţionase. De ajuns!

Stinghereala ei reprezintă un mic triumf pentru Will:

— Nu, era soţia altcuiva.

BLACK NARCISSUS

Ore bune mai târziu, când ceilalţi membri ai familiei Radley sunt deja în paturile lor, Will zboară spre vest şi sud, la Manchester. Se îndreaptă spre locul unde merge adesea în nopţile de sâmbătă, Black Narcissus, şi trece prin marea de băutori de sânge şi de aspiranţi la acest statut, bătrâni goth, puştani emo şi vampiri din Societatea Sheridan. Străbate ringul de dans plin de plângăcioşi şi de sylvii şi se duce la etaj, trecând pe lângă Henrietta şi micul semn roşu de pe perete: SALONUL VIB[29].

— Henrietta, spune.

Dar ea îl ignoră, de parcă nici n-ar exista, ceea ce lui i se pare straniu.

Băutori de sânge de toate felurile stau tolăniţi pe canapele de piele obosite, ascultând Nick Cave şi bând din sticle sau unii din gâturile celorlalţi. Un film de groază german vechi e proiectat pe unul dintre pereţi, tot numai ţipete mute şi unghiuri de-a dreptul tulburătoare.

Toată lumea îl cunoaşte pe Will aici, dar în seara asta atmosfera e vădit mai puţin prietenoasă decât de obicei. Nimeni nu se opreşte să-i vorbească. Dar lui nu-i pasă. Merge mai departe, până ajunge la draperii. Le zâmbeşte lui Vince şi lui Raymond, dar ei nu-i răspund la fel. Trage draperia.

Înăuntru o vede pe cea care ştia că va fi aici. Isobel, împreună cu câţiva prieteni, ospătându-se din două cadavre despuiate care zac pe podea.

— Hei, credeam că nu mai vii, spune ea ridicând capul. Măcar Isobel pare bucuroasă să-l vadă. O priveşte fix, încercând să-şi stârnească pofta în timp ce-i observă tatuajul cu muşcă aici, încă vizibil prin tot sângele. Arată sexy – în parte vampă retro din anii 1970, în parte Pam Grier în *Scream Blacula Scream.* Şi, într-adevăr, ţinând cont de cum arată, el ar trebui să şi-o dorească un pic mai mult decât o doreşte.

— E bun, spune ea. Hai, gustă şi tu!

Cadavrele de pe podea nu îi par la fel de apetisante pe cât i s-ar părea în mod normal.

— Nu, mulţumesc, spune.

Câţiva dintre prietenii lui Isobel îl scrutează cu ochi reci şi chipurile mânjite cu sânge, fără să scoată o vorbă. *Curve după sânge din Sheridan!* Fratele lui Isobel, Otto, e printre ei. Otto nu l-a simpatizat niciodată, nici pe Will, nici pe oricare dintre bărbaţii care îi cucereau inima surorii lui, dar în seara asta ura din ochii îi sclipeşte cu mai multă putere decât oricând.

Will îi face semn cu mâna lui Isobel spre un ungher liniştit, unde se aşază pe o pernă violet-închis supradimensionată. Femeia de pe locul al doilea în topul celor mai bune pe care le-a gustat el vreodată. Mai bună decât Rosella. Mai bună decât alte mii. Şi el vrea să ştie dacă va reuşi să o uite din nou pe Helen. Ca să poată pleca, dacă va fi nevoie.

— Vreau să te gust, îi spune.

— Poţi cumpăra o sticlă cu sângele meu de jos.

— Da, ştiu. O să cumpăr. Dar vreau ceva proaspăt.

Rugămintea lui pare să o întristeze, de parcă şi-ar face griji din cauza poftelor pe care le aprinde în ea însăşi. Cu toate acestea, îi oferă gâtul şi el îl acceptă, închizând ochii şi concentrându-se asupra gustului.

— Te-ai distrat bine azi-noapte?

Will se întreabă vag ce-o fi vrând să spună, dar continuă să-i sugă sângele.

— Alison Glenny a tot pus întrebări. Despre fata de la supermarket.

Şi-o aminteşte pe fata goth – Julie sau cum o fi chemat-o – ţipând şi trăgându-l de păr. Se opreşte din supt: — Aşa, şi…? spune arătând spre cuplul pe jumătate devorat din cealaltă parte a camerei.

— Păi, dubiţa ta a fost surprinsă de camerele de supraveghere. Era singurul vehicul din toată parcarea.

Will oftează. Dacă te apuci de practica asta, se cuvine să respecţi regulile jocului. Se cuvine să-i ataci pe cei ale căror dispariţii sunt uşor de explicat: oameni cu tendinţe sinucigaşe, cei fără adăpost, cei fugiţi de acasă, imigranţi ilegali.

Will însă n-a jucat niciodată după aceste reguli. Ce sens avea să îţi urmezi instinctele dacă nu puteai, pur şi simplu, *să-ţi urmezi instinctele?* Părea atât de artificial, atât de profund *lipsit de romantism* să-ţi limitezi dorinţele la cele mai sigure tipuri de victime. Dar e adevărat că pe vremuri era mult mai atent când venea vorba de ascunderea celor pe care îi ucisese.

— Lumea e îngrijorată că poate ai devenit cam neglijent.

Isobel chiar ştia cum să-ţi taie cheful.

— Lumea? Care lume?

Îl vede pe şarpele viclean de frate-său, Otto, privindu-l peste unul dintre cadavre.

— Vrei să spui că Otto vrea să mă scoată de pe listă.

— Vreau să spun că trebuie să fii atent. Atâta tot. Ai putea să ne bagi pe toţi în belele.

Will ridică din umeri.
— Poliţiştilor nu le pasă de liste, Isobel, spune, ştiind că-i o minciună. Dac-ar fi vrut să pună mâna pe mine, m-ar fi prins. Nu le pasă lor cine-i prieten cu cine.
Isobel îl priveşte cu severitate, genul de privire pe care o vezi de obicei la acei făr-de-sânge cu mintea-nceţoşată de moralitate.
— Crede-mă, lui Glenny îi pasă.
— Trebuie să-ţi mărturisesc, Isobel Child, discuţiile tale intime de după nu mai sunt deloc ce-au fost.
Ea îşi trece mâna prin părul lui.
— Îmi fac griji pentru tine. Asta-i tot. Parcă ai vrea să fii prins.
În timp ce-l sărută, se gândeşte dacă să o mai muşte o dată
— Dă-i drumul, îl îndeamnă ea pe un ton din nou seducător. Secătuieşte-mă!
Dar, la fel ca în urmă cu cinci minute, el nu mai simte nicio dorinţă.
— Hei, spune ea dulce, mângâindu-l din nou pe cap. Când mergem la Paris? Îmi tot promiţi de secole.
Paris.
De ce-a trebuit ea să spună asta? Acum nu se mai poate gândi la nimic, decât la cum o săruta pe Helen pe acoperiş la Musée d’Orsay.
— Nu, nu la Paris.
— Ei bine, undeva, spune ea făcându-şi griji pentru Will, de parcă ar şti ceva de care el nu are habar. Haide! Am putea merge oriunde. Tu şi cu mine. Ar fi amuzant. Am putea să plecăm din ţara asta de rahat şi să trăim altundeva.
El se ridică în picioare.
La vremea lui, a văzut lumea toată. A petrecut săptămâni întregi pe malul îngheţat şi imaculat al lacului Baikal din Siberia. Şi-a băut minţile în bordelurile-cu-sânge de poveste ale zonei vechi din Dubrovnik, a trândăvit în hrubele de opiomani îmbâcsite de fum roşu din Laos, a profitat de pana de curent din 1977 din New York şi, mai recent, s-a ospătat din dansatoarea de revistă în apartamentul „Dean Martin” al hotelului Bellagio din Las Vegas. I-a privit pe abstinenţii hinduşi cum îşi spălau păcatele în Gange, a dansat un tango la miezul nopţii în Buenos Aires şi a muşcat dintr-o falsă gheişă la umbra pavilionului unui shogun din Kyoto. Dar acum nu mai vrea să fie nicăieri altundeva decât în North Yorkshire.
— Ce s-a-ntâmplat? Abia dac-ai luat un strop, spune ea, bătându-se cu

degetul în gâtul care deja i se vindecă.

— Nu prea mi-e sete în seara asta, îi răspunde. De fapt, trebuie să plec. Stau cu familia mea în weekendul ăsta.

Isobel se simte rănită.

— *Familia?* se miră. Ce fel de familie?

El ezită. Se îndoieşte că Isobel ar fi capabilă să înţeleagă.

— Doar… familia.

Şi pleacă, lăsând-o pe perna de catifea.

— Will, stai puţin…

— Scuze, trebuie să plec.

El alunecă-n josul scărilor, spre garderobă, unde alege o sticlă din sângele pe care încă îl simte proaspăt pe limbă.

— Ea e sus, să ştii, îi spune garderobierul chel şi slăbănog, nedumerit de ce a ales Will să cumpere.

— Mda, Dorian, ştiu, îi răspunde Will, dar pe asta vreau s-o împart.

PINOT ROUGE

În Manchester, în rândurile populaţiei sale destul de mari de vampiri se tot vorbeşte de luni bune despre Will Radley. Şi nu prea se vorbeşte de bine.

Dacă pe vremuri fusese foarte respectat ca un minunat exemplu despre cum dependenţii de sânge pot scăpa cu faţa curată după ce comit crime, mulţumindu-se să atace *tipul corect* de victime făr-de-sânge, în prezent risca mai mult şi inutil.

Totul începuse cu studenta adultă care era soţia unui detectiv din poliţie. Desigur, scăpase fără probleme. Unitatea contra Prădătorilor Nenumiţi, ramură nonexistentă din punct de vedere legal a Poliţiei Metropolitane Manchester, avusese grijă ca, deşi un detectiv fusese martor la uciderea soţiei sale (crimă pe care o măsluiseră, prezentând-o ca pe un simplu caz de dispariţie), să nu fie niciodată luat în serios. Cu toate acestea, drept rezultat al cazului Copeland, deveniseră îngrozitor de încordate relaţiile atent clădite dintre poliţie şi comunitatea vampirilor – relaţii centrate pe dialogul dintre UPN şi ramura britanică a Societăţii Sheridan, organizaţia pentru drepturile vampirilor, fără o structură fixă, care îşi avea sediul în Manchester.

Însă, o vreme, sprijinul acordat lui Will de ceilalţi băutori de sânge nu slăbise şi nimeni nu cedase presiunilor poliţiei de a-l omorî. Talentele lui în materie de sugestionare-prin-sânge erau legendare, iar studiile lui pătrunzătoare despre poeţii-vampiri Lord Byron şi Elizabeth Barrett Browning (publicate pe piaţa neagră de Editura Christabel) fuseseră bine primite printre membrii Societăţii Sheridan.

Totuşi, după ce îşi dăduse demisia din postul de la universitatea din Manchester, comportamentul lui devenise din ce în ce mai greu de apărat. Ucidea tot mai des pe străzile din Manchester. Şi, cu toate că multe dintre crimele lui ajunseseră simple adăugiri în registrul persoanelor dispărute, numărul lor devenise de-a dreptul alarmant. Se părea că în psihicul lui Will ceva o luase razna.

Desigur, cei mai mulţi vampiri practicanţi mai secau viaţa dintr-un făr-de-sânge din când în când, dar majoritatea se asigurau că menţin un echilibru atent între omoruri şi consumarea sigură a sângelui de vampir. În fond, din punctul de vedere al calităţii, gustul sângelui vampiresc e, în general, mult mai satisfăcător, complex şi cu o aromă mai puternică decât acela al unei fiinţe umane neconvertite şi perfect normale. Iar cel mai

delicios sânge, Pinot Rouge-ul despre care fiecare iubitor de sânge ştie că e cel mai bun din ofertă, e cel băut din venele cuiva imediat după convertire. Dar Will nu părea deloc interesat să convertească pe cineva. De fapt, umbla zvonul că nu convertise decât o singură persoană în toată viaţa lui şi că, din cine ştie ce motiv, nu se mai putuse hotărî să convertească pe nimeni după aceea. Totuşi încă bea sânge de vampir standard. De fapt, bea sticlă după sticlă din acest lichid şi, în completare, îl sugea proaspăt direct din gâtul iubitei sale sporadice, Isobel Child. Cu toate acestea, setea lui devenea insaţiabilă. Ieşea nopţile şi muşca pe oricine avea chef, vampir sau nu. Cum nu avea o slujbă cu program, putea dormi mai mult şi avea mai multă energie să facă orice voia şi să meargă unde voia. Numai că nu era vorba de energie. Comportamentul nesăbuit al lui Will – indiferenţa lui faţă de faptul că era surprins de camerele de supraveghere în timp ce omora pe cineva, de exemplu – era considerat de unii drept simptomul clar al unei stări de spirit autodistructive.

Dacă va păţi ceva, spunea lumea, *va fi numai din vina lui.* Totuşi, în ciuda presiunilor poliţieneşti din ce în ce mai mari, majoritatea membrilor Societăţii Sheridan credeau că o să fie protejat de organizaţie, fiindcă Isobel Child ţinea atât de mult la el. În fond, ea era foarte populară în comunitate, iar fratele ei era nimeni altul decât Otto Child, supervizorul listei.

Era vorba despre lista celor de neatins – dependenţi de sânge practicanţi de care poliţia nu avea voie să se ia fără să piardă toată încrederea şi legăturile cu societatea şi, drept urmare, cu toată comunitatea vampirilor.

Fireşte, nicio moarte care avusese legătură cu un vampir nu dusese vreodată la un proces oficial, cu atât mai puţin la o condamnare. Încă de la începuturile poliţiei, totul fusese muşamalizat pentru publicul larg. Dar măsuri se luaseră chiar şi atunci. În mod tradiţional, astfel de măsuri erau duse la îndeplinire de puţinii poliţişti antrenaţi care dobândiseră abilităţile precise şi avansate de mânuire a arbaletei necesare pentru exterminarea lor. Vampirii pur şi simplu dispăreau. Dar această abordare cu toleranţă zero pentru omoruri nu izbutise decât să crească rapid ratele de convertire, iar poliţia începuse să se teamă că se va ajunge la o luptă foarte extinsă şi în văzul lumii.

Prin urmare, poliţiştii propuseseră stimulente şi constrângeri: protejarea unor vampiri cu condiţia ca aceştia să se supună anumitor reguli. Desigur, această reglementare presupunea o dilemă etică. În fond, cooperând cu Societatea Sheridan, poliţia îi răsplătea vădit pe cei mai însetaţi de sânge şi

mai cunoscuţi vampiri, pe când abstinenţii şi degustătorii moderaţi de gâtlejuri erau lăsaţi complet neprotejaţi. Dar raţionamentul poliţiei era că, oferind imunitate unora dintre cei mai depravaţi, reuşea să exercite o oarecare influenţă asupra lor şi să le strunească unele dintre activităţi.

Iar asta însemna că un omor legitim era unul care nu era surprins de nicio cameră de supraveghere, în care cadavrul nu apărea pe undeva şi în care implica era puţin probabil ca victima să stârnească simpatia redactorilor-şefi de la tabloide sau să ridice prea multe semne de întrebare în rândul maselor plătitoare de impozite. Prostituatele, drogaţii, boschetarii, imigranţii cărora li se refuzaseră cererile de şedere şi pacienţii cu tulburare bipolară trataţi ambulatoriu puteau fi incluşi în meniu în deplină siguranţă. Nu şi nevestele ofiţerilor criminalişti, tipele care participau la evenimente de *speed-dating* şi nici măcar casieriţele care abia trăiau din salariu.

Problema era că, deşi membru vechi al Societăţii Sheridan, Will nu urmase niciodată aceste reguli. Nu putea să-şi modeleze poftele astfel încât să se muleze pe un cadru acceptabil din punct de vedere social şi susţinut de poliţie. Iar neglijenţa crasă de care dăduse dovadă în comiterea celor mai recente omoruri pusese presiuni suplimentare asupra Societăţii Sheridan.

Cu cincisprezece zile în urmă, comandanta-adjunctă a Poliţiei Metropolitane Manchester, Alison Glenny, primise un telefon în timp ce îi făcea instructajul unui proaspăt recrut UPN. Apelul era de la un bărbat a cărui voce familiară, obosită şi rece îi şoptea că Will Radley fusese şters de pe lista intangibililor.

— Credeam că ţi-e prieten bun, a spus Alison.

Se uita la traficul din ora de vârf pe fereastra ei de la etajul şase din Chester House. Maşinile mergeau lin şi se opreau ca mărgelele înşirate pe un abac.

— Cel puţin, un prieten al surorii tale.

— Nu-i şi prietenul meu.

Alison remarcase nota de amărăciune din tonul lui. Ştia că loialitatea nu prea există printre vampiri, dar tot o surprinsese dispreţul evident pentru Will.

— În regulă, Otto, mă gândeam doar că…

El a întrerupt-o:

— Crede-mă, nimănui nu-i mai pasă de Will Radley.

DUMINICĂ

„Să nu faci nici măcar o aluzie despre trecutul tău în faţa prietenilor şi a vecinilor făr-de-sânge şi nici să nu lauzi nimănui fiorul periculos al vampirismului, în afara celor care îl cunosc deja.”

Manualul abstinentului, ediţia a II-a, p. 29

CIUDAŢI

E perfect posibil să locuieşti chiar lângă o familie de vampiri şi să nu ai nici cea mai vagă bănuială că aceia pe care îi numeşti vecinii tăi s-ar putea să vrea, în secret, să-ţi sugă sângele din vene.

Ceea ce e cu atât mai probabil dacă jumătate dintre membrii respectivei familii nu şi-au dat nici ei seama că sunt vampiri. Şi, deşi e adevărat că niciunul dintre locatarii de pe Orchard Lane numărul 19 nu înţelesese pe deplin cine îi sunt vecinii, în decursul vremii existaseră anumite note discordante care le cam stârniseră întrebări celor din familia Felt.

Spre exemplu, pe când îi picta portretul Lornei – un nud, la insistenţele acesteia –, la un moment dat, Helen avusese nevoie să iasă valvârtej din cameră la doar câteva secunde după ce o ajutase să-şi desfacă breteaua sutienului, bâiguind: „Îmi pare tare rău, Lorna, dar uneori am o vezică teribil de slabă!”

Altădată, la un grătar organizat de familia Felt, când Mark se întorsese în bucătărie, îl găsise pe Peter, care evita conversaţiile pe teme sportive, sugând dintr-un file de vită de prima calitate

— „Oh, Doamne, îmi pare rău, nu-i gătit! Cât de prost sunt!”

Şi, cu luni bune înainte ca Peter să se înece cu salata thailandeză marinată în usturoi a Lornei, familia Felt făcuse greşeala de a-şi aduce câinele de curând dobândit, Nutmeg, pentru a face cunoştinţă cu oamenii de la numărul 17, numai pentru ca numitul câine să se îndepărteze în mare viteză de biscuitul oferit de Clara şi să se izbească apoi cu capul de uşile care dădeau în curtea interioară. („O să fie bine”, a spus Peter cu autoritate de doctor, în timp ce toată lumea se ghemuia pe vine în jurul setterului roşu care zăcea pe covor. „E doar un traumatism cranian minor.”)

Şi mai erau şi chestiile mărunte.

De ce, de exemplu, familia Radley ţinea întotdeauna jaluzelele trase în zilele însorite? De ce, tot spre exemplu, nu putuse fi înduplecat Peter să se înscrie în Clubul de Crichet din Bishopthorpe sau măcar să li se alăture lui Mark şi prietenilor lui pentru câte o partidă agreabilă de golf? Şi, ţinând cont că grădina familiei Radley avea doar o treime din suprafaţa peluzei mari şi tunse cu regularitate a familiei Felt, de ce simţiseră Peter şi Helen nevoia de a angaja un grădinar?

Bănuielile lui Mark probabil că fuseseră mereu ceva mai puternice decât

ale soţiei lui, dar nici măcar el nu mergeau mai departe decât să creadă că toţi cei din familia Radley sunt oarecum ciudaţi. Lucru pe care îl punea pe seama faptului că ei locuiseră la Londra, că, probabil, votaseră cu liberal-democraţii şi merseseră la teatru pentru a vedea o mulţime de piese care nu erau musicaluri.

Numai fiul lui, Toby, nu avusese niciodată încredere în familia Radley şi bombănea ori de câte ori îi pomenea Mark. „Sunt nişte ciudaţi”, spunea el mereu, dar nu intra niciodată în amănunte referitor la motivele prejudecăţii sale. Mark explica asta prin teoria Lornei conform căreia fiul lui nu mai era în stare să aibă încredere în nimeni de când el şi mama lui Toby divorţaseră cu cinci ani în urmă. (Mark îşi prinsese nevasta în pat cu instructorul ei de Pilates şi, cu toate că el, unul, nu se supărase prea tare – deja începuse o relaţie cu Lorna şi căuta o cale de scăpare din căsnicia lui –, Toby, care avea unsprezece ani pe atunci, reacţionase la ştirea despre despărţirea părinţilor urinând repetat pe peretele camerei lui.)

Dar în această dimineaţă de duminică îndoielile lui Mark încep să capete substanţă. În timp ce Lorna plimbă câinele, el ia micul-dejun sprijinit de placa de granit şlefuită şi rece a blatului din bucătărie. Când ajunge pe la jumătatea feliei de pâine prăjită cu marmeladă de limetă, îl aude pe fiul său vorbind la telefon:

— Ce?… Încă?… Nu, habar n-am… A plecat după o fată. Clara Radley… Nu ştiu, probabil îi plăcea de ea sau aşa ceva… Da, îmi pare rău… Bine, doamnă Harper… Da, vă anunţ…

După o vreme, convorbirea telefonică ia sfârşit.

— Toby? Despre ce era vorba?

Toby intră în bucătărie. Deşi e clădit ca un bărbat, faţa lui e tot a unui băieţaş irascibil.

— Harper a dispărut.

Mark încearcă să se gândească. Ar trebui să ştie cine e acest Harper? Erau atât de multe nume cu care trebuia să ţină pasul.

— Stuart, îl lămureşte Toby cu severitate. Ştii, Stuart Harper. Cel mai bun prieten al meu.

A, da, îşi spune Mark, *bruta aia monosilabică şi cu mâini uriaşe.*

— Cum adică *a dispărut?*

— A dispărut. N-a mai venit acasă de vineri noaptea. Maică-sa nu şi-a făcut prea multe griji ieri, fiindcă el o mai şterge uneori la bunică-sa în Thirsk fără să-i spună.

— Dar nu-i la bunica lui?
— Nu, nu-i nicăieri.
— Nicăieri?
— Nimeni nu ştie unde e.
— Ai pomenit-o pe Clara Radley.
— Ea a fost ultima care l-a văzut.
Mark îşi aminteşte de noaptea de vineri şi de cina de la familia Radley. De felul în care seara s-a încheiat brusc. Clara. „Chestii de adolescenţi.” Şi chipul lui Helen când i-a comunicat asta.
— Chiar ultima?
— Mda, trebuie să ştie ea ceva.
O aud pe Lorna care tocmai s-a întors cu câinele. Toby o ia spre camera lui de la etaj, aşa cum face adesea când apare mama lui vitregă. Numai că-i vede, odată cu Mark, stând în picioare în spatele Lornei. Un tânăr şi o tânără în uniforme.
— Sunt de la poliţie, spune Lorna, străduindu-se din răsputeri să-i ofere lui Toby o căutătură de îngrijorarea maternă. Vor să stea de vorbă cu tine.
— Bună, spune tânărul poliţist. Sunt agentul Henshaw. Ea este agentul Langford. Ne aflăm aici doar pentru a-i pune fiului dumneavoastră câteva întrebări de rutină.

GAME OVER

— Tată? Tată?

Eve scrutează camera, dar tatăl ei nu se zăreşte pe nicăieri. Televizorul e pornit, dar nu se uită nimeni la el.

Pe ecran, o femeie apasă pe un odorizant de cameră băgat în priză şi eliberează o ploaie de flori animate în sufrageria sa. E nouă şi un sfert într-o dimineaţă de duminică.

Tatăl ei nu se duce la biserică. N-a mai alergat de când a murit mama ei. Şi-atunci unde e? Nu-i că i-ar păsa, dar e o chestiune de principiu. Dacă el poate să plece fără să anunţe, ea de ce nu are voie?

Simţindu-se îndreptăţită să facă asta, părăseşte apartamentul şi străbate satul, îndreptându-se spre Orchard Lane. În faţa chioşcului de ziare, doi bărbaţi vorbesc pe un ton serios şi coborât.

— N-a mai fost văzut de vineri noaptea, pare-se, e tot ce reuşeşte să audă când trece pe lângă ei.

Când ajunge pe Orchard Lane, intenţionează să ducă direct la Clara, dar apoi zăreşte câteva lucruri care o fac să se răzgândească. Primul este maşina de poliţie, parcată la jumătatea distanţei dintre numerele 17 şi 19, vizavi de o dubiţă veche aflată de cealaltă parte a străzii. Toby e afară, în prag, în timp ce doi poliţişti în uniforme ies din casa lui. Eve, cu pete de umbră pe ea şi pe jumătate ascunsă de tufişurile crescute peste măsură, îl vede cum arată cu degetul spre casa Clarei.

— Aia e, le spune el. Acolo stă tipa.

Iar poliţiştii pleacă, aruncând o privire spre dubiţă înainte să se îndrepte spre uşa vecinilor. Toby dispare în casa de la numărul 19. Eve rămâne neclintită. E suficient de departe pe stradă pentru ca păsările să cânte vesele prin copaci. Se uită cum poliţiştii bat la uşa Clarei şi o vede pe mama prietenei sale deschizând cu o expresie de îngrijorare profundă. În cele din urmă, agenţii sunt invitaţi înăuntru.

Eve merge mai departe şi decide să-i facă o vizită scurtă lui Toby şi să-l întrebe ce se petrece. Oricum vrea să stea de vorbă cu el, înainte de-nceperea şcolii, ca să se scuze pentru noaptea de vineri şi pentru felul în care tatăl ei a târât-o de acolo.

Din fericire, prietenoasa mamă vitregă a lui Toby deschide uşa, aşa că fata nu e nevoită să discute despre chirie cu domnul Felt. Doamna Felt îşi

ţine de zgardă setterul roşu, care gâfâie vesel, privind în sus spre Eve.

— Bună ziua. Toby e acasă?

— Da, răspunde femeia, într-un fel care pare cam prea degajat, ţinând cont că poliţiştii tocmai au fost acolo. S-a dus sus, la el. E prima uşă pe dreapta.

Eve îl găseşte stând cu spatele spre uşă şi mormăind, în timp ce braţele îi zvâcnesc violent spre ceva. Îşi dă seama, cu o oarecare uşurare, că se joacă pe Xbox. El aproape că nu face niciun gest care să arate că a băgat-o de seamă când fata se aşază pe patul lui. Iar Eve stă acolo o vreme, holbându-se la galeria de postere de pe perete – Lil Wayne, Megan Fox, tenismeni, Christian Bale.

— Aruncător de flăcări! Aruncător de flăcări! Mori… *da!*

— Uite ce-i, începe Eve când vede că el e între două niveluri. Chiar îmi pare rău pentru noaptea de vineri. Taică-meu nu prea suportă să ies până noaptea târziu.

Toby îi răspunde cu un soi de mârâit aprobator din gâtlej şi continuă să dea foc şopârlelor bipede.

— De ce a venit poliţia aici?

— A dispărut Harper.

Îi ia un minut sau două lui Eve pentru a procesa cum trebuie această informaţie. Dar apoi şi-i aminteşte pe cei doi bărbaţi care discutau în faţa chioşcului de ziare.

— A dispărut? Cum adică *a dispărut?*

Ea cunoaşte prea bine oroarea acestui cuvânt.

— N-a mai ajuns acasă vineri. Ştii, după petrecere.

Harper este o matahală şi o brută, dar e prietenul lui Toby şi s-ar putea să aibă probleme serioase.

— Oh, Dumnezeule, spune Eve. E îngrozitor! Mama mea a dispărut acum doi ani. Noi încă n-am…

— Clara ştie ceva, zice Toby întrerupând-o cu agresivitate. Curvă proastă! Ştiu că ştie ceva.

— Clara nu-i o curvă.

Toby se încruntă.

— Ei bine, ce e, atunci?

— E prietena mea.

Uşa se deschide şi setterul roşu cel plin de energie se repede în cameră, dând din coadă. Eve îl mângâie şi îl lasă să-i lingă mâna sărată în timp ce

Toby îi dă mai departe:

— Nu. E cineva cu care ai umblat pentru că erai nouă aici. Aşa merge treaba. Te muţi la o şcoală nouă şi trebuie să stai pe lângă tocilara ciudată cu ochelari. Dar eşti aici de ceva luni de-acum. Ar trebui să-ţi găseşti pe cineva, nu ştiu, mai ca tine. Nu o curvă cu un frate ciudat.

Setterul roşu trece la Toby, frecându-şi nasul de piciorul lui, pe care băiatul şi-l scutură tare ca să-l îndepărteze.

— Nut-sack{30}!

Eve se uită la ecranul unde se juca el. GAME OVER.

Poate că aşa şi e.

Oftează.

— Cred c-ar trebui să plec, spune ea ridicându-se în picioare.

— Nu prea mai aveţi mult, să ştii.

— Ce?

— Tata vrea banii. Chiria.

Eve îl priveşte fix. Un alt porc egoist pe care să-l adauge la catalogul cu toţi porcii egoişti pe care-i cunoscuse.

— Mulţumesc, răspunde ea, hotărâtă să nu arate niciun pic de emoţie. O să transmit mesajul.

POLIŢIA

În mod normal, ar fi de-a dreptul înfricoşător pentru Clara Radley să stea pe canapeaua din sufragerie, între părinţii săi, şi să fie interogată de doi poliţişti despre un băiat de a cărui omorâre e responsabilă. Mai ales că vecinul de alături pare să fi făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a o incrimina. Dar, în loc să fie o experienţă stresantă, în mod straniu, nu e deloc aşa. Nu o deranjează mai mult ca mersul la poştă.

Ştie însă că ar trebui să fie mai îngrijorată, ba chiar face eforturi să împărtăşească şi ea ceva din anxietatea mamei, dar pur şi simplu nu izbuteşte. Sau, oricum, nu în măsura necesară. Într-un fel, totul pare mai degrabă amuzant.

— Aşadar de ce a venit Stuart după tine, dacă nu te superi că-ntreb? zice unul dintre poliţişti.

Bărbatul, agentul Hen… nu mai ştie cum. Zâmbeşte politicos, ca şi femeia de lângă el. Totul e foarte amical.

— Habar n-am, spune Clara. Presupun că Toby i-a dat ideea. Are un simţ al umorului plin de cruzime.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că nu e un tip foarte drăguţ.

— Clara! spune Helen uşor dojenitor.

— E-n regulă, Helen, intervine Peter. Las-o să vorbească!

— Corect, spune poliţistul.

Se uită cu atenţie la covorul de culoarea terciului de ovăz şi mai ia o înghiţitură de cafea.

— E o casă fermecătoare, apropo. Seamănă un pic cu a mamei mele, de fapt.

— Mulţumesc, spune Helen cu o voioşie nervoasă. Am aranjat camera asta vara trecută. Arăta cam demodat.

— E minunată, adaugă agenta.

Ăsta nu prea e un compliment venind de la tine, se gândeşte Clara, observându-i părul teribil de creţ strâns la spate în cocul tipic poliţistelor, lăsând un breton dreptunghiular care i se proiectează pe frunte ca o apărătoare de noroi.

De unde-or veni gândurile astea răutăcioase? Acum toţi şi toate i se par demni să fie ridiculizaţi, fie şi numai în mintea ei. Totul e fals: până şi

camera (cu vazele ei goale şi fără noimă şi cu televizorul mic, aşa cum cere bunul-gust) pare la fel de artificială ca o reclamă.

— Aşadar, continuă bărbatul repunând lucrurile pe făgaşul lor, a plecat după tine. Şi tu ce-ai zis? *El* a zis ceva?

— Păi, da.

— Ce? Ce-a spus?

Ea se hotărăşte să se amuze un pic:

— A spus: „Clara, aşteaptă!”

Urmează o pauză. Poliţiştii schimbă priviri.

— Şi?

— Şi pe urmă a spus că-i place de mine. Ceea ce-i ciudat, pentru că, în mod normal, la mine nu prea vin băieţii să-mi spună chestii de-astea. Oricum, era beat şi se cam ambalase, aşa c-am încercat să-l refuz cu blândeţe, dar apoi a început… mă simt prost să spun asta… dar apoi a început *să plângă.*

— Să plângă?

— Da. Era beat. *Puţea* a alcool. Dar tot era aiurea să-l văd plângând, pentru că nu prea e stilul lui. Nu l-aş fi considerat niciodată genul sensibil, dar, în fond, nu poţi să ştii niciodată, nu-i aşa?

— Nu. Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Nimic. Adică el a plâns. Şi presupun c-ar fi trebuit să-l consolez sau mai ştiu eu ce, dar n-am făcut-o. Şi apoi s-a terminat.

Agenta se uită în sus pe sub bretonul ei ca o apărătoare de noroi. Pare cumva mai perspicace dintr-odată.

— S-a terminat?

— Da, pur şi simplu a plecat.

— Unde?

— Habar n-am. Înapoi la petrecere.

— Nimeni nu l-a mai văzut la petrecere după ce aţi plecat.

— Atunci s-o fi dus în altă parte.

— Unde?

— Nu ştiu. Era într-un hal fără de hal. V-am spus doar.

— Era într-un hal fără de hal şi a plecat pur şi simplu de lângă tine. Atâta tot?

Helen se crispează.

— E destul de supărată fiindcă bietul Stuart a dispărut şi…

— Nu! spune Clara, făcându-i pe poliţişti să se oprească o clipă, şocaţi,

din mâzgălirea în carnetele lor. Nu, nu sunt supărată pentru că a dispărut. Nu ştiu de ce oamenii fac întotdeauna aşa, ori de câte ori moare cineva. Ştiţi, cum trebuie să pretindem toţi că era vreun mare sfânt, când, în realitate, îl uram când trăia.

Poliţista arată de parcă tocmai s-ar fi împiedicat de ceva.

— Ai spus „moare”.

La început, Clara nu prea înţelege semnificaţia acestui lucru.

— Ce?

— Tocmai ai spus: „ori de câte ori moare cineva”. Din câte ştim noi, Stuart a dispărut doar. Asta-i tot. Dacă nu cumva ştii tu altceva?

— Era doar o figură de stil.

Peter îşi drege glasul şi îşi întinde braţul prin spatele Clarei, să o bată pe furiş pe Helen pe umăr.

Ochii poliţiştilor o examinează cu atenţie pe Clara. Se instalează o oarecare stingherealǎ.

— Ascultaţi, vorbeam aşa, în general.

E surprinsă să vadă că mama ei se ridică brusc în picioare.

— Mamă?

Helen zâmbeşte sumbru.

— Trebuie neapărat să mă duc şi să mă ocup de uscător. Bipăie. Scuze!

Poliţiştii sunt la fel de năuciţi ca şi Clara. Nimeni nu aude vreun bipăit.

Will nu doarme când Helen bate în geamul dubiţei, ci se holbează la stropii de sânge vechi şi uscaţi de pe tavan. Un soi de hartă stelară care îi cartografiază trecutul desfrânat. Un trecut pe care totodată stă culcat, căci e detaliat în cele şapte jurnale legate în piele de sub salteaua lui. Toate acele nopţi de hrănire impetuoase şi dezlănţuite.

Cineva bate în dubiţă. Trage perdeaua şi vede o Helen exasperată.

— Ai chef de-o călătorie la Paris în seara asta? o întreabă. O plimbare de duminică noaptea pe malul Senei. Doar tu, eu şi stelele.

— Will, a venit poliţia. O interoghează pe Clara. Merge prost. Trebuie să te duci şi să vorbeşti cu ei.

El coboară din dubiţă şi vede maşina poliţiei. Chiar şi expus în plină lumină a zilei, tot e o senzaţie plăcută. Helen îi cere să intervină. Are nevoie de intervenţia lui.

Se hotărăşte să stoarcă şi ultimul strop de dulceaţă din acest moment.

— Parcă nu voiai să vin încoace.

— Ştiu, Will. Am crezut că ne putem descurca noi cu tot, dar nu sunt sigură că putem. Peter avea dreptate.

— Aşadar vrei să mă duc acolo şi să fac ce, mai exact?

Ştie, fireşte. Vrea doar ca Helen s-o spună mai întâi.

— Să vorbeşti cu ei.

Trage adânc aer în piept, simţind parfumul sângelui ei în aerul de ţară.

— Să vorbesc cu ei? Nu cumva să-i *sugestionez-prin-sânge?*

Helen aprobă cu o mişcare din cap.

El nu se poate abţine şi o întărâtă:

— Nu-i un pic lipsit de etică? Să sugestionez-prin-sânge nişte poliţişti?

Helen închide ochii. O cută verticală i se formează între sprâncene.

O vreau înapoi, îşi dă el seama. *Vreau s-o am pe femeia pe care am creat-o.*

— Te rog, Will, îl imploră ea.

— Bine, să lăsăm etica la o parte. Hai s-o facem!

Poliţiştii par surprinşi când apare Will. Peter dă aprobator din cap totuşi, ba chiar îi zâmbeşte lui Helen, mulţumit că ea a înţeles semnificaţia bătăii pe umăr.

— El este unchiul meu, îi lămureşte Clara.

Helen stă lângă Will, aşteptând să înceapă totul.

— De fapt, noi tocmai îi punem Clarei nişte întrebări, spune agentul ridicând din sprâncene pentru a reproduce o expresie autoritară pe care o observase în serialele poliţiste de la televizor.

Will zâmbeşte. Nu va fi greu să-i sugestioneze pe amândoi, chiar şi în acest moment al zilei. Doi micuţi făr-de-sânge tineri şi obedienţi, bine şcoliţi de poliţie să se supună. Va avea nevoie de o frază, poate două, şi cuvintele lui vor începe să le şteargă şi să le rescrie minţile servile şi bicisnice. Face o încercare, doar pentru a-i arăta lui Helen că încă mai deţine magia. O încetinire subtilă şi o îngroşare a vocii, distanţarea atentă a fiecărui cuvânt şi acel truc simplu de a le ignora feţele şi de a vorbi direct sângelui. Şi, cum e suficient de aproape încât să le miroasă conţinutul venelor, începe imediat.

— *Păi, nu mă băgaţi în seamă,* spune Will. *Continuaţi să vă puneţi întrebările. Continuaţi să întrebaţi şi veţi afla adevărul – că fata din faţa voastră are o minte la fel de pură şi de neştiutoare ca un câmp acoperit de zăpadă neatinsă şi că ea nu ştie absolut nimic despre ce s-a întâmplat cu*

acel băiat vineri noaptea. De aceea nu are rost să mai scrieţi ceva în carneţelele voastre.

Se duce lângă poliţistă şi întinde mâna. Aproape scuzându-se, cu chipul gol de orice expresie, femeia îi înmânează blocnotesul său. Will rupe foile pe care ea scrisese, înainte să i-l dea înapoi.

— *Şi orice altceva aţi auzit au fost minciuni. Clara nu ştie nimic. Uitaţi-vă la ea, uitaţi-vă numai la ea…*

Ei se uită.

— *Aţi mai văzut vreodată pe cineva atât de pur şi de inocent? Nu vă e ruşine că fie şi numai pentru un moment v-aţi îndoit de această inocenţă?*

Ei încuviinţează din cap, ca nişte copilaşi în faţa unui profesor sever. Sunt profund ruşinaţi. Will observă că ochii Clarei s-au căscat de uimire.

— *Acum veţi pleca. Veţi pleca şi vă veţi da seama că nu aţi descoperit niciun indiciu aici. Băiatul a dispărut. E încă un mister nerezolvat într-o lume plină de mistere nerezolvate. Acum ridicaţi-vă, ieşiţi de aici pe unde aţi venit şi, în clipa în care aerul proaspăt vă va mângâia faţa, vă veţi da seama că asta face lumea frumoasă. Toate aceste mistere nerezolvate. Şi nu veţi mai vrea niciodată să-i tulburaţi frumuseţea.*

Până şi Peter şi Helen sunt impresionaţi, observă Will, când poliţiştii se ridică şi ies din cameră.

— *La revedere. Şi vă mulţumim pentru vizită.*

ŞUNCĂ DE LA MAGAZINUL DE DELICATESE

Când soseşte Eve, Clara e în camera sa şi mănâncă şunca fratelui ei, de la magazinul de delicatese. Clara începe să se explice pentru incidentul de ieri de la Topshop. Îi spune că a avut un atac de panică şi c-a fost nevoită să iasă. Un adevăr pe jumătate. Sau pe sfert. Dar nu o minciună făţişă.

Eve totuşi nu prea o ascultă.

— Au venit poliţiştii la tine? o întreabă. În legătură cu Harper?

— Mda, răspunde Clara.

— Şi ce voiau să afle?

— Ei, una, alta… Dacă Harper voia să se sinucidă. Chestii de-astea.

— Clara, ce s-a întâmplat de fapt alaltăieri-noapte?

Clara o priveşte în ochi pe prietena ei şi încearcă să fie convingătoare: — Habar n-am. Am vomat pe adidaşii lui şi-apoi el a plecat, pur şi simplu.

Eve dă aprobator din cap. Nu are niciun motiv să creadă că prietena ei minte. Cercetează cu atenţie camera şi remarcă absenţa posterelor.

— Ce s-a întâmplat cu maimuţele triste din cuşti? întreabă.

Clara ridică din umeri.

— Mi-am dat seama că animalele tot o să moară, indiferent ce-mi pun eu pe pereţi.

— Corect! Şi a cui e dubiţa parcată afară?

— A unchiului meu. Unchiu' Will. E destul de cool.

— Şi el unde-i acum?

Pe Clara încep s-o enerveze toate întrebările astea.

— A, doarme, probabil. Doarme toată ziua.

Eve se gândeşte la asta o clipă.

— Oh, asta-i…

Dar apoi aud ceva.

Cineva strigă de la parter.

— Eve!

Clara vede cum faţa lui Eve se alungeşte de groază.

— Nu şi-aici, îşi şopteşte fata.

Apoi către Clara:

— Spune-mi că n-ai auzit nimic! Spune-mi că am început să aud voci şi că am nevoie de ajutor psihiatric.

— Ce? Ăla-i… începe Clara.

Aud paşi grei dupăind în sus pe scări. Şi apoi Clara vede cum în cameră se repede un bărbat înalt, care seamănă cu o hermelină şi poartă un tricou al echipei Manchester United.

— Eve, treci acasă! Imediat!

— Tată? Chiar nu-mi vine să cred! De ce faci asta în faţa prietenei mele? întreabă Eve.

— Nu-i nicio prietenă. Iar tu vii cu mine!

O apucă de braţ.

Clara priveşte doar.

— Hei, las-o-n pace! Eşti…

Se opreşte. Ceva din privirea lui fixă şi plină de forţă o face să dea înapoi.

El ştie ceva. El ştie, cu siguranţă, ceva.

— Dă-mi drumul! Dumnezeule! spune Eve.

Se zbate, dar apoi, cuprinsă de ruşine, i se mai opune doar pe jumătate în timp ce el o târăşte literalmente afară din cameră, lovind cu piciorul şi răsturnând, în acest proces, coşul de gunoi plin cu posterele mototolite.

Rowan aude hărmălaia de pe hol. Îşi lasă jos pixul şi abandonează poemul pe care încerca să-l termine: *Viaţa şi alte iaduri eterne.* Iese din camera lui şi o vede pe Eve încercând să scape din strânsoarea tatălui ei.

— Au, tată, dă-mi drumul!

Rowan e în spatele lor în timp ce ei se îndreaptă spre scară. Nu l-au văzut. Îşi adună curajul să vorbească. În ultima clipă, reuşeşte: — Dă-i drumul! spune încet.

Jared se opreşte, apoi se întoarce. O ţine în continuare de braţ pe Eve şi se uită la Rowan cu o furie încrâncenată: — Poftim?

Lui Rowan nu-i vine să creadă că acesta e tatăl lui Eve. Numai părul lui de un blond-cenuşiu ca de şoarece are o oarecare asemănare cu al fiicei. Şi e suficientă ură în ochii lui gogonaţi cât pentru o armată întreagă.

— Îi faci rău. Te rog, dă-i drumul.

Eve clatină din cap spre el, căci îşi doreşte, pentru binele lui, să înceteze. În timp ce se holbează la el, îşi dă seama că lui Rowan chiar îi pasă de ea, din cine ştie ce motiv ridicol, întotdeauna a plăcut băieţilor şi s-a obişnuit cu asta, dar nu a văzut în ochii nimănui ceea ce vede acum într-ai lui Rowan. O grijă sinceră pentru ea, de parcă ar fi o parte externă a lui. E atât de înmărmurită pentru o clipă, încât nici nu-şi dă seama că tatăl i-a dat drumul

braţului.

Jared se năpusteşte spre Rowan.

— Îi fac rău? *Eu* îi fac rău? Ca să vezi! Asta-i prea de tot! Tu eşti tipul cel bun? Te prefaci binişor. Păi, dacă mai dau din nou cu ochii de tine sau de oricine din familia ta prin preajma ei, o să vin după voi cu toporul. Fiindcă eu ştiu ce sunteţi. *Ştiu!*

Scotoceşte pe sub tricoul lui de microbist după un crucifix mic, pe care i-l flutură în faţă lui Rowan.

Clara stă în uşa dormitorului său şi priveşte totul nedumerită.

Jared se adresează şi ei, şi fratelui său: — Într-o bună zi o să-i spun ce sunteţi. O să-i dezvălui *micul secret* al familiei Radley. O s-o fac să se teamă de voi. O s-o fac să vrea să fugă şi să ţipe dacă vă mai vede vreodată.

Crucifixul nu are niciun efect, desigur, dar cuvintele îl izbesc pe Rowan în plin, chiar dacă vede că Eve moare de ruşine în timp ce Jared spune toate astea, crezându-l nebun de legat. Fata o ia la fugă, trecând în goană pe lângă cineva care tocmai urcă scările.

— Eve! strigă Jared. Vino-napoi! Eve!

— Ce se-ntâmplă? întreabă Peter când ajunge pe palier.

Jared se chinuie să treacă de doctor, parcă speriat să aibă vreun contact fizic cu el.

— Lasă-mă să trec!

Peter se lipeşte de perete, pentru a-i permite lui Jared să treacă, iar acesta se repede în jos pe scări cu o hotărâre disperată, dar Eve a ieşit deja din casă.

Peter se uită la Clara.

— Ce, Doamne iartă-mă, se petrece aici? Care-i problema lui?

Clara nu spune nimic.

— Nu vrea ca fiica lui să îşi petreacă timpul în compania unor criminali, îi răspunde Rowan. Ce să-i faci, e mai de modă veche.

Peter se luminează.

— El *ştie* despre noi?

— Da, spune Rowan. El *ştie* despre noi.

GHIDUL ABSTINENTULUI
PENTRU PROTEJAREA PIELII

E imposibil să duci o viaţă normală lipsită de sânge fără să te confrunţi cu lumina zilei. Deşi soarele reprezintă un factor de risc pentru sănătatea abstinenţilor, la fel ca pentru vampirii practicanţi, există anumite măsuri care se pot lua pentru a reduce vătămarea pielii şi bolile.

Iată cele mai importante recomandări ale noastre pentru protejarea pielii în timpul zilei:

1. Stai la umbră. Când umbli pe afară, pe cât posibil, asigură-te că stai departe de bătaia directă a razelor soarelui.
2. Foloseşte loţiune de protecţie solară. Ar trebui să îţi acoperi întregul corp cu o loţiune care are cel puţin FPS 60. Regula aceasta se aplică indiferent de starea vremii şi de îmbrăcămintea ta.
3. Mănâncă morcovi. Morcovii favorizează repararea ţesuturilor dermice, pentru că sunt o sursă inestimabilă de vitamina A. Sunt bogaţi în antioxidanţi, inclusiv în elemente fotochimice care ajută la reducerea fotosensibilităţii şi la reînnoirea pielii.
4. Raţionalizează expunerea în aer liber. Să nu petreci afară niciodată mai mult de două ore pe zi.
5. Să nu faci niciodată plajă. Dacă ai nevoie să te bronzezi, asigură-te că foloseşti bronzarea artificială.
6. Acţionează rapid. Dacă te simţi ameţit sau dacă dezvolţi o iritaţie agresivă, este important să mergi înăuntru, preferabil într-o cameră întunecată, cât mai curând posibil.

Păstrează-ţi optimismul. S-a demonstrat că stresul agravează problemele de piele de care suferă abstinenţii. Încearcă să menţii o atitudine sănătoasă. Adu-ţi aminte că, indiferent cât de mult te mănâncă sau te arde pielea, faci ce e bine.

Manualul abstinentului, ediţia a II-a, pp. 117-118

SOARELE SE ASCUNDE DIN NOU ÎN SPATELE UNUI NOR

Rowan e prea zguduit de incidentul cu Eve ca să mai stea în casă.

Cât de mult timp mai are?

Cât timp mai are pentru a-şi aduna nivelurile extraordinare de curaj necesare pentru a-i spune ce simte pentru ea?

Când va afla ea că e un monstru?

E tot mai obosit, în vreme ce merge de-a lungul străzii principale, cu soarele aruncând din când în când câte o ocheadă din spatele norilor. Puternic şi strălucitor şi la fel de imposibil de înfruntat ca şi adevărul. Şi, în timp ce merge mai departe, pielea începe să-l usture, iar picioarele ameninţă să-i cedeze. Îşi dă seama că nu şi-a dat cu suficientă loţiune de protecţie solară şi că ar trebui să se întoarcă acasă, dar, în loc de asta, traversează strada spre banca parţial umbrită din faţa monumentului care comemorează războiul. Citeşte cuvintele săpate în piatră: morţii glorioşi. *Ce se întâmpla, oare,* se întreabă, *după ce moare un vampir? O fi vreun spaţiu în viaţa de apoi în care băutorii de sânge să stea lângă eroi?* Şi, chiar când e pe punctul să plece, aude pe cineva în spatele lui şi vocea pe care o iubeşte mai mult decât pe oricare alta.

— Rowan?

Se întoarce pentru a o vedea pe Eve cum se apropie, după ce a ieşit din staţia de autobuz unde se ascunsese.

Ea se uită la el, iar Rowan simte acel disconfort familiar care izvorăşte din faptul că se află în câmpul ei vizual. Că este imperfecţiunea pe care o vede perfecţiunea.

Eve se aşază lângă el. Pentru o vreme, nu spun nimic, iar Rowan se întreabă în mod serios dacă ea îi aude inima cum bubuie.

— Îmi cer scuze, spune după o lungă tăcere, pentru tata. El e doar…

Se opreşte. Rowan îşi dă seama că fata se sileşte din răsputeri să-i dezvăluie ceva. Apoi îi mărturiseşte: — Mama a dispărut în urmă cu câţiva ani. Înainte să venim aici. Pur şi simplu a dispărut. Nu ştim ce s-a întâmplat cu ea. Nu ştim nici măcar dacă mai trăieşte.

— N-am ştiut. Îmi pare rău.

— Ei, ca să fiu sinceră, nu prea vorbesc despre asta.

— Nu, probabil că e greu, spune Rowan.

— De-aia e tata aşa. Nu s-a împăcat niciodată cu asta. Ştii, noi facem faţă în mod diferit. El devine paranoic, eu doar încerc să fac mişto de tot. Şi ies cu idioţi.

Îl priveşte pe Rowan şi îşi dă seama că a fost o greşeală din partea ei să-l considere doar fratele ciudat şi timid al Clarei. Pentru o clipă, îşi dă seama cât de plăcut e să stea aşa vorbind, cu el alături, pe partea lui de bancă. E ca şi cum ar scoate la iveală ceva din ea. Şi se regăseşte, e ea însăşi mai mult decât a fost de ani buni.

— Uite ce-i, Rowan, dacă ai să-mi spui ceva sau dacă vrei să mă întrebi ceva, să ştii că poţi s-o faci. E OK.

Vrea să audă din gura lui ceea ce ştie deja, atât de la Clara, cât şi de la Rowan, care îi murmură numele ori de câte ori aţipeşte în clasă.

Soarele se ascunde din nou în spatele unui nor. Umbra devine mai deasă.

Rowan simte că aceasta este şansa la care visează de când a auzit pentru prima oară râsul lui Eve în autobuz, când ea s-a aşezat lângă Clara, în prima ei zi aici.

— Păi, faza e…

I s-a uscat gura. Se gândeşte la Will. La cât de uşor îi e lui să fie el însuşi, iar Rowan nu se poate abţine şi îşi doreşte să fie unchiul său pentru următoarele cinci secunde, pentru a putea termina fraza: — Eu… eu… chiar cred că eşti… ce încerc să spun e că eu… ei bine, nu semeni cu nicio fată pe care am întâlnit-o… Nu-ţi pasă ce cred oamenii despre tine şi… eu doar… când nu sunt cu tine, adică, evident, în cea mai mare parte a timpului, mă gândesc la tine şi…

Eve îşi abate privirea de la el. *Crede că sunt un ciudat.* Dar apoi aude şi vede şi el ceea ce ea deja auzise şi văzuse. Maşina vecinului său. Care se opreşte în faţa lor. Strălucitoare şi argintie ca un pistol. Mark Felt coboară geamul portierei.

— O, Doamne! spune Eve.

— Ce-i?

— Nimic. Doar că…

Mark se uită suspicios la Rowan, apoi i se adresează lui Eve: — Toby mi-a zis că tatăl tău vrea să-mi tragă clapa. Spune-i că, dacă nu-mi dă banii, de mâine încep să arăt oamenilor apartamentul. Toţi. Toate cele şapte sute de lire.

Eve pare stânjenită, deşi Rowan habar nu are despre ce e vorba.

— OK, spune ea. OK.

Apoi Mark i se adresează lui Rowan:
— Ce mai face sora ta?
— E… bine.
Privirea lui Mark se opreşte o vreme asupra băiatului, de parcă ar încerca să-şi dea seama de ceva. Apoi geamul urcă din nou şi el pleacă mai departe.
Eve se holbează la iarbă.
— E proprietarul nostru.
— Aha!
— Iar noi n-avem bani să-i plătim, pentru că, ei bine, când ne-am mutat aici tata n-avea job. Şi, pentru o veşnicie parcă, nici măcar n-a încercat să-şi găsească.
— Aha!
Eve se uită fix la monument şi continuă să vorbească: — Şi deja aveam o grămadă de datorii de pe când locuiam în Manchester. Pe vremuri era foarte atent cu banii… el şi cu mama. Avea un job bun. Poliţist. Lucra în poliţie. La criminalistică. Era un job bun.
— Serios? întreabă Rowan, tulburat de această informaţie. Ce s-a întâmplat?
— După ce a dispărut mama, a avut o cădere nervoasă. A luat-o razna. Avea o mulţime de teorii, nişte teorii abracadabrante. În fine, cei din poliţie i-au semnat nişte hârtii cum că e nebun şi a stat şi în spital vreo două luni, iar eu am locuit cu bunica o vreme. Dar ea a murit. După ce a ieşit tata, lucrurile n-au mai fost niciodată la fel. Era pe pastile şi bea, aşa că şi-a pierdut jobul şi pleca tot timpul, făcând numai Dumnezeu ştie ce.
Îşi trage nasul şi face o pauză.
— N-ar trebui să-ţi spun toate astea. E ciudat, nu povestesc nimănui despre chestiile astea.
Rowan îşi dă seama că ar face absolut orice pentru a-i şterge tristeţea de pe chip.
— E-n regulă, îi spune. Poate că-ţi face bine să vorbeşti despre asta.
Iar Eve chiar aşa face, aproape ca şi cum el n-ar fi acolo, de parcă totul n-ar fi decât ceva ce trebuie dat la iveală.
— Nu ne-am mai permis casa din Manchester, iar asta a fost partea cu adevărat de rahat, pentru că mereu am crezut că, dacă am fi stat acolo, atunci măcar mama ar fi ştiut unde suntem dac-ar fi vrut vreodată să se întoarcă acasă.
Şi o cuprinde furia când îşi aminteşte.

— Corect.

— Dar nici măcar n-am rămas în zonă. El a vrut să ne mutăm aici. Într-un apartament de boşorogi. Şi nici măcar pe-ăsta nu ni-l permitem. Şi se pare c-o să ne mutăm din nou dacă nu găseşte o soluţie. Şi nu vreau să mă mut din nou, pentru că abia ne-am stabilit aici şi pentru că de fiecare dată când ne mutăm trecutul alunecă şi mai mult în trecut. De parcă am pierde-o tot mai mult pe mama de fiecare dată.

Clatină uşor din cap, de parcă s-ar fi surprins pe ea însăşi spunând asta.

— Scuze. N-am vrut să te plictisesc cu o întreagă prelegere.

Apoi verifică pe telefon cât e ceasul.

— Ar fi bine să mă duc acasă înainte să mă găsească tata aici. O să vină în curând.

— O să fii în regulă? Adică pot veni cu tine dacă vrei.

— Probabil că nu-i o idee bună.

— Nu.

Ea îi ia mâna şi i-o strânge uşor de rămas-bun. Pământul se opreşte din rotaţia lui pentru o secundă perfectă. Rowan se întreabă ce-ar fi zis Eve dacă ar fi izbutit să-i spună ce-i în capul lui, punând presiune pe barajul emoţiilor.

— Chiar e linişte azi, nu-i aşa?

— Presupun că da, răspunde Rowan.

— Nu se-aude nicio pasăre măcar.

Rowan aprobă cu o mişcare din cap, ştiind că nu îi va putea spune niciodată că el, unul, nu auzise cântecul păsărilor decât online sau că el şi Clara au petrecut odată o oră întreagă aproape în lacrimi urmărind o filmare cu silvii-de-zăvoi şi cinteze care ciripeau.

— Ne vedem la şcoală, îi spune ea după o vreme.

— Mda, răspunde Rowan.

În timp ce ea se îndepărtează, Rowan se uită lung în urma ei. În cele din urmă, se duce la bancomatul din faţa oficiului poştal şi îşi verifică repede contul: 353,28 lire.

Un an întreg în care în fiecare după-amiază de sâmbătă a muncit la hotelul Willows, îndurând să servească la masă în timpul a ceea ce i s-au părut a fi patruzeci şi opt de versiuni ale aceleiaşi nunţi cu beţivi, şi doar cu atâta s-a ales.

Retrage cât de mult poate şi apoi îşi scoate cardul NatWest{31}, pentru a mai scoate bani şi din contul lui pentru „viaţa de după plecare de acasă”,

acela în care părinţii îi pun bani o dată pe lună şi de care el nu are, de fapt, voie să se atingă până nu intră la facultate. Se străduieşte să-şi aducă aminte PIN-ul, dar se descurcă, în cele din urmă, şi scoate restul banilor de care are nevoie.

Când ajunge acasă, pune toate bancnotele de douăzeci de lire sterline într-un plic pe care scrie: „Banii de chirie pentru apartamentul de pe Lowfield Close nr. 15B”.

CÂND A CĂZUT CINEVA DE PE BICICLETĂ ÎN 1983

La ora patru după-amiaza, toată familia Radley stă la masă şi ia cina de duminică. Peter, studiindu-şi carnea de miel gătită din farfurie, nu e deloc surprins de hotărârea nevestei sale ca totul să se desfăşoare normal. Ştie că pentru Helen rutina e un soi de terapie. Ceva ce o ajută să treacă mai uşor peste toate dificultăţile. Dar, judecând după halul în care îi tremură mâinile în timp ce le împarte cartofii copţi, terapia nu prea dă rezultate.

Poate că Will e de vină.

El tot vorbeşte de vreo cinci minute şi nu dă niciun semn c-ar avea de gând să se oprească, răspunzând întrebărilor din ce în ce mai numeroase ale Clarei.

— …ştii, n-am nevoie să sugestionez-prin-sânge pentru mine însumi. Eu, unul, sunt protejat. Poliţia nu poate face nimic să mă oprească. Există o organizaţie cu sediul în Manchester care se numeşte Societatea Sheridan. Un colectiv de vampiri practicanţi care au grijă unii de alţii. E un soi de sindicat, dar cu lideri mai sexy.

— Cine e Sheridan?

— Nimeni. Sheridan Le Fanu. Un bătrân scriitor-vampir. A murit de mult. În fine, ideea e că, o dată pe an, ei trimit o listă la poliţie, care se ţine la distanţă de oamenii trecuţi acolo. Iar eu sunt întotdeauna destul de aproape de primul loc pe listă.

— Poliţia? întreabă Rowan. Adică poliţia ştie că există vampiri?

Will clatină din cap.

— În general, nu, nu ştie. Dar câţiva poliţişti din Manchester au aflat. Totul e foarte clandestin.

Rowan pare tulburat de această informaţie şi păleşte vizibil.

Clara are o altă întrebare:

— Aşadar, dacă am ajunge pe listă, poliţia n-ar putea să ne facă nimic?

Will izbucneşte în râs:

— Trebuie să fii un vampir care practică cu regularitate, cu ceva omoruri frumuşele la activ. Dar poate că da. V-aş putea prezenta oamenilor potriviţi. Aş trage nişte sfori…

— Nu prea cred, Will, intervine Helen. Nu cred c-avem nevoie de genul ăsta de ajutor.

În timp ce vocile se ridică şi coboară în jurul lui, Peter îşi mestecă mai

departe carnea în sânge, care tot i se pare ridicol de gătită. Observă că soţiei sale îi tremură mâna când îşi umple paharul cu merlot.

— Helen, te simţi bine? o întreabă.

Ea îi zâmbeşte palid:

— Mă simt bine, sincer.

Dar mai că-i sare inima din piept când se aude soneria. Peter îşi ia paharul de vin şi se duce să deschidă, rugându-se odată cu soţia lui să nu fie o nouă vizită a poliţiştilor. Şi aşa se face că, pentru prima oară, vederea lui Mark Felt reprezintă aproape o uşurare. Bărbatul ţine un sul mare de hârtii.

— Planurile, explică Mark. Ştii tu. Alea despre care ţi-am vorbit. Pentru extensia de la etaj.

— Aşa-i, da. Noi, de fapt…

— Mâine-seară o să fiu plecat cu munca, aşa că m-am gândit că acum ar fi un moment bun să trecem prin ele.

Peter nu e prea entuziasmat.

— OK, sigur. Intră.

Şi uite aşa, un minut mai târziu, e blocat şi-l urmăreşte pe Mark cum îşi desfăşoară planurile arhitecturale pe blatul din bucătărie.

Dorindu-şi să fi mâncat mai mult miel.

Dorindu-şi să fi mâncat o turmă întreagă.

Sau doar un strop din sângele Lornei.

În paharul lui e o băltoacă mititică şi tristă de merlot. De ce se mai complică să bea aşa ceva? Vinul nu e decât un alt lucru menit să-i facă să se simtă ca nişte fiinţe umane, când, de fapt, demonstrează tocmai contrariul. Helen insistă să-l bea pentru gust, dar nici măcar nu e sigur că lui îi *place* gustul.

— Avem nişte sticle de vin deschise, dacă vrei, îi propune politicos lui Mark, apucând una dintre sticlele pe jumătate băute de lângă prăjitorul de pâine.

— OK, spune Mark. Mulţumesc.

Peter toarnă vinul, înfiorându-se când aude vocea răguşită a lui Will dinspre sufragerie: — …înecându-mă în el!

Peter îşi dă seama că şi Mark l-a auzit şi că pare să aibă ceva de spus fără nicio legătură cu extensia casei.

— Auzi, Peter, începe el pe un ton care nu anunţă nimic bun. A fost poliţia pe la noi mai devreme. În legătură cu băiatul care a dispărut de la petrecere. Şi a ieşi la iveală ceva despre Clara.

— A, da?
— Da, şi te rog să-mi spui dacă sunt deplasat acum, dar mă întrebam, ei bine, ce i s-a întâmplat în noaptea aia?
Peter îşi zăreşte imaginea distorsionată în prăjitorul de pâine. Ochii care se holbează la el din aparatul de crom curbat sunt mari şi monstruoşi. Vrea, dintr-odată, să strige adevărul în gura mare. Să-i spună acestui vecin devenit Poirot amator că toţi cei din familia Radley sunt băutori de sânge. Dar se controlează la timp.
— A luat o substanţă pe care n-ar fi trebuit s-o ia. De ce?
Se răsuceşte, ţinând două pahare pline.
— Scuză-mă, spune Mark. Eu doar… Tipul cu dubiţă. Cine e?
Peter îi întinde vinul lui Mark.
— E fratele meu. Nu stă mult. E un pic excentric, dar e OK. Parte din familie, ştii cum e.
Mark dă aprobator din cap şi-şi ia paharul. Vrea să împingă şi mai departe discuţia, dar se abţine.
— Ei, spune Peter, hai să aruncăm o privire pe planurile astea!
Şi Mark începe să vorbească, dar Peter nu prinde decât frânturi: — … vreau să construiesc… a suprafeţei de podea de la parter… extinsă demult, prin anii 1950… risc major de… dărâmarea zidului existent…
În timp ce-şi soarbe băutura, Peter nu mai aude nimic. Gustul nu seamănă deloc cu acela al vinului pe care l-a băut înainte. E rafinat şi la fel de bogat ca viaţa însăşi.
Se uită cu groază la paharul său.
Îşi dă seama că Will a lăsat o sticlă pe jumătate băută pe blatul din bucătărie. Se întreabă înnebunit ce-ar putea spune ca să-i ia paharul lui Mark. Dar e deja prea târziu. Mark a luat o înghiţitură şi pare să-i placă atât de mult, că dă restul de duşcă.
Mark pune jos paharul gol. Faţa i s-a transformat în întruchiparea extazului dezlănţuit.
— Dumnezeule mare, e *delicios.*
— Mda. Păi, hai să vedem planurile alea, spune Peter aplecându-se deasupra dreptunghiurilor şi măsurătorilor de pe foile de hârtie.
Mark îl ignoră. Se duce la sticlă şi citeşte eticheta.
— „Rosella 2007”? Ei, da, cu-adevărat o bunătate!
Peter dă aprobator din cap ca un cumpărător de vinuri versat: — E spaniol. Un soi de Rioja. O podgorie mică. Îşi fac publicitate cu discreţie.

Noi îl comandăm online.
Peter face un semn cu mâna spre planuri:
— Să-ncepem?
Mark flutură din mână într-un gest care transmite: „S-o lăsăm baltă”.
— Viaţa e prea scurtă. Mai bine aş duce-o pe Lorna într-un loc deosebit. N-am mai făcut asta de ceva vreme.
„Mai bine aş duce-o pe Lorna într-un loc deosebit.”
— Aşa, încuviinţează Peter, în timp ce gelozia îl arde pe dinăuntru ca usturoiul.
Mark îşi bate vecinul pe spate şi, cu un rânjet uriaş, iese cu paşi mari din bucătărie.
— *Adios, amigo! Hasta luego!*
Peter vede cum foaia de pe blat se răsuceşte din nou în sul.
— Planurile tale! spune.
Dar Mark a plecat deja.

SUNTEM NIŞTE MONŞTRI

Au terminat friptura de miel, dar Helen nu strânge farfuriile, pentru că nu vrea să-i lase pe copii singuri cu Will. Aşa că stă acolo, prizonieră în propriu-i scaun, simţind din plin puterea pe care el o are asupra sa.

E o putere pe care a avut-o dintotdeauna, fireşte. Dar acum e acolo, în faţa ochilor ei, ca un fapt brut şi incontestabil. Intensificată din cauză că l-a chemat să-i ajute cu poliţiştii, întinează totul. Viciază întreaga cameră, astfel încât toate obiectele (farfuria ei goală, fiecare pahar, lampa pe care Peter i-a cumpărat-o dintr-un magazin Heal acum câţiva ani de Crăciun) par, dintr-odată, încărcate cu energie negativă. Transformate în nişte arme secrete dintr-un război invizibil purtat împotriva ei, împotriva lor, a tuturor.

— Suntem nişte monştri, îl aude pe fiul ei spunând acum. Nu-i drept.

Şi apoi pe Will, zâmbind de parcă i se oferă şansa unei replici. Fiindcă e încă o ocazie de a o necăji pe Helen.

— Mai bine să fii cine eşti decât să nu fii nimic. Decât să trăieşti atât de îngropat într-o minciună, încât ai putea, la fel de bine, să fii mort.

Se lasă pe spate în scaun după ce face declaraţia asta, savurând privirea ei dispreţuitoare la fel de uşor ca şi cum ar fi plină de afecţiune.

Apoi intră Peter, fluturând, furios, o sticlă în aer.

— Ce-i *asta?* îl întreabă pe fratele lui.

Will face pe niznaiul:

— Jucăm şarade? Mă dau bătut, Pete. E un film? O carte?

Îşi scarpină bărbia:

— *Un weekend pierdut? Rambo I, First Blood? The Bloodsucker Proxy?*

Helen nu l-a văzut niciodată pe Peter înfruntându-l pe fratele lui, dar, în timp ce acesta continuă, se roagă pe muteşte să înceteze. Pentru că fiecare cuvânt e un picior care izbeşte într-o trapă.

— Vecinul nostru, un avocat foarte respectat, tocmai a băut un pahar plin cu sânge. Sânge de *vampir.*

Will sloboade un hohot uriaş de râs. Nu pare nici pe departe îngrijorat.

— Asta sigur o să-l dezgheţe niţel.

Clara chicoteşte în vreme ce Rowan stă tăcut, gândindu-se la mâna lui Eve într-a lui, la cât de bine se simţise.

— Oh, Dumnezeule mare! spune Helen, dându-şi pe deplin seama de semnificaţia celor spuse de soţul ei.

Lui Will îi cam piere voia bună:

— Ce mare scofală? Nu l-a muşcat nimeni. N-o să fie convertit. Pur şi simplu o să se ducă acasă şi o să-şi facă nevasta foarte fericită.

Gândul îl înfurie pe Peter.

— Ar trebui să pleci, Will. Începe să bată la ochi. Oamenii devin bănuitori. Tot satul o să se întrebe ce mama dracului faceţi aici tu şi căcatul ăla de dubiţă.

— *Tată!* spune Clara de pe margine.

Will e sincer mirat de atitudinea ostilă a lui Peter.

— Vai, Petey, în ce hal te-ai înfuriat!

Peter trânteşte sticla pe masă, de parcă ar vrea să demonstreze că fratele său are dreptate.

— Îmi pare rău, Will. N-are rost. Noi ducem o viaţă diferită acum. Te-am chemat pentru că a fost o situaţie de urgenţă. Iar starea de urgenţă s-a terminat. Trebuie să pleci. N-avem nevoie de tine. Nu te vrem.

Will se holbează la fratele lui, rănit.

— Peter, hai să… spune Helen.

Will se uită la Helen acum. Zâmbeşte.

— Spune-i, Hel!

Helen închide ochii. Va fi mai uşor în beznă.

— O să stea până mâine, spune ea.

Apoi se ridică în picioare şi începe să pună farfuriile una peste alta.

— Parcă tu voiai…

— O să plece până mâine, spune ea din nou, remarcând schimbul de priviri dintre Rowan şi Clara.

Peter iese valvârtej din cameră, lăsând sticla pe masă.

— Grozav! Al dracului de grozav!

— Ce ţi-e şi cu taţii ăştia, nu-i aşa? zice Will.

Iar Helen stă în picioare lângă masă, încercând să se poarte de parcă n-ar fi văzut cum i-a făcut cu ochiul pentru a-şi pecetlui mica victorie.

CU O NOAPTE ÎNAINTE DE A PLECA LA PARIS

O făcuseră în dubiţă, cu o noapte înainte de a pleca la Paris. Erau amândoi goi şi chicoteau, simţind dulcele fior al vieţii în fiecare atingere a pielii celuilalt.

Şi el îşi aminteşte prima oară când a muşcat-o, intensitatea, surpriza absolută pe care a simţit-o când şi-a dat seama ce gust bun are. A fost ca o primă vizită la Roma, când mergi pe jos de-a lungul unei străduţe lăturalnice şi fără pretenţii doar pentru a te trezi dintr-odată copleşit de splendoarea monumentală a Panteonului.

Da, fusese perfectă noaptea aceea. O întreagă relaţie într-un microcosmos. Pofta, dobândirea cunoaşterii, subtila politică între a bea şi a fi băut. Secătuindu-şi şi apoi reîntregindu-şi unul altuia rezerva de sânge.

— Schimbă-mă, îi şoptise ea. Fă-mă mai bună.

Will stă în curte, uitându-se la noaptea fără stele. Îşi aminteşte totul: cuvintele, gusturile, extazul de pe chipul ei în timp ce sângele îi picura în sticlă din gaura de mărimea unui colţ de la încheietură, în timp ce el o hrănea cu propriu-i sânge şi îi recita din *Christabel* de Coleridge, cu un chicotit delirant.

O, ostenită domniţă Geraldine,
Soarbe, te rog, întăritorul vin!
Are mari puteri pentru cine îl bea;
Din flori de câmp l-a făcut mama mea.

Îşi aduce aminte toate acestea în timp ce se uită la grădina scăldată în lumina lunii şi la gardul înalt de lemn. Privirea lui urmăreşte gardul până în fundul grădinii, dincolo de heleşteu şi de peluză, de siluetele zburlite a două conifere, între care zăreşte lucirea blândă a ferestrei unui şopron, care priveşte pe furiş ca un ochi.

Şi e conştient de ceva, simte o prezenţă vie în spatele şopronului. Aude trosnetul unei crenguţe şi, câteva secunde mai târziu, surprinde mireasma sângelui în aer. Soarbe din paharul lui cu Isobel pentru a-şi ascuţi simţurile, apoi trage încet aer în piept pe nas. Pe măsură ce mireasma se amestecă treptat cu mirosuri mai verzi, mai ierboase, devine imposibil să spui dacă e doar sângele unui mamifer generic – un bursuc, poate, sau o pisică speriată

– sau al unei vietăţi mai mari, de mărime umană.

O secundă mai târziu, detectează un sânge pe care îl cunoaşte. Al lui Peter. Care deschide uşa glisantă şi iese în curte cu paharul său cu vin.

Schimbă un salut şi Peter se aşază pe un scaun de grădină.

— Ştii, îmi pare rău, spune el într-o doară. Pentru mai devreme, vreau să spun. Am reacţionat exagerat.

Will ridică o mână.

— Ei, nu, a fost numai şi numai vina mea.

— A fost frumos din partea ta c-ai venit. Şi ne-ai fost de un real folos cu poliţiştii azi.

— Nicio problemă, spune Will. Tocmai mă gândeam la trupa noastră.

Peter zâmbeşte.

Will începe să cânte singurul lor cântec:

— „Eşti aşa de drăguţă în rochia ta stacojie,/ Haide, baby, să facem o nebunie..

Peter nu se poate abţine şi i se alătură, rânjind de absurditatea versurilor:
— „Să ne lăsăm părinţii aici, să bea sherry ca moşii,/ Când îţi gust sângele, mă gândesc la cireşe roşii…”

Râd amândoi, apoi hohotul se stinge încetişor.

— Ar fi putut avea un videoclip grozav, spune Peter.

— Măcar aveam tricourile.

Mai vorbesc un pic, Will îndemnându-l pe Peter să-şi amintească de copilăria lor timpurie pe şlep. De felul în care părinţii lor se dădeau întotdeauna peste cap să facă în aşa fel încât totul să fie special pentru ei, ca atunci când au adus acasă dintr-un magazin universal un Moş Crăciun proaspăt ucis pentru ospăţul lor de la miezul nopţii. Şi apoi vorbesc un pic şi despre anii mai întunecaţi, în acea casă modernă dintr-o suburbie din Surrey, despre cum dădeau cu pietre în tatăl lor vitreg abstinent în timp ce îşi uda roşiile în sera lui şi despre cum au muşcat porcuşorii de Guineea îngroziţi care, în mod prostesc, le fuseseră dăruiţi ca animale de companie. Vorbesc despre cum zburau la Londra ca să vadă trupe punk de vampiri.

— Ţii minte noaptea când am fost la Berlin? întreabă Will. Ţi-aminteşti?

Peter dă aprobator din cap. Zburaseră să îi vadă pe Iggy Pop şi pe David Bowie cântând împreună în clubul de noapte Autobahn. El fusese, de departe, cel mai tânăr spectator.

— 1977, spune. Grozav an.

Râd când vorbesc despre filmele porno cu vampiri din anii 1980 la care

obişnuiau să se uite.

— *Vein Man*, spune Peter. Pe-ăsta mi-l amintesc. Despre vampirul autist care memora grupa sangvină a tuturor.

— Mda, şi care mai erau?

— *Vampirul din Beverly Hills.*

— *Colţul meu stâng.* Ăsta chiar c-a fost judecat greşit.

— *Noaptea liberă a lui Ferris Bueller* a fost amuzant, spune Peter zâmbind.

Dându-şi seama că acesta s-ar putea să fie momentul potrivit, Will face semn spre sticla cu sânge de vampir: — De dragul vremurilor de odinioară? Dă-l încolo de merlot!

— Nu prea cred, Will.

Poate că-l convinge dacă-i explică:

— Nu mai e cum a fost, Pete. Peste tot se găseşte SV. De fapt, e un loc în Manchester. Un club. Black Narcissus. Am fost acolo ieri-noapte. E un pic prea goth pentru mine, s-o spun pe-a dreaptă, dar e deschis în continuare. Şi poliţiştii nu se ating de el, pentru că e condus de Societatea Sheridan. Douăzeci de lire sticla de la tipul de la garderobă. Cel mai bun pe care-l poţi gusta.

Peter reflectează, iar Will îi citeşte pe chip eforturile chinuitoare, de parcă ar trage de-o frânghie într-o luptă internă. În cele din urmă, Peter clatină din cap: — Trebuie să mă duc la culcare.

SIMULACRU DE CĂSNICIE FĂRĂ PIC DE SÂNGE

Numai că, odată ajuns în pat, Peter nu se poate opri şi se gândeşte la un singur lucru.

La sângele accesibil, care poate fi băut fără pic de vinovăţie. Nu trebuie să-i fii necredincios soţiei, să furi sau să omori pe cineva pentru a-ţi obţine doza de drog. Trebuie doar să te duci într-un loc din Manchester, să-l cumperi, să-l bei şi poţi fi din nou fericit, dacă „fericit" e cuvântul potrivit. Lucrurile se schimbaseră foarte mult de pe vremea lui. Păreau mult mai simple acum. Cu societatea aceea despre care vorbea Will şi cu lista ei de nume ale celor de care poliţiştii nu se puteau atinge.

Peter stă întins în pat, gândindu-se la asta şi întrebându-se cum de poate Helen să citească liniştită, cu tot ce se petrece în jurul ei. Ce-i drept, n-a dat propriu-zis pagina de când s-a băgat în pat, aşa că-i greu de crezut că *chiar* citeşte, totuşi stă în capul oaselor, cu lamentaţia anemică pe care trebuie s-o parcurgă pentru întâlnirea clubului de lectură de săptămâna viitoare şi *încearcă,* să citească. Ceea ce aproape că e acelaşi lucru.

Se uită la cartea lui Helen. Un roman istoric elegant. *Când cântă ultima vrabie*. Titlul nu-i spune nimic lui Peter. El, unul, nu a auzit în viaţa lui o pasăre cântând.

De ce, se întreabă, o fi atât de important pentru ea? Să continue de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Să-şi bată capul cu friptura pentru cina de duminică, cu clubul de lectură, cu pusul lucrurilor în coşurile de reciclare, cu cafeaua la filtru şi cu mic-dejunurile la care toată lumea stă frumos la masă. Cum reuşeşte să facă toate lucrurile astea când stresul zumzăie în jurul ei ca electricitatea în jurul unui stâlp de înaltă tensiune?

Da, trebuie să treci peste toate dificultăţile, dar, dacă sunt atât de mari, ce sens are să-ţi mai baţi capul? E un mister pentru el. Cum tot un mister e şi de ce ea a dat înapoi în privinţa lui Will. „O să stea până mâine." De ce? Îl face să clocotească de mânie, dar nu ştie exact care-i motivul acestei mânii sau de ce chestiile astea îl enervează atât de mult. Hotărăşte să-şi dea la iveală câteva dintre probleme, să le exprime în dormitor, dar e o greşeală.

— Un bar de noapte?

Helen pune cartea pe pat.

— Un *bar de noapte?*

El se simte expus şi cam ridicol, dar e, totodată, o uşurare să poată vorbi

aşa de deschis cu nevasta lui.

— Mda, continuă, pe cât de prudent îi stă în puteri. Will spune că poţi să iei de la garderobier. Credeam c-ar putea să ne ajute, ştii tu.

Oh, nu! se gândeşte. *Am mers prea departe.*

Ea îşi încleştează maxilarele.

Nările i se umflă.

— Ce vrei să spui cu „să ne ajute”? Cu *ce* să ne ajute? Nu mai e cale de întoarcere de acum.

— Cu noi. Cu mine şi cu tine.

— Dar nu-i nimic în neregulă cu noi.

Se întreabă dacă ea chiar vorbeşte serios.

— A, da, şi în ce univers e adevărat lucrul ăsta?

Helen pune deoparte cartea cu vrăbii, se lasă în jos în pat, îşi aşază capul pe pernă şi stinge lumina. El simte tensiunea dintre ei de parcă ar fi electricitate statică în întuneric.

— Uite ce-i, spune ea, pe un ton de „termină imediat cu prostiile astea”. N-am de gând să stau trează toată noaptea să discut despre criza vârstei de mijloc prin care treci tu. Auzi la el: *baruri de noapte!*

— Păi, am putea măcar să ne gustăm sângele unul altuia din când în când. Când am făcut asta ultima oară? În Toscana? În Dordogne? De Crăciunul ăla când am vizitat-o pe mama ta? Mai exact, în ce *secol?*

Inima i-a luat-o la galop şi e surprins de cât de furios îi e tonul. Ca de obicei când se ceartă, nu-şi face decât deservicii.

— Să gustăm sânge! spune Helen, încruntându-se mânioasă şi trăgând tare de pilotă. Ăsta-i singurul lucru la care te gândeşti?

— Da! În cea mai mare parte a timpului.

A răspuns prea repede şi e silit să înfrunte adevărul vorbelor sale. Un adevăr pe care îl repetă, cu tristeţe: — Da.

Helen nu vrea să se certe cu Peter.

În primul rând, fiindcă nu are energia necesară. Apoi îşi imaginează că amândoi copiii ei sunt în paturile lor, ascultându-le fiecare cuvinţel. Şi Will. Dacă mai e în curte, probabil că şi el îi aude şi, fără îndoială, se delectează cu fiecare secundă.

Îl îndeamnă pe soţul ei să coboare vocea, dar nu crede că o aude măcar. În orice caz, tirada lui continuă şi Helen simte că şi mânia ei clocoteşte încă, o mânie asupra căreia nu pare să aibă control mai mult decât asupra a tot ce

s-a petrecut în weekendul ăsta blestemat.

Aşa că zace, pur şi simplu, acolo, supărată pe ea însăşi la fel de mult ca pe Peter, în timp ce el continuă să pună sare pe rana deschisă care e căsnicia lor.

— Nu pricep, spune el acum. Vreau să spun: ce rost are? Nu ne mai gustăm sângele unul altuia. Era distractiv pe vremuri. *Tu* erai distractivă pe vremuri. Dar acum nu mai facem nimic altceva împreună decât să mergem la teatru şi să vedem piese care nu se mai termină. Dar e vorba de noi, Helen! Noi suntem afurisita aia de piesă.

Ea nu poate răspunde, în afară de a pomeni migrena care-i bubuie-n cap. Ceea ce nu face decât să stârnească o altă diatribă agresivă din partea soţului ei: — Migrenă! urlă el la volum maxim. Păi, ştii ce: şi eu am dureri de cap. Toţi avem. Şi greţuri. Şi stări de apatie. Şi dureri în oasele care nembătrânesc. Şi o incapacitate totală de a înţelege ce rost are să te mai trezeşti dimineaţa. Şi ne este interzis să luăm singurul remediu care le-ar ameliora pe toate.

— Păi, n-ai decât! izbucneşte ea. Ia-l! Cară-te cu frate-tu şi trăiţi în dubiţa aia afurisită a lui. Şi ia-o şi pe Lorna cu tine!

— Pe Lorna? Lorna Felt? Ce-are ea de-a face cu toate astea?

Helen nu se lasă convinsă de surprinderea lui prefăcută, dar izbuteşte săşi reducă volumul vocii.

— Oh, Peter, zău aşa, flirtezi mereu cu ea. E de-a dreptul jenant să te văd.

Şi ea alcătuieşte repede în minte o listă, în caz că el ar avea nevoie de exemple.

Vineri la cină.

La coada la băcănie.

La fiecare şedinţă cu părinţii.

La grătar astă-vară.

— Helen, eşti ridicolă! auzi la ea: Lorna!

Şi-apoi vine înţepătura inevitabilă:

— Şi, în fond, de ce ţi-ar păsa?

Ea aude scârţâitul podelei undeva în casă. Câteva momente mai târziu, paşii familiari ai fiului său trec pe palier.

— E târziu, Peter, şopteşte ea. Hai să ne culcăm!

Numai că el s-a aprins de acum. Şi Helen nu crede că o mai ascultă măcar. Ci doar îi dă mai departe, încontinuu, asigurându-se că toată lumea

din casă îi aude fiecare silabă.

— Adică, pe bune, spune el, dacă suntem în halul ăsta, ce rost are să mai fim împreună? Ia gândeşte-te! Copiii or să plece la facultate şi o să rămânem doar noi doi, prinşi în capcana unui simulacru de căsnicie fără pic de sânge.

Ea nu ştie dacă să râdă sau să plângă. Însă, dac-ar începe, ştie că nu s-ar mai opri niciodată.

Prinşi în capcana?

Asta a spus?

— Chiar că n-ai habar de nimic, Peter! Chiar că n-ai habar!

Şi, în peştera mică şi întunecată pe care şi-a făcut-o din pilotă, eul ei de nestăpânit tânjeşte profund după sentimentul pe care l-a avut cu ani buni în urmă, când uitase de toate problemele vieţii sale – de muncă, de vizitele deznădăjduite la tatăl ei aflat pe moarte şi de nunta pe care nu ştia prea bine dacă şi-o doreşte. Prin crearea unei noi probleme, a uneia şi mai mari, în partea din spate a unei dubiţe afurisite. Care, pe atunci, nu părea nicidecum o problemă totuşi. Părea iubire, şi încă o iubire atât de nemăsurată, că aproape putea să se scalde în ea şi să se lepede de orice altceva, să păşească în bezna neprihănită şi mângâietoare şi să existe la fel de liberă ca într-un vis. Iar lucrul cel mai îngrozitor e că ştie că visul stă acolo, afară, în curte, bând sânge şi aşteptând-o să se răzgândească.

— Oh, n-am habar? întreabă Peter de undeva de deasupra pilotei. *N-am habar?* Ăsta-i alt concurs pe care-l câştigi? Concursul de „cine se simte mai prins în capcană”?

Ea iese din nou la suprafaţă.

— Nu te mai purta ca un copil!

E conştientă de ironia situaţiei chiar în clipa când spune asta, fiindcă şi ea e la fel de infantilă ca el, de fapt, şi fiindcă ştie că pentru niciunul dintre ei comportamentul matur nu va veni vreodată în mod natural. Întotdeauna va fi doar o prefăcătorie, o armură a sufletelor lor puerile şi pofticioase.

— Ia mai dă-o-n mă-sa, spune Peter încetişor. Încerc doar să fiu eu însumi. E o crimă?

— Da. Mare.

El scoate un soi de zbieret.

— Păi, şi cum se presupune c-ar trebuie să-mi trăiesc viaţa dacă nu pot fi eu însumi?

— Nu ştiu, spune ea cu toată sinceritatea. Chiar nu ştiu.

MILENII

Când simte pe interiorul coapsei ţepii aspri de pe faţa soţului ei, Lorna Felt se întreabă ce l-o fi apucat.

Fiindcă iată-i, sub nuanţele de roz şi de galben ale diagramei tantrice a piciorului drept şi ale simbolurilor iluminării. Mica scoică de mare şi lotusul.

Iată-i, goi în pat, şi Lorna e cuprinsă de desfătare, fiindcă Mark o linge şi o sărută şi o ciuguleşte cum nu a mai lins sau sărutat sau ciugulit ceva vreodată.

Trebuie să ţină ochii deschişi pentru a se asigura că *e* acelaşi bărbat care de obicei, după sex, vorbeşte despre restanţele chiriaşilor săi.

Mark se ridică deasupra ei. Se sărută brutal şi primitiv, aşa cum se sărutau oamenii, probabil, în urmă cu milenii întregi, înainte să se inventeze numele şi hainele şi deodorantul.

Ea se simte, dintr-odată, dorită, râvnită, în timp ce plăcerea zaharoasă şi caldă creşte cu fiecare împunsătură a lui. Şi se agaţă de această plăcere şi de el cu un soi de disperare, îşi înfige degetele în spatele lui, ţinându-se de pielea sărată ca de o stâncă în ape sălbatice.

Îi şopteşte numele, iar şi iar, la fel cum el îl şopteşte pe-al ei. Apoi cuvintele se sting şi ea îşi încolăceşte picioarele în jurul lui şi încetează să mai fie „Mark” şi „Lorna” sau „soţii Felt”, devenind ceva la fel de pur şi de infinit ca noaptea însăşi.

NEBUN, RĂU ŞI PERICULOS DE CUNOSCUT

Deshidratarea este unul dintre simptomele importante ale lui Rowan şi el suferă din cauza ei acum, în ciuda faptului că a băut o cutie întreagă de suc de mere şi soc înainte să se bage în pat. Are gura uscată. Gâtul, cleios. Limba parcă-i o bucată de lut aspru. Şi îi e greu să-nghită.

Când părinţii lui au început să se certe, s-a ridicat în capul oaselor şi a înghiţit tot ce mai rămăsese din Night Nurse, numai că nu i-a potolit setea şi nici nu l-a adormit. Aşa că acum e în bucătărie, la parter, turnându-şi nişte apă din cana filtrantă.

Când ajunge-n hol, observă că uşa spre curte e deschisă şi se trezeşte că iese afară în halat. E o noapte blândă şi n-are chef să se ducă înapoi la etaj, nu câtă vreme părinţii lui încă ţipă unul la altul. Vrea să stea de vorbă cu cineva, să-şi abată mintea de la tot, chiar dacă acel cineva e Will.

— Şi tu cu ce te ocupi? întreabă Rowan când conversaţia merge ca pe roate. Adică: ai un job?

— Sunt profesor universitar. Predau literatura romantică. În principal, poeţii-vampiri. Deşi a trebuit să-l tratez sumar şi pe Wordsworth.

Rowan aprobă cu o mişcare din cap, vădit impresionat.

— La ce universitate?

— Am predat cam peste tot. Cambridge. Londra. Edinburgh. Câte puţin şi prin străinătate. Am petrecut un an întreg la universitatea din Valencia. Până la urmă am ajuns la Manchester. E un loc sigur. Pentru vampiri. Are un fel de reţea de sprijin.

— Şi mai predai acolo?

Will clatină din cap. Tristeţea îi face ochii sticloşi.

— Am început să amestec plăcerea cu munca şi, în cele din urmă, am sărit calul rău de tot cu o studentă. Masterandă. Măritată. Tess o chema. Totul a mers un pic cam prea departe. Şi, cu toate că universitatea n-a aflat niciodată adevărul, am hotărât să renunţ acum doi ani. Am petrecut o lună în Siberia să-mi pun ordine-n gânduri.

— În Siberia?

— La Festivalul din Decembrie. E un mare eveniment artistic unde se bea sânge.

— Aşa.

Amândoi se uită fix la apa întunecată a heleşteului, în timp ce vocile

furioase o ţin pe-a lor deasupra. Will arată cu mâna spre cer, de parcă disputa pe care o aud ar fi a unor zei îndepărtaţi.

— Mereu fac aşa? Sau e ceva special, în onoarea mea?

Rowan îi spune că se întâmplă destul de rar.

— În mod normal, nu lasă să răzbată nimic în afară.

— Ah, căsătoria asta!

Şi lasă cuvintele să zăbovească pentru o vreme, în timp ce savurează o înghiţitură zdravănă din băutura lui.

— Ştii cum se spune: „Dacă iubirea-i vin, căsnicia-i oţet." Mă rog, eu spun asta. Nu c-aş fi un mare iubitor de vin, de altfel.

Îl studiază pe Rowan.

— Ai o prietenă?

Rowan se gândeşte la Eve şi nu-şi poate masca durerea din glas: — Nu.

— Asta-i o crimă.

Rowan ia o înghiţitură de apă înainte să dezvăluie adevărul jenant: — Fetele nu mă plac, de fapt. Nu prea mă bagă nimeni în seamă la liceu. Sunt băiatul palid şi obosit care are eczeme.

Îşi aduce aminte ce i-a povestit Eve mai devreme, cum că-i murmură numele când adoarme, şi tresare lăuntric.

— Adică vouă vă e greu? întreabă Will pe un ton în care Rowan citeşte îngrijorare sinceră.

— Mă rog, Clara pare să se descurce mai bine decât mine.

Will mârâie un oftat:

— Ascultă-mă pe mine, şcoala e un chin.

Soarbe din sângele lui, negru în lumina aceasta, şi Rowan nu se poate abţine să se uite, întrebându-se: *De-asta a venit aici? Pentru sânge?* Încearcă să nu se gândească la asta şi vorbeşte în continuare. Îi spune lui Will că nu-i atât de rău la liceu (minciună) şi că ar fi putut să se lase până acum, dar că vrea să-şi dea examenele de nivel avansat la engleză, istorie şi germană şi să meargă la facultate.

— Ca să studiezi…?

— Literatura engleză, de fapt.

Will îi zâmbeşte cu afecţiune.

— Eu am fost la Cambridge. Nu mi-a plăcut deloc.

Şi continuă povestindu-i lui Rowan despre scurtul răstimp pe care l-a petrecut cu The Midnight Bicycle Club, o gaşcă greţoasă de amatori de sânge râzăreţi şi mândri purtători ai fularelor lor de studenţi la Cambridge

care se întâlneau cu regularitate să asculte trupe psihedelice obscure, să discute despre poezia beatnicilor, să recite scheciuri de la Monty Python şi să-şi împartă sângele unii cu alţii.

Poate că el nu-i chiar atât de rău, se gândeşte Rowan. *Poate că-i omoară doar pe cei care-o merită.*

Unchiul lui pare distras pentru o clipă de ceva din celălalt capăt al grădinii. Rowan se uită spre şopron, dar n-aude nimic. În orice caz, Will nu pare prea preocupat. Vorbeşte mai departe cu o voce care e fără de vârstă şi atotştiutoare: — E greu să fii diferit. Oamenilor le e frică de asta. Dar nu există nimic peste care să nu se poată trece.

Înclină paharul cu sânge.

— Vreau să zic: uită-te la Byron numai.

Rowan se întreabă dacă nu cumva e o nadă pe care i-o aruncă, dar nu-şi aminteşte să-i fi pomenit unchiului de pasiunea lui pentru poemele lui Byron.

— Byron? întreabă. Îţi place Byron?

Will îi aruncă o privire de parcă răspuns ar fi de la sine înţeles: — Cel mai bun poet care-a trăit vreodată. Prima vedetă adevărată a lumii. Nebun, rău şi periculos de cunoscut[32]. Venerat de bărbaţi şi jinduit de femeile din lumea toată. Deloc rău pentru un pişpirică saşiu şi dolofan c-un picior deformat.

— Nu, spune Rowan, zâmbind fără să vrea. Presupun că nu.

— Sigur, cât a fost la şcoală se făcea un mişto crunt de el. Abia la optişpe ani, când a fost convertit de către un vampir din Florenţa într-un bordel, a reuşit să schimbe situaţia.

Will se uită în jos la sticlă. Îi arată eticheta lui Rowan.

— „Beţia-i lucrul cel mai bun din vin…[33] Lui Byron i-ar fi plăcut Isobel.

Rowan se holbează la sticlă şi simte cum îi slăbeşte puterea de a rezista. Uită de ce e atât de important să nu cedezi ispitei. În fond, rămâne un vampir, indiferent dacă bea sau nu sânge. Şi Clara nu a omorât pe cineva din cauză că băuse sânge de vampir. Ba dimpotrivă. Poate că, dac-ar fi băut cu moderaţie, atunci nu s-ar fi întâmplat una ca asta.

Will îl priveşte fix, ca un jucător de pocher care e pe punctul să-şi arate cea mai bună mână.

— Dacă vrei să zbori, spune, atunci ea te poate ajuta. Dacă vrei o fată de la şcoală, una specială, atunci gustă un pic din Isobel şi vezi ce se-ntâmplă.

Rowan se gândeşte la Eve. La cum s-a simţit când a stat lângă ea pe bancă. Şi, dacă tot trebuie să afle că el e vampir, atunci ar putea măcar să fie unul atrăgător şi încrezător.

— Nu ştiu… Sunt un pic…

— Hai, încearcă Will să-l convingă, la fel de seducător ca diavolul însuşi. Nu urî ce nu cunoşti. Ia-o la tine-n cameră, doar nu trebuie s-o bei chiar acum.

Şi, chiar când spune asta, vocile de la etaj se-aud din nou mai tare, iar a lui Peter devine uşor de recunoscut: — *…Ce vrea să-nsemne asta?*

Şi mama sa:

— *Las ca ştii tu bine ce vrea să-nsemne!*

Rowan întinde mâna şi ia sticla, aproape fără să se gândească. Privirea lui Will se umple de mândrie.

— E lumea toată aici. E-a ta.

Rowan aprobă cu o mişcare din cap, simţindu-se dintr-odată agitat şi stânjenit.

— În regulă. O s-o iau, ştii, şi-o să mă mai gândesc.

— Noapte bună, Rowan.

— Mda. Noapte bună.

PANICĂ ŞI IARBĂ-DE-LAC

Will soarbe şi ultima picătură din sângele lui Isobel din pahar şi închide ochii. Abia acum s-a oprit şi cearta dintre Peter şi Helen, iar ceea ce observă el cu adevărat e liniştea. Se gândeşte la toate sunetele care-i definesc viaţa normală. Torsul pisicesc şi lin al autostrăzii. Claxoanele maşinilor şi sfredelitul ciocanelor pneumatice ale oraşului. Urletul aspru al chitarelor. Şoaptele ademenitoare ale femeilor abia cunoscute care flirtează cu el şi, la scurt timp după aceea, ţipetele lor de extaz şi de groază. Vuietul rapid al aerului în timp ce zboară pe deasupra mării, în căutarea unui loc unde s-arunce morţii.

Liniştea l-a tulburat întotdeauna. Chiar şi când citeşte poezie trebuie să aibă vreun zgomot de fundal: muzica, traficul sau bolboroseala vocilor dintr-un bar aglomerat.

Zgomotul e viaţă. Liniştea e moarte.

Dar acum, doar pentru acest moment, liniştea nu pare să fie atât de rea. Pare un sfârşit dorit, o destinaţie, un loc unde zgomotul năzuieşte să ajungă.

Viaţa liniştită.

Şi-o imaginează pe Helen şi pe el însuşi undeva, la o fermă de porci, şi zâmbeşte la acest gând.

Apoi, când adierea îşi schimbă direcţia, surprinde mirosul aceluiaşi sânge pe care l-a adulmecat şi mai devreme. Şi îi aduce aminte de prezenţa unei creaturi vii în spatele şopronului.

Se ridică de pe scaun lui şi merge cu pas hotărât peste heleşteu, iar mirosul devine tot mai puternic.

Nu-i un bursuc sau o pisică. Asta-i o fiinţă umană.

Auzind trosnetul unei alte rămurele, Will rămâne nemişcat.

Nu e speriat, dar ştie că indiferent cine s-o ascunde în spatele şopronului a ajuns acolo din cauza lui.

— Mie-mi miroase a carne de om[34], spune el încetişor.

Apoi se aşterne o linişte deplină. O linişte nefirească. Liniştea membrelor încordate şi a respiraţiei ţinute.

Will se întreabă ce să facă. Dacă să se ducă până la conifere şi să-şi satisfacă imediat curiozitatea sau să se îndrepte, pur şi simplu, spre casă. Nu prea are poftă de sângele masculin acru pe care îl adulmecă, aşa că, în cele din urmă, se întoarce pe călcâie şi se îndepărtează. Dar, la scurt timp, aude

cum aleargă cineva spre el şi apoi sunetul scos de ceva care despică aerul. Se apleacă să se ferească şi întrezăreşte toporul repezit spre el. Atacatorul aproape că se prăbuşeşte înainte din cauza avântului. Will îl înşfacă, ţinându-l strâns de tricoul de fotbal. Îl scutură şi-i vede faţa disperată. Încă are toporul în mână, aşa că Will îl ridică apoi cu tot cu el de la pământ şi-l aruncă în heleşteu, unde aterizează împroşcând apă. *E timpul să-i bag spaima-n oase!*

Îl trage afară din apă pe bărbat, a cărui faţă e toată numai panică şi iarbă-de-lac. Licărirea fulgerătoare a colţilor, apoi întrebarea:

— Cine eşti?

Niciun răspuns. Dar dinspre casă se aude un zgomot pe care numai Will îl poate percepe. Vede aprinzându-se lumina în dormitorului lui Peter şi al lui Helen, iar el deja l-a scufundat la loc pe necunoscut, înainte ca fereastra să se deschidă şi să apară fratele lui.

— Will? Ce faci?

— Mi s-a făcut poftă de nişte sushi. Ceva care să se zvârcolească atunci când muşc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ieşi odată din heleşteu!

— OK, Petey! Noapte bună!

Bărbatul începe să se zbată de-acum, aşa că Will trebuie să se aplece pentru a evita împroşcăturile vizibile. Îl apasă cu genunchiul în stomac, ţintuindu-l pe fundul heleşteului. Dar apoi Peter închide fereastra şi dispare înapoi în dormitor, fiindcă, probabil, îşi face griji că această conversaţie a lor ar putea atrage atenţia celor din casele învecinate.

Will îl scoate din nou pe bărbat din apă.

Acesta tuşeşte, bolboroseşte şi stropeşte, dar nu se milogeşte. Will ar putea să-l ucidă.

Ar putea să zboare cu el şi să-l omoare la vreo treizeci de kilometri deasupra acestui sătuc demn de milă, unde nimeni n-ar auzi nimic. Dar ceva s-a întâmplat. Ceva *se întâmplă.* Chiar aici, în această grădină care e proprietatea fratelui său şi a femeii pe care o iubeşte, el e mai încet. Există o întârziere. Un spaţiu între gând şi acţiune. O idee care se strecoară pe furiş: că, dacă acţionezi, trebuie să suporţi consecinţele. Că acest bărbat se află, probabil, aici acum din cauza unei fapte anterioare a lui Will, a unei decizii spontane pe care o fi luat-o în urmă cu zile, luni sau chiar ani în urmă. Şi că, dacă l-ar omorî, n-ar face decât să genereze alte consecinţe.

Iar Will îşi doreşte doar un răspuns:

— Cine eşti?

A mai văzut ochii ăştia. I-a mai adulmecat sângele. A mai observat acelaşi amestec de teamă şi ură. Iar ceva din această recunoaştere îl sleieşte de puteri.

Aşa că Will îi dă drumul fără să obţină niciun răspuns de la el, iar bărbatul fără nume se retrage prin apă, apoi iese din heleşteu în mare grabă. Merge cu spatele, să nu-l piardă din ochi pe Will, lăsând o dâră de picături pe pietrele de pavaj până la poartă. Şi, odată ajuns acolo, dispare.

O secundă mai târziu, Will îşi blestemă slăbiciunea, îşi face mâna căuş şi o cufundă în apa rece, doar pentru a simţi un peşte care alunecă repede, îl înşfacă.

Îl scoate din apă.

Se zbate şi se luptă din răsputeri în aer.

Will îşi apasă burta peştelui pe gură şi, cu colţii pe care şi i-a scos din nou, ia o muşcătură. Suge sângele puţin şi sărac, apoi lasă vietatea să cadă înapoi în apă.

Iese din heleşteu ud leoarcă şi se-ndreaptă picurând spre dubiţă lui, lăsând în urmă toporul şi cadavrul peştelui, care pluteşte pe oglinda apei.

SATURN

Când se întoarce în camera lui, Rowan stă o vreme în pat cu sticla plină cu sânge de vampir culcuşită-n mâini.

Ce s-ar întâmpla, se întreabă, dacă ar lua doar o înghiţitură? Dacă şi-ar ţine buzele aproape încleştate şi ar lăsa să pătrundă doar cea mai mică picătură, sigur ar fi capabil să se oprească înainte de a bea mai mult.

Nu aude tevatura din grădină, căci se află în cealaltă parte a casei, dar desluşeşte paşii surorii lui care iese din camera ei. De îndată ce o aude, ascunde repede sticla sub pat, lângă păpuşa din papier mâché pe care a făcut-o cu ani buni în urmă, pe când maică-sa îl punea să se ducă în dimineţile de sâmbătă la clubul de lucru manual ţinut în sala comunală. (Hotărâse să nu facă un pirat sau o prinţesă, ca restul celor din club, ci pe zeul roman Saturn, înfăţişat mâncându-şi copiii. Ceea ce produsese o impresie profundă asupra lui Sophie Dewsbury, o puştoaică de zece ani, care izbucnise în lacrimi la vederea modului plin de imaginaţie în care Rowan folosise hârtia creponată roşie şi vopseaua de aceeaşi culoare. Mai târziu, profesoara îi spusese lui Helen că ar fi mai bine dacă Rowan şi-ar găsi o altă activitate pentru dimineţile de sâmbătă.) Sora lui deschide uşa şi-l priveşte curioasă.

— Ce faci?

— Nimic. Stau în pat.

Ea intră în cameră şi se aşază lângă el, în timp ce părinţii lor îşi continuă cearta.

Clara oftează, uitându-se fix la posterul lui cu Morrissey.

— Cât mi-aş dori să tacă odată!

— Ştiu.

— E vina mea, nu-i aşa?

Pentru prima oară în acel weekend, ea pare cu adevărat tulburată.

— Nu, o asigură. Nu din cauza ta se ceartă.

— Ştiu, dar, dacă nu l-aş fi omorât pe Harper nu s-ar purta aşa, nu?

— Poate că nu, dar cred că de mult tot strângeau în ei. Şi, în fond, n-ar fi trebuit să ne mintă, nu?

Vede că vorbele lui nu reuşesc s-o consoleze, aşa că se hotărăşte să scoată sticla de sub pat. Ea se uită cu surprindere la lichidul pe jumătate băut.

— E a lui Will, îi explică Rowan. Mi-a dat-o, dar încă n-am băut nicio picătură.

— Şi ai de gând să bei?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu.

Rowan îi înmânează sticla Clarei şi se aude un scârţâit satisfăcător când ea îi scoate dopul. O urmăreşte cum adulmecă mireasma care răzbate prin gâtul sticlei. Ea dă capul pe spate şi ia o înghiţitură, iar când îşi lasă din nou faţa în jos nu i se mai citeşte nici urmă de grijă.

— Ce gust are? o întreabă Rowan.

— Divin.

Ea zâmbeşte, cu buzele şi dinţii pătaţi de sânge.

— Şi uite, continuă dându-i înapoi sticla. Autocontrol, încerci şi tu?

— Nu ştiu, îi răspunde el.

Şi, zece minute după ce sora lui a plecat din cameră, tot nu ştie. Inhalează mirosul, cum a făcut Clara. Rezistă ispitei. Pune sticla pe noptieră şi încearcă să se concentreze la altceva. Face încă o încercare de a termina poemul despre Eve la care lucrează, dar e tot blocat, aşa că, în loc să scrie, mai citeşte un pic din Byron:

Ea lunecă-n splendoare, lesne,
Ca-n asfinţit un stol de nori,
De soare-nvăpăiaţi, şi-n bezne
Lumină-s ochii-i lucitori…[35]

Îl ustură pielea şi nu reuşeşte să se concentreze, căci ochii îi lunecă de pe cuvinte ca picioarele pe gheaţă. Îşi scoate tricoul şi vede un întreg atlas de pete care i se întind pe piept şi pe umeri, în timp ce zonele cu piele de culoare normală se retrag precum calotele de gheaţă într-o mare cu apă încinsă.

Gusă-roşie!

Se gândeşte la vocea plină de ură a lui Toby şi la Harper, care râdea de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru din lume. Iar apoi se gândeşte la ceva ce s-a întâmplat luna trecută. Mergea singur spre umbra şi solitudinea oferite de nişte castani sălbatici care creşteau la marginea terenului şcolii când Harper a fugit în urma lui, fără alt motiv decât de a sări pe el şi a-l doborî la pământ, ceea ce a şi izbutit. Rowan îşi aminteşte corpul masiv şi neîndurător care îl strivise în iarbă, sufocându-l, cu plămânii pe punctul de a

explodа, râsetele înăbuşite ale celorlalţi băieţi, inclusiv ale lui Toby, şi, peste toate, urletul de brută neanderthaliană al lui Harper: — Fătălău’ nu poa’ să respire!

Şi, zăcând acolo strivit, el nici măcar nu dorea să opună rezistenţă.

Ia sticla de pe noptieră.

În cinstea lui Harper! toastează-n gând şi trage o duşcă.

În timp ce gustul delicios i se revarsă pe limbă, toate grijile şi toată tensiunea se risipesc. Durerile şi indispoziţiile pe care le ştie dintotdeauna dispar aproape imediat şi se simte însufleţit şi treaz.

Treaz de-a binelea.

De parcă ar fi dormit o sută de ani.

Îşi îndepărtează sticla de la buze şi îşi cercetează reflecţia, în timp ce petele roz dispar, împreună cu cearcănele cenuşii. *Dacă vrei să zbori, atunci ea te poate ajuta.*

Gravitaţia e doar o lege care poate fi încălcată.

Înainte să-şi dea seama, pluteşte, levitează deasupra patului şi deasupra *Manualului abstinentului* de pe noptieră.

Şi râde, încolăcindu-se în aer. Nu-şi poate stăpâni hohotele de râs, care izbucnesc de parcă toată viaţa lui de până acum ar fi fost doar o glumă lungă şi abia acum ar fi ajuns, în sfârşit, la poantă.

Numai că de acum încolo nu va mai fi o glumă.

El nu e Guşă-roşie.

El e Rowan Radley.

Şi poate să facă orice.

LUNI

„Restrânge-ţi imaginaţia. Nu te pierde în reverii periculoase. Nu sta să cugeţi şi să zăboveşti cu gândul la o viaţă pe care nu o trăieşti. Fă ceva activ. Fă sport. Munceşte din greu. Răspunde la e-mailuri. Umple-ţi jurnalul cu activităţi sociale inofensive. Făcând astfel, ne împiedicăm imaginaţia. Căci, pentru noi, imaginaţia e o maşină care goneşte spre o faleză abruptă.”

Manualul abstinentului, ediţia a II-a, p. 83

ENCICLOPEDIE POLIŢIENEASCĂ AMBULANTĂ

York. Sediul poliţiei din North Yorkshire. Comisarul-şef Geoff Hodge stă în biroul lui, dorindu-şi să fi luat un mic-dejun mai substanţial. Fireşte, ştie că i-ar prinde bine să piardă vreo zece kilograme şi mai ştie că Denise îşi face griji în legătură cu nivelul lui de colesterol şi toate celelalte, dar nu poţi să-ţi începi săptămâna de lucru doar cu un castronel de cereale Fruit ’n Fibre cu lapte degresat şi o mandarină amărâtă sau ce-o mai fi fost şi aia. Ea îi interzise până şi untul de arahide acum.

Untul de arahide!

„E prea sărat şi are ulei de palmier”, îi spusese.

Ea ştia totul despre uleiul de palmier de la cursurile organizaţiei Weight Watchers. *La cum vorbeşte Denise, ai zice că uleiul asta de palmier e mai râu decât cocaina.*

Iar acum, în timp ce se holbează la cei doi ageamii în uniformă, îşi doreşte s-o fi ignorat-o complet pe Denise. Deşi, fireşte, nu o poţi ignora niciodată pe Denise.

— Aşadar ziceţi c-aţi interogat-o pe Clara Radley, dar că nu v-aţi notat nimic?

— Ne-am dus acolo şi ea… a răspuns satisfăcător la întrebările noastre, spune agentul Langford.

Toţi vorbesc aşa acum, se gândeşte Geoff. *Toţi ies din instruirea făcuta la Wildfell Hall vorbind ca nişte computeraşe.*

— „A răspuns satisfăcător la întrebări”? pufneşte Geoff. Drăcia dracului, păpuşă, era cea mai importantă persoană cu care trebuia să vorbiţi!

Cei doi locotenenţi se fac mici de frică la auzul vocii lui. *Poate că, dac-aş fi avut nişte afurisit de ulei de palmier la micul-dejun,* se gândeşte Geoff, *aş fi fost în stare să-mi ţin nervii-n frâu. Ei, vreo trei pateuri cu brânză şi ceapă la prânz ar trebui să vină de hac foamei.*

— Ei bine? întreabă Geoff întorcându-se spre celălalt, agentul Henshaw, pe care îl consideră un incapabil fără boaşe. Hai, dă-i drumul, Tweedledee! E rândul tău.

— Pur şi simplu n-a ieşit nimic la iveală. Şi presupun că n-am insistat prea mult pentru că, oricum, era doar un interogatoriu de rutină. Ştiţi, aproximativ doi oameni dispar în fiecare zi…

— Gata, enciclopedie poliţienească ambulantă ce eşti, nu ţi-am cerut

statisticile! Şi toată drăcovenia nu prea mai e o chestie de rutină, ascultaţi ce vă zic.

— De ce? întreabă agentul Langford. Ce a ieşit la suprafaţă?

— Cadavrul băiatului. Asta a ieşit la suprafaţă. La mal, de fapt, din porcăria aia de Marea Nordului. Tocmai am primit un telefon din East Yorkshire. A fost găsit pe nişte stânci în Skipsea. E chiar băiatul ăla, Stuart Harper. Şi-a fost lucrat la meserie.

— Oh, Dumnezeule! exclamă, la unison, cei doi poliţişti în uniformă.

— Mda, spune Geoff. Oh, Dumnezeul ei de treabă!

CONTROL

Rowan şi-a petrecut cea mai mare parte a nopţii scriind la poemul despre Eve căruia se tot luptă să-i dea o formă de săptămâni întregi. *Eve, o odă adusă miracolelor vieţii şi frumuseţii* s-a transformat într-un poem epic, care a înglobat şaptesprezece strofe în total şi i-a consumat până la ultima coală din blocul lui A4.

Totuşi, în ciuda faptului că nu a dormit deloc, e mai puţin obosit decât de obicei la micul-dejun. Acum stă în bucătărie, mâncându-şi şunca şi ascultând radioul.

În timp ce părinţii lui se ciondănesc pe hol, îi şopteşte Clarei:

— L-am încercat.

— Ce?

— Sângele.

Clara face ochii cât cepele.

— Şi?

— M-a vindecat de blocajul scriitorului.

— Te simţi diferit?

— Am făcut o sută de flotări. În mod normal, abia dacă reuşesc zece. Şi mi-a dispărut eczema. Şi durerea de cap. Am simţurile atât de ascuţite, parc-aş fi un supererou sau aşa ceva.

— Ştiu, e extraordinar, nu?

Helen intră în bucătărie:

— Ce-i extraordinar?

— Nimic.

— Nimic.

Rowan ia sticla cu el la şcoală şi stă cu Clara în autobuz. O văd pe Eve depăşindu-i într-un taxi al companiei Beeline. Ea ridică din umeri şi le spune muteşte: „Tata” de pe bancheta din spate.

— Crezi că taică-su i-a spus? îşi întreabă Rowan sora.

— Ce să-i spună?

— Ştii tu, că noi suntem…

Clara îşi face griji că ar putea fi ascultaţi. Se întoarce pe locul ei.

— Ce pune Toby la cale?

Rowan îl vede pe Toby pe bancheta din spate, vorbind cu un grup de tipi dintr-a zecea care stau pe locurile aflate de jur-împrejurul lui. Din când în

când, câte unul se uită la fraţii Radley.

— Oh, cui îi pasă?

Clara se încruntă la fratele ei.

— Acum vorbeşte sângele.

— Ei bine, poate c-ar trebui să-ţi faci şi tu plinul. Pari să fii în declin.

Şi îi face semn spre ghiozdanului lui.

Ea se uită parţial tentată, parţial speriată. Autobuzul încetineşte. Pubul Fox and Crown, cochet şi zugrăvit în crem, alunecă alene pe lângă ei. Ajung la staţia din Farley. *Staţia lui Harper.* Cei câţiva elevi care se urcă par surescitaţi de drama dispariţiei unei persoane.

Rowan a mai observat asta în urmă cu doi ani, când Leo Fawcett a murit din cauza unui atac de astm pe terenul de sport al şcolii. E genul de emoţie puternică pe care o au oamenii când se întâmplă o nenorocire, o emoţie pe care nimeni nu recunoaşte niciodată c-o simte, dar care le joacă-n ochi tuturor când spun cât de rău le pare.

— Nu, spune Clara. Sigur că nu vreau nicio picătură. Doamne, nu-mi vine să cred c-ai luat-o cu tine! Trebuie să fim atenţi!

— Uau, ce s-a întâmplat cu fraţii Radley? întreabă Laura Cooper când trece pe lângă ei. Arată aşa de diferit!

Rowan ridică din umeri spre sora lui şi se uită fix pe geam la delicata ceaţă matinală de deasupra câmpului, care-i ca o ploaie nemişcată, de parcă tot peisajul ar fi ascuns de un văl.

E fericit, în ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat. În ciuda îndoielilor surorii lui şi în ciuda lui Toby şi a altor elevi. E fericit pentru că ştie că, în mai puţin de o oră, o va vedea pe Eve.

Numai că, atunci când o vede cu adevărat, pe rândul din faţa lui la adunarea de dimineaţă, emoţia lui e aproape insuportabilă. Cu simţurile atât de ascuţite, mirosul sângelui ei e copleşitor în structura lui complexă şi infinită. Şi e chiar acolo, la îndemână. Nu ar fi nevoie decât de o muşcătură. Poate că totul se întâmplă fiindcă, în dimineaţa asta, Eve şi-a prins părul sus, lăsându-şi gâtul dezgolit, dar Rowan îşi dă seama că nu deţine nici pe departe controlul pe care îşi imaginase că-l are.

— Şi marea noastră speranţă, bâzâie monoton doamna Stokes de pe podiumul aflat în faţa sălii, o speranţă pe care ştiu că o împărtăşiţi toţi cei prezenţi aici, este că Stuart Harper se va reîntoarce acasă în siguranţă…

Simte mirosul sângelui lui Eve. Atât există pentru el, de fapt. Doar sângele ei şi promisiunea unui gust despre care ştie că va depăşi orice

altceva de pe lumea asta.

— …Dar, între timp, trebuie să ne rugăm pentru siguranţa lui şi, de asemenea, să fim atenţi când plecăm după ore…

Simte, vag, cum se apleacă din ce în ce mai aproape, pierdut într-un soi de visare cu ochii deschişi. Dar apoi aude o tuse ascuţită care vine dinspre podium. O vede pe sora lui care se uită urât la el, ceea ce îl face să iasă brusc din transă.

CELE TREI FIOLE

Unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult lui Peter când locuia în oraş era absenţa aproape totală a bârfei vecinilor.

În Londra, era chiar posibil să dormi toată ziua şi să bei hemoglobină proaspătă toată noaptea fără să zăreşti niciodată zvâcnirea vreunei perdele sau să auzi şoapte dezaprobatoare când mergi la poştă. Nimeni de pe strada lui din Clapham nu-l cunoştea cu adevărat şi nimeni nu se sinchisise să pună vreo întrebare despre cum alegea el să-şi petreacă timpul liber.

În Bishopthorpe, pe de altă parte, lucrurile stăteau oarecum diferit. Îşi dăduse seama de la bun început că bârfa era mereu prezentă în jur, chiar dacă, asemenea ciripitului păsărilor din copaci, adesea înceta când era el prin preajmă.

Când se mutaseră pe Orchard Lane, încă nu se vedea că Helen e însărcinată, iar oamenii doriseră să ştie de ce perechea aceasta de londonezi tineri, atrăgători şi fără copii vrea să se mute într-un sat liniştit de la dracu-n praznic. Desigur, ei doi aveau răspunsuri pregătite, dintre care multe erau parţial adevărate. Voiau să fie mai aproape de părinţii lui Helen, al cărei tată era foarte bolnav şi avea diverse probleme cardiace. Costurile traiului în Londra li se păreau din ce în ce mai ridicole. Şi, mai presus de toate, doreau să-şi poată creşte viitorii copii într-o zonă liniştită şi relativ rurală. Mai grele decât acestea fuseseră totuşi întrebările despre trecutul lor. În special al lui Peter.

Unde stătea familia lui?

„Oh, părinţii mei au murit într-un accident de maşină când eram copil.”

Avea fraţi sau surori?

„Nu.”

Cum de se apucase de medicină?

„Habar n-am, cred că, pur şi simplu, am prins gust de ea.”

Vasăzică, el şi Helen se cunoscuseră în anii 1980, pe când erau studenţi. Duseseră o viaţă de petreceri?

„Nu tocmai. Ba chiar eram destul de plicticoşi. Mai ieşeam din când în când la un curry în serile de vineri sau închiriam câte un film pe casetă video, dar cam asta era tot. Era un restaurant indian tare bun în capul străzii noastre.”

În general, el şi Helen reuşiseră să pareze cu succes aceste interogări. Şi,

de îndată ce se născuse Rowan, iar Peter se dovedise o achiziţie de valoare pentru cabinetul medical din Bishopthorpe, începuseră să fie trataţi ca nişte membri bineveniţi ai comunităţii săteşti.

Dar el era mereu conştient că, atâta timp cât locuitorii lui Bishopthorpe bârfesc despre alţii (ceea ce făceau neîncetat – la cinele festive, pe terenul de crichet, în staţia de autobuz), se prea poate să bârfească şi despre familia Radley.

Ce-i drept, în multe feluri, Peter şi Helen se transformaseră, astfel încât să fie cât mai anonimi şi mai neutri cu putinţă. Se îmbrăcau întotdeauna exact aşa cum se aşteptau oamenii să se îmbrace. Cumpărau doar maşini care aveau să stea parcate fără să bată la ochi alături de celelalte minivanuri şi sedane de pe Orchard Lane. Şi se asigurau că opiniile lor politice rămân întotdeauna, în mod sigur, la mijloc. Când copiii erau mai mici, se duceau cu toţii la biserica din Bishopthorpe pentru Christingle{36} în Ajunul Crăciunului şi, de obicei, la slujba din Duminica Paştelui.

La câteva zile după ce se mutaseră, Peter acceptase ideea lui Helen de a-şi tria colecţiile de casete, CD-uri şi casete video şi de a sacrifica toate creaţiile vampirilor, indiferent dacă aceştia erau ereditari sau convertiţi, morţi sau vii, practicanţi sau abstinenţi.

Aşa că, fără tragere de inimă, Peter spusese adio casetelor cu filmele lui preferate create de cuplul de producători Simpson-Bruckheimer (după ce se uitase pentru o ultimă oară la apusurile intense, ca pătate cu sânge, din *Poliţistul din Beverly Hills II).* Fusese silit să se despartă de Norma Bengell din *Planeta Vampirilor,* de Vivien Leigh din *Pe aripile vântului,* de Catherine Deneuve din *Belle de Jour* şi de Kelly Lebrock din *Femeia în roşu.* Dusă a fost şi rezerva lui clandestină de filme clasice postbelice create de Powell şi Pressburger (despre care orice băutor de sânge ştie că nu-s nici pe departe despre balerine şi călugăriţe), precum şi cele mai grozave westernuri vampireşti ale tuturor timpurilor *(Red River, Rio Bravo, Tinerii pistolari II: Pe culmile gloriei).* E de la sine înţeles că a trebuit să se debaraseze şi de toată colecţia lui porno cu vampe, inclusiv de îndelung preţuitele, dar de mult neurmăritele lui versiuni Betamax ale lui *Smokey şi vampirul* şi *Philo se întoarce şi scoate colţii.*

Şi, tot în acea zi tristă din 1992, au ajuns la gunoi şi sute de discuri şi CD-uri care asiguraseră zgomotul de fundal pentru atât de multe băute din miez de noapte. Câte ţipete şi bocete delicioase ascultase el peste versiunile de pe piaţa neagră ale cântecelor *Volare* şi *Ain't That a Bite in the Neck?*{37}

în interpretarea lui Dean Martin? O pierdere cu totul aparte pentru Peter fuseseră clasicii muzicii soul inspirate de sânge, Grace Jones, Marvin Gaye şi mai ales demonul amoral Billy Ocean, al cărui EP *Oceans of Blood* conţinea versiunea definitivă a cântecului *Get Outta My Dreams, Get into My Car (Because I'm Helluva Thirsty)*[38]. În ceea ce priveşte cărţile, trebuise să arunce studiile despre Goya şi Caravaggio achiziţionate pe piaţa neagră, diversele tomuri de poezie romantică, *Principele* lui Machiavelli, *La răscruce de vânturi, Dincolo de bine şi de rău* a lui Nietzsche şi, cel mai rău, *Rătăcitoarea* lui Danielle Steel. Desigur, achiziţionaseră şi urmaseră strict *Manualul abstinentului*, dar avuseseră grijă să-l ascundă bine sub patul lor.

Pentru a înlocui toate aceste opere de artă alimentate de sânge, cumpăraseră şi umpluseră golurile din cataloagele lor de clasici cu Phil Collins, *Graceland* al lui Paul Simon şi *Anotimpurile* lui Vivaldi, din care puneau *Primăvara* ori de câte ori venea cineva la ei la cină. Şi au făcut rost de cărţi precum *Un an în Provence* şi o grămadă de romane istorice adecvate pe care nu aveau nicio intenţie de a le citi vreodată. Nimic care să fie în mod evident de consum, prea artistic, prea elitist sau prea aproape de extreme nu avea să le mai întunece vreodată rafturile bibliotecii. Şi, la fel ca toate celelalte aspecte ale vieţilor lor, gusturile le-au rămas cât de apropiate le-a fost posibil de acelea ale unor făr-de-sânge arhetipali, mic-burghezi şi locuind într-un sat.

Dar, în ciuda tuturor măsurilor preventive, anumite lucruri aveau să decepţioneze inevitabil. Cum ar fi refuzul repetat al lui Peter de a se înscrie în clubul de crichet, în ciuda faptului că era mereu bătut la cap de alţi locuitori de pe Orchard Lane.

Şi-apoi a fost momentul când Margaret de la poştă a trecut pe la ei şi a luat-o cu ameţeli văzând un tablou al lui Helen cu un nud cu picioarele desfăcute şi întins pe un şezlong (după acest incident, Helen îşi dusese pânzele vechi în pod şi începuse să picteze acuarelele cu meri).

Totuşi copiii lor neştiutori au fost cei care i-au dat cel mai mult de gol: dragostea sărmanei Clara pentru animalele pe care le îngrozea şi Rowan îngrijorându-i pe învăţători cu încercările sale de scriere creativă (Hänsel şi Gretel ca doi criminali-copii incestuoşi mereu pe fugă; *Aventurile lui Colin, canibalul cel curios* şi autobiografia fictivă în care îşi imagina întreaga lui viaţă trăită ferecat într-un coşciug).

Fusese dureros să vadă cum copiilor le e greu să-şi facă prieteni, iar când

Rowan a început să fie hărţuit de colegi au luat serios în considerare să-l educe acasă. Ceea ce i-ar fi oferit o viaţă de umbră permanentă şi ferită de bătăuşi. Dar, în cele din urmă, Helen pusese picioru-n prag, deşi cam fără tragere de inimă, şi respinsese ideea, amintindu-i lui Peter că *Manualul abstinentului* pledează pentru „integrare, integrare, integrare" ori de câte ori e posibil.

Şi această abordare ar fi putut să dea rezultate, până la un punct, numai că nu le garanta că vor fi pe deplin feriţi de bârfe, aşa cum nu-i putea asigura nici că vreunul dintre elevii pe frecventaţi de copiii lor n-o să-i tenteze sau să-i tortureze, declanşându-le un atac de SSC.

Şi chiar acum, în această dimineaţă de luni, bârfele sunt în floare, apropiindu-se tot mai mult şi devenind mai direct periculoase. Peter se află în zona recepţiei din cabinet, răsfoindu-şi corespondenţa şi verificându-şi orarul programărilor. În acest timp o asculta pe Elaine, o femeie ale cărei procese biologice nu funcţionau fără porţia de luni dimineaţa de pescuit nenorociri. E prinsă într-o conversaţie cu una dintre pacientele lui Jeremy Hunt, pe un ton preapocaliptic.

— Oh, nu-i aşa că-i îngrozitor ce-a păţit băiatul ăla din Farley?

— Dumnezeule, ştiu! Îngrozitor! Am văzut la ştirile locale azi-dimineaţă.

— A dispărut pur şi simplu.

— Ştiu.

— Se crede că-i, ştii, o *crimă.*

— Da? La ştiri ziceau că tratează cazul ca pe o dispariţie…

Elaine se grăbeşte s-o întrerupă:

— Nu. Din câte am auzit, băiatul n-avea niciun motiv să dispară. E chiar popular, ştii. Sportiv. În echipa de rugby şi tot tacâmul. Prietena mea o cunoaşte pe mama lui, iar ea spune că e cel mai drăguţ băiat cu putinţă.

— Oh, e îngrozitor. Oribil.

O tăcere de rău augur. Peter aude scârţâitul scaunului lui Elaine în timp ce ea se răsuceşte spre el.

— Pun pariu că puştii dumneavoastră îl cunoşteau, nu-i aşa, dom' doctor?

Dom' doctor.

O cunoaşte pe Elaine şi lucrează împreună de mai bine de un deceniu, dar el a rămas tot „dom' doctor", deşi i-a sugerat de nenumărate ori că e OK, chiar preferabil, să-i spună „Peter".

— Habar n-am, spune el un pic prea repede. N-aş prea crede.

— Nu-i aşa că-i îngrozitor, dom’ doctor? Când te gândeşti că s-a întâmplat în satul învecinat!

— Da, dar sigur o să apară băiatul.

Elaine nu pare să fi auzit asta.

— Există tot soiul de rele pe lume, nu-i aşa? Tot soiul.

— Da, presupun că da.

Elaine se holbează ciudat la el. Pacienta – o femeie cu păr lung şi uscat care arată ca o Mona Lisa mai bătrână şi cu obezitate morbidă, într-un cardigan tricotat în culorile curcubeului şi uşor decolorat – îl examinează şi ea. El o recunoaşte: e Jenny Crowther, femeia care conducea atelierul de lucru manual din dimineţile de sâmbătă, în sala comunală. Cu şapte ani în urmă, îi sunase acasă şi vorbise cu Helen în termeni plini de îngrijorare despre păpuşa cu zeul roman a lui Rowan. De atunci, nu-l mai salutase niciodată pe stradă, oferindu-i doar acelaşi zâmbet absent pe care i-l aruncă şi acum.

— Toate *soiurile* de rele, spune Elaine, subliniindu-şi punctul de vedere.

Peter cedează unei claustrofobii bruşte şi, pentru cine ştie ce motiv, se gândeşte la gardurile pe care Helen le-a tot pictat în decursul anilor. Ei sunt prinşi în capcană. De aceea pictează ea garduri. Sunt prinşi în capcană de feţele goale şi zâmbitoare şi de toate bârfele astea bazate pe informaţii false.

Le întoarce spatele şi remarcă un plic căptuşit într-un teanc de corespondenţă care trebuie trimisă la spital. O probă de sânge.

— Păi, te face să vrei să-ţi ţii copiii bine zăvorâţi, nu-i aşa, dom’ doctor?

— Ei, spune Peter, abia ascultând ce spune Elaine, cred că poţi deveni un pic paranoic în legătură cu asemenea chestii…

Sună telefonul şi Elaine răspunde în timp ce Jenny Crowther se aşază pe unul dintre scaunele portocalii de plastic din zona de aşteptare, cu spatele la el.

— Nu, îi spune Elaine cu o autoritate zâmbitoare pacientului de pe fir, îmi pare rău, dar, dacă aveţi nevoie să faceţi o programare de urgenţă, chiar trebuie să ne sunaţi între opt şi jumătate şi nouă… Mă tem că va trebui să aşteptaţi până mâine.

În timp ce Elaine vorbeşte în continuare, Peter se trezeşte aplecându-se pentru a mirosi plicul maro căptuşit şi observă că inima îi accelerează, nu cu bătăi îngreunate, ci cu unele line, iuţite de adrenalină.

Îi aruncă o privire lui Elaine, vede că ea nu-i acordă nicio atenţie. Apoi apucă plicul, pe cât de furiş poate, împreună cu restul corespondenţei sale şi

duce totul în cabinetul lui. Odată ajuns înăuntru, se uită cât e ceasul.

Mai are cinci minute până la următorul pacient.

Deschide repede plicul şi scoate fiolele de plastic, împreună cu formularul de un albastru-pal al NHS-ului, care îi confirmă ceea ce nasul lui deja i-a transmis, că sângele îi aparţine, într-adevăr, Lornei Felt.

O forţă magnetică, aproape gravitaţională îl atrage spre sângele ei.

Nu. Eu nu sunt frate-meu.

Sunt puternic.

Pot să rezist.

Încearcă să facă întocmai ceea ce a tot încercat vreme de aproape douăzeci de ani. Încearcă să privească sângele aşa cum ar trebui să-l vadă un doctor, drept nimic mai mult decât o mixtură de plasmă, proteine şi celule roşii şi albe. Se gândeşte la fiul şi la fiica lui şi, cumva, reuşeşte să pună cele trei fiole înapoi. Încearcă să resigileze plicul, dar acesta se desface de îndată ce el se aşază pe scaun. Deschizătura subţire şi întunecată e ca intrarea într-o peşteră care conţine fie o groază de nedescris, fie o plăcere infinită.

Sau poate chiar pe ambele.

CLUBUL DE LECTURĂ

În prima zi de luni a fiecărei luni calendaristice, Helen şi câteva dintre prietenele ei care nu lucrează se întâlnesc în casa uneia dintre ele pentru un club de lectură şi o gustărică de dimineaţă, ca să înceapă săptămâna cu bine.

Această înţelegere sau, cel puţin, implicarea lui Helen dura de aproape un an şi, în tot acest timp, Helen lipsise o singură dată – fiindcă era în vacanţă, într-o *gîte* închiriată în Dordogne, împreună cu restul familiei sale. Aşadar, dacă ar lipsi de la întâlnire azi, fără să fi anunţat, ar putea să facă notă discordantă sau chiar să stârnească suspiciuni care, probabil, ar mai bine să fie evitate, ţinând cont că s-ar fi adăugat rău-prevestitorului si bemol minor care era dubiţa parcată pe Orchard Lane.

Aşa că se pregăteşte şi o ia pe jos spre casa Nicolei Baxter, la marginea de sud a satului. Familia Baxter locuieşte într-un hambar uriaş transformat, cu o alee mare care coteşte şi o grădină plină de azalee care par să aparţină unei cu totul alte epoci decât impozantul spaţiu dinăuntru, cu bucătăria lui rural-futuristă şi canapelele dreptunghiulare şi fără braţe. Până ajunge Helen acolo, toată lumea s-a aşezat deja, mâncând prăjituri cu fulgi de ovăz şi bând cafea, cu cărţile în poală. Vorbesc mai însufleţit decât de obicei şi, spre nedumerirea lui Helen, destul de repede devine clar că subiectul conversaţiei nu este nici pe departe *Când cântă ultima vrabie*.

— Oh, Helen, nu-i aşa că-i îngrozitor? o întreabă Nicola întinzându-i o prăjitură solitară pe o farfurie gigantică presărată cu firimituri. Toată povestea asta cu Stuart Harper.

— Da. Da, aşa e. Îngrozitor.

Nicola este o persoană pe care Helen a simpatizat-o dintotdeauna şi au cam aceleaşi păreri despre cărţile pe care le citesc. A fost singura care i-a dat dreptate lui Helen că Anna Karenina nu are niciun control asupra sentimentelor sale pentru contele Vronski sau că doamna Bovary e, în esenţă, un personaj înduioşător.

Nicola are ceva în care Helen s-a regăsit dintotdeauna, de parcă şi Nicola ar fi trebuit să-şi amputeze o mare parte din ea însăşi pentru a-şi putea duce viaţa din prezent.

Într-adevăr, uneori Helen a privit-o pe Nicola, cu pielea ei palidă, zâmbetul tremurător şi ochii trişti, şi a văzut atât de mult din ea însăşi în cealaltă femeie, încât s-a întrebat dacă nu cumva împărtăşesc acelaşi secret.

Oare şi cei din familia Baxter erau vampiri abstinenţi ca ei?

Desigur, Helen nu a fost niciodată în stare să o întrebe deschis. („Ei, Nicola, ai muşcat vreodată pe cineva de gât şi i-ai supt sângele până când inima a încetat să-i mai bată?

Delicioase prăjiturile, apropo.”) Şi încă nu a făcut cunoştinţă cu copiii Nicolei, două fete care merg la o şcoală cu internat din York, sau cu soţul ei, un arhitect care pare să aibă întotdeauna vreo mare lucrare publică în desfăşurare şi pleacă mereu să muncească prin Liverpool sau Londra sau cine mai ştie pe unde. Dar mult timp a existat o fărâmă de speranţă că Nicola ar putea într-o bună zi să se aşeze lângă ea pentru a-i spune că, de fapt, se luptă de vreo douăzeci de ani cu dependenţa de sânge şi că fiecare zi e iadul pe pământ pentru ea.

Helen ştia însă că totul nu e decât o fantezie reconfortantă. La urma urmei, chiar şi în oraşe vampirii reprezentau o parte minusculă din populaţie şi era prea puţin probabil ca vreunul să facă parte din clubul său de lectură. Dar fusese plăcut să creadă că ar fi posibil, iar în mintea ei se agăţase de această posibilitate ca de un bilet de loterie.

Acum, totuşi, când Nicola se arată la fel de şocată ca toate celelalte în legătură cu băiatul dispărut, Helen ştie că e de una singură.

— Da, spune Alice Gummer de pe una dintre canapelele futuriste. S-a dat la ştiri. N-ai văzut?

— Nu, răspunde Helen.

— A fost azi-dimineaţă. La *Look North*. Am prins un pic la micul-dejun.

— Da? zice Helen.

La micul-dejun, familia Radley a ascultat doar c-o ureche emisiunea *Today*{39}, ca de obicei, şi în timpul acesteia nu s-a menţionat nimic.

Apoi Lucy Bryant spune ceva, dar are gura atât de îndesată cu prăjitură, că, la început, Helen n-aude nimic. Ceva despre un candelabru? Ceva macabru?

— Poftim?

Nicola îi vine în ajutor, traducând ce spune Lucy, iar de data asta cuvintele nu ar putea fi mai clare: — I-au găsit cadavrul.

În acel moment, panica e mult prea mare pentru ca Helen să o poată ascunde. O năpădeşte prea brusc şi din toate direcţiile, năruindu-i orice speranţă.

— Ce?

Cineva răspunde. Nu are habar cui îi aparţine vocea. E, pur şi simplu,

acolo, învârtejindu-se în capul ei ca o pungă de plastic dusă de vânt.

— Da, se pare că a fost aruncat de valuri pe plajă sau cam aşa ceva. Lângă Whitby.

— Nu, spune Helen.

— Te simţi bine?

Întrebarea a fost pusă de cel puţin două dintre ele.

— Da. Doar că am sărit peste micul-dejun.

Iar vocile continuă să se învârtejească, suprapunându-se şi auzindu-se cu ecou în hambarul uriaş unde, pe vremuri, probabil că behăiau oile.

— Haide! Stai jos! Mănâncă-ţi prăjitura!

— Vrei nişte apă?

— Eşti palidă.

În mijlocul tuturor acestora, ea încearcă să se gândească limpede la ceea ce tocmai a aflat. Un cadavru cu urmele de muşcături lăsate de fiica ei şi cu ADN-ul acesteia pe el se află acum în mâinile poliţiei. Cum de-a putut Peter să fie atât de prost? Cu ani în urmă, când el arunca un cadavru în mare, acesta nu se mai întorcea niciodată la mal. Fiindcă-l ducea suficient de departe de uscat pentru ca ei să nu mai fie nevoiţi să-şi facă vreo grijă.

Îşi imaginează autopsia care se desfăşoară chiar acum, cu un public format din experţi în medicină legală şi ofiţeri de poliţie de rang înalt. Nici măcar Will nu ar fi în stare să îi sugestioneze-prin-sânge încât să uite totul.

— Sunt bine. Doar că uneori mă simt un pic ciudat. Sunt bine acum, serios.

Stă pe canapea acum, holbându-se la măsuţa transparentă şi la farfuria mare şi goală care pare să plutească, de parcă ar fi suspendată în spaţiu.

Şi, cum se holbează aşa, îşi dă seama că, în clipa asta, ar ceda ispitei de a-i gusta sângele lui Will. Fiindcă i-ar da puterea de care are nevoie pentru a trece peste următoarele minute. Numai că simplul fapt că se gândeşte la aşa ceva o face să se simtă şi mai prinsă în capcană.

Închisoarea este ea însăşi.

Şi trupul care îi amestecă sângele cu al lui.

Totuşi, cumva, fără să aibă la dispoziţie nimic mai roşu decât nişte ovăz lipicios şi dulce, reuşeşte să se adune.

Se întreabă dacă n-ar trebui să plece, pretextând că îi e rău. Dar, înainte de a se dumiri ce ar fi cel mai bine să facă, se trezeşte că rămâne, urmăreşte şi, în cele din urmă, participă la discuţia despre cartea pe care nu şi-a făcut timp s-o termine de citit.

Romanul *Când cântă ultima vrabie* a fost nominalizat anul trecut la Booker Prize. Acţiunea se petrece în China, la jumătatea secolului XX, şi înfăţişează povestea de dragoste dintre fiica unui ţăran, care iubeşte păsările, şi un argat analfabet care duce la îndeplinire politica lui Mao de a omorî toate vrăbiile. Jessica Gutheridge, ale cărei felicitări artizanale Helen le cumpără întotdeauna pentru Crăciun şi zile de naştere, l-a văzut pe autor anul trecut la festivalul de la Hay-on-Wye şi acum nu mai conteneşte povestindu-le tuturor ce eveniment incredibil a fost – „Oh, a fost, pur şi simplu, minunat şi nici n-o să ghiciţi cine stătea pe rândul nostru! –, iar în tot acest timp Helen se chinuie să pară normală.

— Aşadar, Helen, cum ţi s-a părut cartea? întreabă cineva la un moment dat. Ce părere ai despre Li-Hom?

Se străduieşte să se poarte de parcă i-ar păsa vreun pic.

— Mi-a părut rău pentru el.

Altcineva, Nicola, se apleacă în faţă şi pare să nu-i prea facă plăcere că Helen nu-i împărtăşeşte opinia în această privinţă: — Cum, după tot ce a făcut?

— Nu… eu presupun că…

Tot grupul se uită la ea, aşteptând-o să dezvolte subiectul. Se străduieşte din răsputeri să nu se mai gândească la autopsii şi arbalete.

— Îmi pare rău, dar chiar nu cred că el era…

Uită restul frazei pe care o concepuse în minte.

— Cred că trebuie să merg la toaletă.

Se ridică jenată, lovindu-se în treacăt cu fluierul piciorului de măsuţa de cafea şi ascunzându-şi durerea şi toate celelalte sentimente în timp ce reuşeşte să iasă din cameră şi să se îndrepte spre toaleta de la parter a familiei Baxter. Îşi observă propria fantomă pe un perete de sticlă al cabinei de duş când încearcă să-şi domolească respiraţia în vacarmul gândurilor ei care urlă de-a dreptul: CADAVRU! ŞTIRII POLIŢIE! CLARA! WILL! Îşi scoate telefonul şi formează numărul de la serviciu al lui Peter. În timp ce aude micul ţârâit în ureche, se uită la şirul ordonat de produse pentru păr şi corp, toate pe bază de plante, toate organice, şi nu se poate abţine să-şi imagineze, pentru o secundă trecătoare, trupurile goale care le folosesc pentru a-şi ascunde mirosurile naturale. Închide ochii şi încearcă să-şi scoată din minte acele fantezii sângeroase alimentate de disperare.

După vreo zece sonerii, răspunde şi Peter.

— Peter?

— Helen, sunt cu o pacientă.

Şi apoi ea îi spune în şoaptă, cu mâna făcută căuş ascunzându-i gura: — Peter, au găsit cadavrul.

— Ce?

— Ştirea-i peste tot. Au găsit cadavrul.

Nimic. Apoi:

— Futu-i!

Apoi:

— Futu-i mama mă-sii azi şi mâine! Futu-i, futu-i, futu-i!

Şi după un moment:

— Îmi cer scuze, doamnă Thomas. Veşti proaste.

— Ce ne facem? Credeam că ai zburat cu el kilometri întregi în larg.

Îl aude cum oftează la celălalt capăt:

— Aşa am făcut.

— Păi, în mod evident, nu suficient de departe.

— Mă gândeam eu că şi asta o să fie din vina mea, spune Peter. E în regulă, doamnă Thomas, mă ocup de dumneavoastră într-un minut.

— Chiar *e* din vina ta.

— *Dumnezeule!* Or s-o prindă pentru asta. Cumva or s-o prindă.

Helen clatină din cap, de parcă el ar fi acolo s-o vadă.

— Nu, n-or s-o prindă.

Şi hotărăşte chiar în clipa aceea că va face orice, absolut *orice*, pentru a se asigura că vorbele ei vor rămâne adevărate.

PREVENIREA ATACURILOR DE SSC: 10 TRUCURI FOLOSITOARE

Setea de Sânge Copleşitoare (SSC) reprezintă cel mai comun pericol care îi paşte pe abstinenţi. Iată zece modalităţi testate pentru evitarea unui atac de SSC, în caz că vei simţi că unul e pe punctul să se declanşeze.

1. Îndepărtează-te de oameni. Dacă ai prin preajmă făr-de-sânge sau vampiri, îndepărtează-te repede de ei şi găseşte un loc liniştit unde să fii singur.

2. Aprinde luminile. Atacurile de SSC sunt mai frecvente noaptea sau pe întuneric, aşa că asigură-te că mediul tău exterior este pe cât de luminos e posibil.

3. Evită stimularea imaginaţiei. Se ştie că muzica, arta, filmele şi cărţile pot declanşa atacuri, toate acestea fiind catalizatori ai imaginaţiei tale.

4. Concentrează-te asupra respiraţiei. Inhalează cât numeri până la cinci şi expiră în mod similar, pentru a-ţi încetini ritmul inimii şi a-ţi linişti corpul.

5. Recită mantra abstinentului. După câteva răsuflări, spune: „Sunt (numele tău) şi deţin controlul asupra instinctelor mele”, de câte ori crezi că îţi e de ajutor.

6. Uită-te la golf. Se ştie că urmărirea la televizor a unor sporturi desfăşurate în aer liber precum golful şi crichetul reduce probabilitatea apariţiei unui atac.

7. Fă ceva practic. Înşurubează bec, spală vasele, fă nişte sandviciuri. Cu cât e mai banală şi mai prozaică sarcina, cu atât e mai probabil că îţi vei păstra controlul asupra setei de sânge.

8. Mănâncă nişte carne. Dacă îţi veţi menţine frigiderul bine aprovizionat cu cărnuri de animale, vei avea mereu ceva de mâncat pentru a te ajuta să previi poftele involuntare.

9. Fă mişcare. Cumpără-ţi o bandă de alergat sau un aparat de vâslit, pentru a putea consuma adrenalina în exces, care este adesea simptomatică pentru SSC.

10. Nu te încrede în tine însuţi. Instinctul nostru este un duşman mereu prezent în noi înşine, aşteptând o ocazie de a ataca. Când te îndrepţi spre ispită, aminteşte-ţi că e mai uşor să păşeşti înainte decât înapoi. Trucul e ca,

de la bun început, să nu faci acel prim pas.

Manualul abstinentului, ediţia a II-a, p. 74

UN GÂND NEOBIŞNUIT PENTRU O ZI DE LUNI

Peter stă pe scaunul lui, se uită la bătrâna care iese încet şi strâmbându-se de durere din cabinet, şi se gândeşte la telefonul primit. Nu-i vine să creadă că poliţia a găsit cadavrul. Că a fost adus de valuri pe ţărm. Zburase atât de repede, că fusese convins că e foarte departe în larg când i-a dat drumul.

Dar recunoaşte şi el c-a trecut foarte mult timp. Poate că nu-şi aminteşte cât de departe obişnuia să se ducă pe vremuri. S-a cam dezobişnuit. Nu e ca mersul pe bicicletă. Dacă te opreşti vreme de şaptesprezece ani e limpede că picioarele îţi vor fi un pic nesigure pe pedale.

— În regulă, la revedere, doamnă Thomas, spune pe pilot automat în timp ce ea iese.

— Pa, dragule!

O secundă mai târziu, scoate plicul din sertar.

Scoate flacoanele cu sânge şi desface capacele.

Asta nu-i o mixtură de plasmă, proteine şi celule roşii şi albe. Asta-i evadarea.

Adulmecă sângele nebunesc şi fascinant al Lornei şi, cu ochii minţii, vede cum stă cu ea într-un câmp de grâu scăldat în lumina lunii. Se topeşte în parfumul ei. Vrea să o guste atât de rău, încât această poftă tot creşte până când nu mai există absolut nimic între el şi ea, între bărbat şi plăcerea de care are nevoie.

Eu nu beau sângele pacienţilor mei.

E în zadar de-acum.

Şi-o doreşte prea puternic.

Ştie că va ceda ispitei, în cele din urmă, are dreptate. Nu mai poate face absolut nimic pentru a se abţine să dea de duşcă toate cele trei flacoane, unul după altul, ca pe nişte shoturi de tequila aliniate pe tejgheaua unui bar.

Când a terminat, capul îi rămâne dat pe spate. Se bate pe stomac. Observă că pernuţa de grăsime care s-a tot umflat în decursul anilor s-ar putea să bată de acum în retragere.

— Da, îşi spune de parcă ar fi un DJ răguşit de la o emisiune radio difuzată târziu în noapte care tocmai se pregăteşte să îl prezinte pe Duke Ellington. *Ador* jazzul live!

Încă se bate pe burtă când intră Elaine cu lista programărilor de urgenţă pentru restul zilei.

— Vă simţiţi bine? îl întreabă.

— Da, Elaine, mă simt minunat. Am patruzeci şi şase de ani, dar sunt încă viu. Şi să fii viu e un lucru incredibil, nu-i aşa? Ştii tu, să o guşti, să guşti viaţa şi să fii conştient că o guşti.

Elaine nu se lasă convinsă.

— Ei bine, spune ea, trebuie să recunosc că-i un gând neobişnuit pentru o zi de luni.

— Asta pentru că e cea mai *neobişnuită* zi de luni, Elaine!

— Aha. Vreţi cafea?

— Nu, mulţumesc, tocmai am băut ceva.

Se uită la plic, dar nu crede că ea a remarcat fiolele goale. Oricum, lui nu-i pasă.

— Bine, spune ea ieşind cu spatele din cameră. Bine.

CSI: TRANSIIVANIA

Comisarul-şef Geoff Hodge râde atât de tare, încât e cât pe ce să-i cadă din gură ultima bucată, pe jumătate mestecată, din al treilea pateu cu brânză şi ceapă.

— Scuze, dragă, ia mai zi o dată!

Aşa că ea îi spune din nou. „Ea” fiind comandanta-adjunctă a Poliţiei Metropolitane din Manchester, Alison Glenny, o femeie pe care n-a mai întâlnit-o până acum. Ba chiar n-a stat niciodată faţă-n faţă cu vreun poliţist din Manchester, de vreme ce Manchesterul e la vreo optzeci de kilometri în afara jurisdicţiei sale.

Ce-i drept, din când în când mai ai nevoie de informaţii din alte regiuni, dar pentru genul ăsta de chestii există bazele de date. Nu dai buzna neanunţat în sediul altei autorităţi cu o expresie de parc-ai fi fost trimisă de Dumnezeu însuşi. Chiar dacă eşti ditamai comandanta-adjunctă. Că doar nu e comandanta-adjunctă a *lui!*

— Nu trebuie să te mai amesteci în cazul ăsta, îi spune ea, repetându-se. Preluăm noi de aici.

— Noi? Cine pana mea sunt aceşti *noi?* Poliţia Manchester? Nu văd ce-are de-a face un puşti din North Yorkshire adus de valuri pe coasta de est cu gaşca voastră din Manchester. Dacă nu cumva aveţi un criminal în serie în libertate despre care nu vreţi să ne spuneţi şi nouă.

Comandanta-adjunctă îl cercetează cu o privire rece şi îşi strânge atât de tare buzele, că gura ei arată ca o cratimă.

— Lucrez pentru o unitate naţională, coordonând resurse ale Special Branch{40} pe tot teritoriul Marii Britanii.

— Păi, dragă, scuze, da’ n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

Ea îi întinde un formular verde-limetă cu antetul Home Office{41} şi o grămadă de text scris mărunt.

Formulare. Mereu porcăriile astea de formulare!

— Am nevoie de semnătura ta în caseta din partea de jos. Apoi voi fi în măsură să-ţi spun tot.

El studiază formularul. Începe să citească rândul care se află cel mai aproape de semnătură. *Prin prezenta declar că nu voi divulga nicio informaţie referitoare la Unitatea contra Prădătorilor Nenumiţi.*

— Unitatea contra Prădătorilor Nenumiţi? Auzi, dragă, m-ai cam pierdut

aici. Special Branch e ceva ce mă depăşeşte, zău. Din câte văd, totu-i numai' o perdea de fum. Ai vorbit cu Derek?

— Da, am vorbit cu Derek.

— Păi, înţelegi că trebuie să-l sun şi să verific.

— Dă-i drumul!

Aşa că el îşi ridică receptorul şi-l sună prin centrala internă pe Derek Leckie, comandantul lui, pentru a-l întreba despre femeia aceea.

— Da, fă cum spune ea, îl instruieşte Derek cu o umbră de spaimă în ton. Fă *tot* ce-ţi spune.

Geoff semnează în casetă, punând o întrebare în timp ce face asta:

— Aşa, păi, dacă-i vorba de Special Branch, ce mama dracului are a face cu cadavrul ăsta? Că nu prea pare să fie o acţiune antitero.

— Ai dreptate. Nu e vorba de antiterorism. Ci de antivampirism.

Se uită la ea, aşteptând ca un zâmbet să apară pe chipul ei împietrit. Dar nu se iveşte niciunul.

— Bună asta, dragă! Bună. Acum, ia zi: cine te-a pus? Pun pariu că Dobson, nu-i aşa? Mda, pe pariu că aşa se răzbună pe mine pentru c-am ţinut prea mult Bemveu', nu?

Ochii ei rămân neutri.

— Nu am nicio idee cine este „Dobson", dar vă asigur, domnule comisar-şef, că aceasta nu este o farsă.

Geoff clatină din cap şi se freacă la ochi. Pentru un moment, se întreabă dacă nu cumva această femeie este o halucinaţie cauzată de pateuri. Poate c-a muncit prea mult. Dar, oricât ar clipi, femeia şi chipul ei de granit nu devin mai puţin reale.

— Bun, pentru mi s-a părut c-ai zis *antivampirism.*

— Aşa am spus.

Îşi parchează laptopul pe biroul lui fără ca măcar să-i ceară voie.

— Presupun că n-ai văzut până acum fotografii ale cadavrului şi că nici n-ai primit raportul autopsiei, nu? îl întreabă în timp ce ecranul clipeşte şi se trezeşte la o viaţă albăstruie.

Geoff se lasă pe spate şi o priveşte pe femeie şi computerul ei, conştient dintr-odată că simte o uşoară senzaţie de greaţă, o bruscă slăbiciune fizică. E conştient de untura din gură, de gustul cepei şi al brânzei topite. Poate că Denise are dreptate. Poate că ar trebui să ia în consideraţie să mai mănânce şi câte o salată sau un cartof copt din când în când.

— Nu, nu le-am văzut.

— Bine. Totul a fost prezentat pe scurt la ştiri azi-dimineaţă, dar cei din East Yorkshire vor păstra secretul asupra poveştii de acum încolo. Şi la fel vei face şi tu.

O mânie veche ca de urs se umflă acum în Geoff.

— Păi, să mă scuzi, dragă, da' noi suntem în lumina unui reflector al dracului de mare cu povestea asta. E un caz de interes public şi n-o să ne oprim din vorbit cu presa doar pentru că cineva…

Pierde şirul vorbelor în momentul în care fişierul .JPEG se deschide pe ecran. Vede trupul gol, musculos şi mare al băiatului, acoperit de răni care nu seamănă cu nicio rană pe care a văzut-o el vreodată. Părţi mari din gât, piept şi stomac par să fi fost smulse şi devorate, iar carnea a căpătat o nuanţă trandafirie din cauza apei sărate a mării. Astea nu sunt răni făcute în mod convenţional, cu un cuţit, un glonţ sau o bâtă de baseball.

— Ăia probabil c-au pus câinii pe băiat.

— Nu. N-au existat câini. Şi nici „ăia". O singură persoană a făcut toate astea.

Nu pare posibil. *Nu poate* fi posibil.

— Ce fel de persoană?

— Astea sunt muşcături de vampir, domnule comisar. Aşa cum am spus, UPN este o unitate antivampiristă. Operăm la nivel naţional, ţinând legătura cu membrii comunităţii lor.

Îi transmite asta pe un ton lipsit de orice expresie, acelaşi pe care l-a întrebuinţat de când a intrat în birou.

— Comunitate? întreabă el neîncrezător.

Ea aprobă cu o mişcare din cap.

— Cea mai precisă evaluare pe care o avem e că sunt vreo şapte mii la nivel naţional. E greu de estimat, fiindcă sunt foarte mobili şi fiindcă este o mare circulaţie între diferite oraşe europene. Londra, Manchester şi Edinburgh au cele mai mari rate de vampiri pe cap de locuitor din Marea Britanie.

Râsul lui e mai forţat acum şi sună aspru şi plin de amărăciune.

— N-am habar ce ţi-or fi strecurat în ceai la Manchester, da' de partea asta a Peninilor noi nu mergem la vânătoare de strigoi şi goblini.

— Nici noi, te asigur. Ne ocupăm doar de ameninţări despre care ştim că sunt reale.

— Cum ar fi vampirii, în pana mea?

— Aşa cum sunt sigură că vei înţelege, este o problemă foarte delicată şi,

din motive evidente, nu facem publicitate muncii noastre.

Imaginea la care ea se opreşte, în cele din urmă, este a unei femei goale care are, probabil, cam o sută de răni, ca nişte zâmbete de un roşu-închis pe trunchiul şi picioarele împroşcate cu sânge.

— Dumnezeule mare! spune Geoff.

— Ce facem eu şi echipa mea e să ţinem legătura cu membrii-cheie ai comunităţii băutorilor de sânge, ceea ce, în mare parte, putem face în Manchester şi în împrejurimi. Vezi, în trecut vampirii erau exterminaţi, Manchester şi Scotland Yard antrenau membri ai Special Branch în lupta cu arbaletele.

Geoff se înfioară şi se retrage din faţa ecranului computerului, din faţa fetei moarte. Se simte cam rău acum. Are nevoie urgentă să scape de gustul din gură. Înşfacă repede cutia cu Tango de portocale pe care şi-a cumpărat-o odată cu pateurile, o deschide şi ia o înghiţitură mare, în timp ce Alison Glenny vorbeşte în continuare.

— Acum tratăm direct cu comunitatea.

Face o pauză pentru un moment, după câte se pare, pentru a verifica dacă se face înţeleasă.

— Vorbim cu ei. Negociem. Ajungem la o încredere reciprocă şi obţinem informaţii.

Geoff vede capul lui Derek trecând prin dreptul geamului şi se repede la uşă, ţinând în mână cutia de Tango.

— Derek? *Derek?*

Comandantul merge mai departe pe coridor. Se întoarce scurt pentru a repeta ceea ce i-a spus la telefon şi în ochii lui, albaştri şi senini în mod normal, se distinge o spaimă care nu poate fi pusă la îndoială:

— Fă cum îţi spune, Geoff.

Iar apoi îi întoarce din nou spatele şi nu i se mai zăresc decât părul argintiu şi uniforma neagră, înainte ca el să dispară pe alt coridor.

— Aşadar ce vrei să facem? întreabă Geoff când se întoarce în biroul său. Să ne umplem cu agheasmă pistoalele cu apă?

— Nu, îi răspunde ea închizându-şi laptopul şi punându-l înapoi în servietă. Vezi tu, noi am reuşit să reducem numărul incidentelor de acest tip aproape la jumătate. Şi am făcut asta deoarece am stabilit reguli reciproc acceptate şi respect.

Îi povesteşte apoi despre Societatea Sheridan şi despre lista celor de neatins.

— Aşa, dragă, ia să vedem dac-am priceput cum trebuie. Tu vii aici, vorbind despre nişte chestii de zici că-s desprinse din *CSI: Transilvania*, şi te aştepţi ca eu să cred în existenţa unor afurisiţi de Dracula care trăiesc peste tot şi-apoi îmi spui că nu putem face nica să-i oprim?

Alison Glenny oftează.

— Noi facem o *grămadă* de chestii pentru a-i opri, domnule comisar-şef. Dacă eşti vampir în prezent, ai mai puţine şanse să scapi după ce ai comis o crimă decât în oricare altă perioadă anterioară. Numai că preferăm soluţii puse în practică prin intermediul terţilor. Vampir contra vampir. Vezi, trebuie să ne gândim la binele tuturor. Scopul nostru principal e să ne ocupăm de problemă fără ştirea opiniei publice.

— Mda, corect. Şi dacă eu, unul, decid *să informez* opinia publică?

— Vei fi disponibilizat şi declarat nebun. Nu vei mai lucra niciodată în poliţie.

Geoff dă peste cap ultimele picături de Tango, păstrând lichidul acidulat în gură un moment înainte să-l înghită. Femeia e mortal de serioasă.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Am nevoie de tot ce ai până acum în legătură cu cazul Stuart Harper. Tot. Înţelegi?

El asimilează întrebarea în timp ce observă firimiturile pufoase şi cerculeţele de grăsime rămase pe punga de hârtie.

— Da, înţeleg.

ZIUA TRANSFORMĂRII FRAŢILOR RADLEY

În pauza de prânz, afară în curte, liceenii de la Rosewood Upper se împart, subconştient, în funcţie de gen. Băieţii sunt activi: joacă fotbal şi jonglează cu mingea sau se prind în încăierări reale ori înscenate, îşi trag pumni în braţe unii altora, să şi le amorţească, sau se prind de ghiozdane şi se leagănă unul pe altul. Fetele vorbesc şi stau fie pe bănci, fie pe iarbă, în grupuri de câte trei-patru. Când îi bagă în seamă pe băieţi, o fac mai degrabă cu perplexitate sau cu milă decât cu admiraţie măgulitoare, de parcă ar fi nu doar sexe diferite, ci specii distincte. Pisici mândre şi înţelepte care îşi ling lăbuţele şi îi privesc cu desconsiderare pe prepelicarii surescitaţi şi parcă pe arcuri şi pe pitbulii agresivi care revendică teritorii care nu vor putea fi niciodată ale lor. Singurul factor unificator, în această după-amiază însorită, este că fetele şi băieţii vor să fie departe de clădirile vechii şcoli victoriene şi în siguranţă, departe de umbră. Şi, în mod normal, în oricare altă zi similară dinainte, Clara Radley şi-ar fi urmat prietenele afară, în lumina aurie, făcând tot ce-i stătea în puteri să nu-şi arate migrena şi starea de greaţă.

Ziua de azi e diferită. Azi, deşi este cu Eve şi Lorelei Andrews, o fată pe care nimeni nu o simpatizează, dar care reuşeşte să domine fiecare situaţie socială în care se află, Clara este cea care le conduce spre o bancă de la umbră. Se aşază. Eve stă de o parte a ei, iar Lorelei, de cealaltă, trecându-şi mâna prin părul Clarei.

— E incredibil, spune Lorelei. Adică, gen, *ce s-a-ntâmplat?*

Clara trage cu ochiul spre încheietura mâinii lui Lorelei şi venele ei groase şi albastre, percepându-i parfumul sângelui înnebunitor de bogat. O înspăimântă cât de uşor ar fi, chiar acum, să închidă ochii şi să se lase pradă instinctelor.

— Nu ştiu, izbuteşte să spună. O schimbare de dietă. Şi tata m-a pus să iau nişte suplimente.

— Eşti, pur şi simplu, *sexy* dintr-odată. Cu ce fond de ten te dai? Cu MAC? Probabil e Chanel sau ceva foarte scump.

— Nu m-am dat cu niciun fond de ten.

— Mă iei la mişto.

— Nu.

— Dar ai trecut la lentile de contact?

— Nu.

— Nu?

— Şi nici nu-i mai vine să vomite, adaugă Eve.

Clara observă că Eve pare deranjată de bruscul interes al lui Lorelei faţă de prietena ei.

— Asta-i chestia principală.

— Cică aveam o lipsă de vitamina A. Aşa mi-a zis tata. Şi acum mănânc şi ceva carne.

Eve e nedumerită, iar Clara îşi aduce aminte de ce. Nu-i spusese o poveste despre un virus? Se întreabă dacă tatăl lui Eve i-a dezvăluit acesteia adevărul. Despre familia Radley. Dacă a făcut-o, ea, evident, nu l-a crezut, dar poate că îndoiala se strecoară chiar acum.

Însă Clara are şi alte griji.

Cuvintele solemne ale doamnei Stokes de azi-dimineaţă, de la adunare.

Puştii din Farley, care vorbeau în autobuz.

Părinţii ei care s-au certat noaptea trecută.

Rowan care bea sânge.

Şi adevărul simplu şi de netăgăduit că a ucis pe cineva. Indiferent ce altceva a făcut sau a spus în viaţa ei, nimic nu va schimba acest simplu fapt.

E o criminală.

Şi-n tot acest timp trebuie s-o suporte pe superficiala de Lorelei care îşi trece mâna prin părul ei şi o linguşeşte şi care s-ar gudura şi pe lângă Hitler dacă acesta şi-ar rade mustaţa, s-ar tunde drăguţ, ca un *indie-boy*, şi ar purta blugi *skinny.*

Lorelei, fata care s-a înfometat săptămâni în şir după ce a picat o audiţie pentru un show de televiziune al postului VIVA numit *Regina Frumuseţii, Adolescenta de Vis, Marea Britanie – Sezonul 2: Chic vs. Geek.*

— Arăţi atât de bine! spune ea.

Dar apoi, în timp ce Lorelei continuă să îi mângâie părul, Clara simte că se apropie cineva de ele. Un băiat înalt cu piele perfectă. Îi ia o secundă să-şi aducă aminte că e fratele ei.

— Oh, Dumnezeule, asta-i ziua transformării fraţilor Radley sau ce? întreabă Lorelei.

Clara se lipeşte de zidul şcolii din spatele său în timp ce fratele ei nou şi cu îmbunătăţiri stă în picioare în faţa lor, privind-o fix pe Eve cu o încredere în sine îngrijorătoare.

— Eve, vreau să-ţi spun ceva, zice el fără să se bâlbâie.

— Mie? întreabă Eve îngrijorată. Ce?

Şi apoi Clara îl aude pe fratele ei făcând ceea ce ea însăşi îi spusese c-ar trebui să facă. Acum totuşi îl imploră din ochi să se oprească din vorbit. Numai că nu se opreşte.

— Eve, ştii ce ai spus ieri, pe bancă: dacă am ceva să-ţi spun, atunci ar trebui să-ţi spun, pur şi simplu?

Eve aprobă cu o mişcare din cap.

— Ei bine, voiam doar să-ţi spun că, în toate modurile posibile, eşti cea mai frumoasă fată pe care am cunoscut-o în viaţa mea.

Lorelei îşi înăbuşă un chicotit când aude asta, dar Rowan nu roşeşte deloc.

— Şi, până să te muţi tu aici, continuă neabătut, chiar nu înţelegeam ce e frumuseţea, desăvârşirea ei… şi, dacă o să-mi petrec toată viaţa fără să fac asta, atunci probabil o să ajung să fac compromisuri în legătură cu tot, până când o să mă trezesc peste douăzeci de ani sclavagind la un job pe care mi l-am dorit doar pe jumătate, trăind cu o femeie care n-o să fii tu, cu o casă şi o ipotecă, o canapea şi un televizor cu suficiente canale încât să mă împiedice să mă gândesc la ce dezastru de proporţii e viaţa mea, din cauză că, la vârsta de şaptesprezece ani, n-am străbătut curtea liceului spre cea mai frumoasă şi mai captivantă persoană din lume, să o întreb dacă vrea să iasă cu mine. La cinema. Diseară.

Rămân cu gura căscată toate trei. Lorelei nu mai scoate niciun chicot. Clara se întreabă exact cât sânge o fi băut Rowan. Iar Eve se gândeşte ce o fi acea confuzie pufoasă şi călduţă pe care o simte înlăuntrul ei când se uită fix în ochii încrezători şi arzători ai lui Rowan.

— Diseară? izbuteşte Eve să întrebe, după vreun minut.

— Vreau să te duc la cinema.

— Dar… dar… e luni.

Rowan nu se clinteşte.

— Mă gândeam să fim neconvenţionali.

Eve se gândeşte. Îşi dă seama că, de fapt, chiar vrea să iasă cu el, dar raţiunea îşi spune cuvântul. Îşi aduce aminte ceva: — E… ăăă… tata… el…

— O să am grijă de tine, o asigură Rowan. Tatăl tău nu trebuie să…

O voce întrerupe momentul. Un strigăt agresiv şi dispreţuitor vine din direcţia terenului de sport: — Hei, puţă-bleagă!

E Toby, care aleargă spre ei, cu faţa zbârcită de ură.

— Cară-te de lângă prietena mea, ciudatule!

Eve îi aruncă o privire furioasă.

— Nu-s prietena ta!

Dar Toby îi dă mai departe pe aceeaşi temă:

— Ia-ţi zborul, Guşă-roşie! Cară-te-n pana mea!

Clarei îi bubuie inima-n piept.

Aici o să se întâmple ceva.

Ochii lui Toby se opresc asupra ei, cu o ură la fel de puternică.

— Şi tu, spune el, curvă prefăcută! Ce puii mei i-ai făcut lui Harper?

— Nu i-a făcut nimic lui Harper, spune Eve. Las-o-n pace!

— Ştie ea ceva! Voi, ciudaţii Radley, ştiţi ceva!

— Lasă-mi sora-n pace!

Rowan stă în picioare în faţa lui Toby acum, în timp ce alţi liceeni încep să observe toată agitaţia.

— Rowan, spune Clara, neştiind ce să zică în faţa acelor oameni.

Dar e prea târziu pentru a mai potoli lucrurile. Toby îl împinge deja pe fratele ei prin curte. Mâinile lui îl împung în piept, încercând să-i provoace o replică.

— Haide, băi, Ralanti! Haide, faţă de stafie! De ce eşti în stare? Hai, impresioneaz-o pe noua ta gagică! Mda! Ăsta da, banc! De parcă s-ar atinge ea de-un ciudat ca tine!

— Oh, uau, zice Lorelei. Bătaie!

Şi, în tot acest timp, Clara se uită la chipul fratelui ei, ştiind că el poate să se transforme şi să distrugă totul în orice clipă. Toby îl împinge pentru ultima oară, iar Rowan cade pe spate, pe beton.

— Toby, termină! strigă Eve.

S-a ridicat de pe bancă, dar Clara i-a luat-o înainte.

Ajunge la fratele ei şi se lasă în genunchi lângă el. Ochii lui Rowan sunt tot închişi, dar ea vede cum dinţii i se schimbă în spatele buzelor. O mişcare subtilă a pielii. Ştie ce înseamnă.

— Nu, îi şopteşte, în timp ce Toby continuă să-l provoace. Rowan, ascultă-mă! Nu! *Nu!* Te rog! El chiar nu merită!

Îl strânge de mână.

— Nu face una ca asta, Rowan!

Liceenii se uită la ei şi râd. Clarei nu-i pasă, pentru că ştie că el n-ar trebui decât să deschidă gura pentru ca totul să ia sfârşit.

— Nu, Rowan, nu. Fii puternic, fii puternic, fii puternic… Iar el o ascultă sau, cel puţin, aşa pare, pentru că deschide ochii şi aprobă cu o mişcare din

cap, ştiind că trebuie să-şi protejeze sora nedând-se de gol.

— Sunt OK, îi spune. Sunt OK.

Se întorc în liceu pentru orele de după-amiază, iar ea e destul de uşurată când Eve îl refuză pe Rowan cu toată blândeţea posibilă.

— Aşadar a rămas stabilit pentru diseară?

— O să mă mai gândesc, îi spune ea în timp ce merg pe vechile coridoare victoriene. Bine?

Băiatul încuviinţează din cap, iar Clarei îi e milă de el, fără a bănui că, o oră mai târziu, în timp ce Rowan citeşte fără să se bâlbâie cuvintele lui Othello la ora de engleză, Eve îi va strecura un bileţel pe care e scrisă o întrebare.

Întrebarea fiind: „La ce film mergem?”

DISTINCŢIE

— Aţi vorbit cu Clara Radley?

Geoff stă aplecat pe fereastră, fumându-şi ţigara de după-amiază, când soseşte Alison Glenny cu întrebarea ei. Îşi aruncă ţigara afară, făcând-o să cadă într-un arc larg spre strada de dedesubt. Se întoarce şi închide fereastra.

— Au vorbit doi agenţi cu ea.

— Şi? Declaraţia martorului e goală. Nu-i nimic în ea. Ce s-a întâmplat când s-au dus la ea? Radley e un nume vechi de vampiri, iar unul dintre cei mai cunoscuţi vampiri din Manchester e un Radley, aşa că încerc să văd dacă există vreo legătură.

— S-au dus şi-au vorbit cu ea, dar n-a ieşit la iveală nimic semnificativ.

— Nimic?

— Nu.

Oftează:

— Au vorbit cu ea, le-a explicat că nu ştie nimic şi asta a fost tot.

Ea reflectează o clipă.

— Nu-şi pot aminti nimic, aşa-i?

— Ce? Habar n-am. Abia ieri s-a întâmplat. Pare…

Ea clatină din cap.

— Nu trebuie să le iei apărarea, domnule comisar. Nu critic pe nimeni. Numai că e posibil să fi fost sugestionaţi-prin-sânge.

— Ce prin *sânge?*

— Anumiţi PN au talente specifice. De obicei, cei mai periculoşi şi mai amorali. Beau atât de mult sânge, încât asta le intensifică puterile fizice şi mintale.

El râde încurcat.

— Scuze, dragă. Încă încerc să-mi bag în cap toate chestiile astea.

În ochii ei se zăreşte ceva similar simpatiei: — Ştiu, nu-i tocmai lumea în care eram dintotdeauna siguri că credem.

— Nu, drăcia dracului, nu-i.

Alison umblă de colo-colo prin birou. Când se-ntoarce cu spatele, Geoff îi cercetează silueta. E slabă, prea slabă pentru gustul lui, dar se ţine dreaptă băţ, ca o profesoară de balet. Are *distincţie,* ăsta-i cuvântul care-i vine în minte. E genul de femeie în faţa căreia Denise întotdeauna se ofileşte şi

amuţeşte când se întâlnesc ocazional la nunţi sau într-una dintre croazierele lor de lux.

— Oricum, spune ea. Am o idee. Ai putea să-mi dai o listă cu toţi locuitorii din Bishopthorpe?

— Mda, nicio problemă. De ce? Pe cine cauţi?

— Un tip pe nume Copeland, îi răspunde ea pe un ton care pare, dintr-odată, trist şi rezervat. Jared Copeland.

THE PLOUGH

Will e din nou în barcă, plutind pe lacul roşu familiar.

De data asta însă Helen e cu el, ţinând în braţe un bebeluş, un băieţel cu părul negru, căruia îi cântă să-l adoarmă:

Vâsleşte, vâsleşte, vâsleşte-n bărcuţă,
Lin pe râu în jos.
Cu veselie, veselie, veselie, veselie,
Viaţa-i un vis frumos.

Will vâsleşte acum, spre ţărmul stâncos, privind-o pe femeia pe care o iubeşte şi care cântă mai departe încetişor. În timp ce cântă, ea îi zâmbeşte. Este un zâmbet iubitor, necomplicat. El n-are nicio idee ce se va întâmpla odată ce vor ajunge la mal, dar ştie că se vor avea unul pe altul şi că vor fi fericiţi.

Vâsleşte, vâsleşte, vâsleşte-n bărcuţă,
Lin pe râu în jos.
Dac-o să vezi un crocodil,
Strigă fioros.

Totuşi ceva îl neliniştește. Totul e prea perfect. Simte că îi urmăreşte cineva de pe stânci. Cineva care e împreună cu Alison Glenny. Este bărbatul care a încercat să-l atace azi-noapte. Ţine ceva în sus, spre cer, pentru ca Will să-l poată vedea.

Un cap din al cărui gât picură sânge în lac.

Se opreşte din vâslit, dar barca se îndreaptă mai departe spre bărbat, apropiindu-se suficient de mult de mal încât Will să-şi dea seama că acel cap tăiat e al lui.

Chipul îl scrutează ca o mască de groază. Gura i se cască din cauza terorii.

Cuprins de panică, Will îşi pipăie propriul gât şi-l descoperă perfect, intact.

— Cine sunt eu? întreabă, întrerupând cântecul de leagăn al lui Helen.

Ea pare nedumerită, de parcă ar fi cea mai prostească întrebare pe care a auzit-o vreodată.

— Ştii cine eşti, spune cu tandreţe. Eşti un om foarte bun şi blând.

— Dar cine?

— Eşti cine ai fost dintotdeauna. Bărbatul cu care m-am măritat. Eşti Peter.

Apoi ea ţipă, văzându-l pe bărbat şi capul tăiat. Şi micuţul Rowan ţipă. Un urlet de bebeluş, cumplit şi de neconsolat. Will se trezeşte cu o smucitură şi aude un ţipăt straniu, slab. Casetofonul lui îi molfăie una dintre casetele de adormit. *Psychocandy* de Jesus and Mary Chain. Un băutor de sânge mai slab de înger ar vedea în asta un semn.

Aruncă o privire afară, la ziua hidos de însorită. Şi la bărbatul care se îndepărtează.

El e.

— Dusu-s-a omul cu toporul, mormăie Will şi decide să îl urmeze.

Înşfacă ochelarii de soare şi iese în lumina strălucitoare a zilei, urmărindu-l pe bărbat tot drumul până la pubul de pe strada principală, cu panoul lui publicitar pentru canalele de televiziune Sky Sports şi viziunea pastorală a unei Anglii demodate pictate pe firmă, sub numele locului: The Plough[{42}].

El scrisese cândva o poezioară prostească, pe care doar o schiţase într-unul dintre jurnalele sale la puţin timp după ce încetase să se mai vadă cu Helen. *Pajiştea roşie* o numise, după numele lui de familie.

Ară pajiştea roşie până când
Nimic pe întinsul ei nu-i;
Ară pământul până-l usuci
Şi soarbe din venele lui.

The Plough e un pub în care, în mod normal, Will nici măcar n-ar visa să intre. E genul de local cuminte pentru clienţi care abia dacă mai sunt conştienţi că trăiesc şi care se holbează fără nicio expresie în sus, la transmisiuni sportive cu sonorul oprit.

Până ajunge el acolo, bărbatul şi-a primit deja băutura, un whisky, şi stă cât mai ferit posibil, într-un ungher îndepărtat. Will se îndreaptă într-acolo şi se aşază pe un scaun în faţa lui.

— Se spune că pubul e o instituţie pe cale de dispariţie, zice Will şi se gândeşte la toţi acei făr-de-sânge care plonjează de pe faleze abrupte şi privesc întinderea mării înainte să sară. Nu se potriveşte cu viaţa din secolul

XXI. Nu mai există sentimentul comunităţii. Totul e atomizat. Ştii, oamenii trăiesc în nişte cutii invizibile. E îngrozitor de trist… totuşi există momente când doi străini pot să stea şi să aibă o mică discuţie în *tête-à-tête*.

Se opreşte, studiind chipul bântuit, devastat al omului: — Desigur, noi nu suntem doi străini.

— Cine sunt eu? întreabă bărbatul, iar tonul lui e un capac peste toate forţele care-or fi înlăuntrul lui.

Întrebarea e ecoul celei din visul lui Will. Aruncă o privire spre whiskyul omului.

— Cine e, în fond, oricare dintre noi? Oamenii care nu pot s-o lase baltă.

— Ce nu pot să lase?

Will oftează.

— Trecutul. Conversaţiile faţă în faţă. Grădina Raiului.

Bărbatul nu spune nimic. Doar stă acolo, uitându-se la Will cu o ură care contaminează aerul dintre ei. Tensiunea persistă, chiar şi când chelneriţa vine la masa lor.

— Doriţi să aruncaţi o privire în meniul nostru pentru prânz? întreabă ea.

Will îi admiră rotunjimea drăguţă. *Un ospăţ umblător.*

— Nu, spune bărbatul fără să ridice măcar privirea.

Will se uită în ochii fetei şi îi ţintuieşte:

— Eu mă uit cu atenţie la ce mănânc.

Chelneriţa pleacă, iar bărbaţii rămân într-o tăcere încordată, care-i leagă laolaltă.

— Pot să te întreb ceva? spune Will după un timp.

Bărbatul soarbe din whisky în loc să-i răspundă.

Will îşi pune oricum întrebarea:

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

Bărbatul pune jos paharul şi se holbează la Will, cu o privire oţelită. Reacţia care era de aşteptat.

— O singură dată, răspunde el, iar cuvintele nu sunt decât un cârâit din fundul gâtului.

Will dă aprobator din cap.

— Întotdeauna se întâmplă o singură dată, nu-i aşa? Restul… nu mai sunt decât ecouri.

Bărbatul clatină din cap:

— Ecouri.

— Vezi tu, eu iubesc pe cineva. Dar n-o pot avea. Joacă rolul nevestei

perfecte în Căsătoria Altcuiva. E o producţie care a ţinut mult timp capul de afiş.

Will se apleacă, cu un umor maniacal în ochi, apoi şopteşte: — *Soţia, fratelui meu.* Şi am avut o relaţie serioasă cu ea.

Se opreşte, ridicându-şi mâna într-un gest de scuză: — Îmi pare rău, probabil că n-ar trebui să-ţi spun toate astea. Numai că-i foarte uşor să vorbească omul cu tine. Ar fi trebuit să te faci preot. Acum tu. Cine a fost iubirea ta?

Bărbatul se apleacă, la rândul lui, iar faţa îi zvâcneşte în fiecare clipă din cauza furiei reprimate. Altundeva în pub, un aparat de joc mecanic s-a împroaşcă monede.

— Soţia mea, spune omul. Mama copilului meu. O chema Tess. Tess Copeland.

Brusc, Will îşi pierde echilibrul. Pentru o secundă, e înapoi în barca aceea cu vâsle. Numele „Tess Copeland” e un ghimpe din trecutul lui. Îşi aduce aminte noaptea aceea, când a băut câteva pahare cu ea în barul căminului studenţesc, discutând jucăuş despre filosoful francez Michel Foucault, ale cărui teorii despre sex şi nebunie colonizau, în mod bizar, aproape fiecare pagină a disertaţiei ei. („Aşadar cum *exact* era Wordsworth – stai să nu greşesc – «un pedagog empirico-transcendent dezindividualizat şi confuz genealogic»?”) Ea voia să se întoarcă la soţul său şi nu avea habar ce face atât de târziu în noapte cu îndrumătorul ei.

— Oh… eu… spune Will, rămas cu adevărat fără cuvinte.

Acţiune.

Consecinţă.

Totul se echilibrează, în cele din urmă.

— Doar un alt ecou pentru tine, presupun. Vezi tu, te-am văzut când ai făcut-o. Te-am văzut zburând departe cu ea.

Will îşi aduce aminte ce s-a întâmplat mai târziu în acea noapte. Cum a ucis-o în campus. Cum a auzit pe cineva alergând în apropiere.

Strigătul.

El era.

Încearcă să se adune.

Am omorât sute. Ăsta nu-i decât un fir de nisip. Bărbatul ăsta îşi neglija soţia. Bărbatul ăsta n-a reuşit s-o protejeze. Mă urăşte pentru că propria vinovăţie îl face să mă urască.

Şi, dacă n-ar fi apărut Will, ar fi ajuns să-şi urască soţia până acum.

Pentru că ea şi-ar fi luat masteratul şi ar fi turuit despre Foucault şi Leonard Cohen şi despre poezii pe care el nu le citise şi l-ar fi ţâţâit fiindcă se uită la fotbal.

Asta-i ideea prostească în toate relaţiile dintre cei făr-de-sânge. Se bazează pe faptul că oamenii vor rămâne la fel, că vor sta în acelaşi loc în care erau în urmă cu un deceniu, când s-au cunoscut. Or, fără îndoială, realitatea e că legăturile dintre oameni nu sunt permanente, ci vremelnice şi aleatorii, ca o eclipsă solară sau ca norii care se întâlnesc pe cer. Există într-un univers în continuă mişcare, plin de obiecte care se mişcă în permanenţă. Aşa că destul de curând el ar fi înţeles că nevasta lui gândeşte ceea ce gândeau atât de mulţi dintre cei pe care îi muşcase Will. Ea s-ar fi gândit: *Aş putea să am parte de unul mai bun.*

Bărbatul arată îngrozitor. Ponosit, epuizat, dărâmat. Şi Will îşi dă seama, judecând după parfumul acru al sângelui său, că nu aşa au stat lucrurile mereu. Cândva, el a fost un alt om, numai că s-a stricat, s-a înăcrit.

— Jared, nu-i aşa? Lucrai în poliţie, îşi aminteşte Will.

— Da.

— Dar până-n noaptea aia… nu ştiai. Despre cei ca mine.

— Nu.

— Îţi dai seama c-aş fi putut să te omor azi-noapte? îl întreabă Will.

Jared ridică din umeri, de parcă viaţa lui n-ar fi o mare pierdere, înainte ca Will să-i ţină un monolog pe care îl aude jumătate de bar.

— Un topor? Să mă decapitezi? spune chiar când chelneriţa trece pe lângă ei, ducând farfurii cu *ploughman’s lunch*{43} la mesele de afară. Tradiţia spune că te-ai descurca mai bine cu ceva care să străpungă inima. O ţepuşă sau ceva asemănător. Fireşte, există şi pedanţi care insistă că trebuie să fie din lemn de păducel, dar adevărul e că orice lucru îndeajuns de tare şi de lung o să-şi facă treaba. Desigur, ai nevoie şi de un avânt al naibii de mare. Dar chestia e că n-o să se-ntâmple niciodată aşa ceva, nu? Vampirii ucid vampiri. Oamenii, nu. Nu se-ntâmplă una ca asta.

Expresia îi devine serioasă.

— Acum, să ştii că, dacă nu dispari din câmpul meu vizual, o să-mi cobor standardul şi o să-i trag o beţie cu sângele tău amar şi borşit.

Mobilul lui Jared începe să sune. Îl ignoră. De fapt, abia dacă-l aude. Se gândeşte la Eve. Cum simplul fapt de a sta aici şi de a purta această conversaţie ar putea să-i pună viaţa şi mai mult în pericol. Frica îl năpădeşte ca un torent şi se ridică în picioare cu inima bubuindu-i la fel de tare şi de

repede ca în noaptea aceea din urmă cu mai bine de doi ani. Se îndepărtează cu un mers ţeapăn şi iese în aerul blând al după-amiezii, iar la început nu-şi dă seama că telefonul îi sună din nou.

Will îl lasă să plece. După o vreme, se ridică şi se duce să se uite prin selecţia oferită de tonomatul maro şi anost, care atârnă pe perete ca un automat de ţigări de pe vremuri. *Under My Thumb* de Rolling Stones e cea mai bună melodie pe care o oferă, aşa că o porneşte şi se întinde pe locul unde a stat înainte.

Oamenii observă, dar nimeni nu spune nimic.

El doar zace acolo, în timp ce cântă muzica, gândindu-se că totul e clar de acum.

It's down to me the way she talks when she's spoken to{44}…

Nu-i mai pasă de Manchester.

Nu-i mai pasă de Isobel sau de Black Narcissus, de Societatea Sheridan sau de oricare dintre clicile băutorilor de sânge.

Va rămâne aici, în Bishopthorpe, cu Helen, şi va spera într-o a doua eclipsă de soare.

TROTUAR

Jared tremură la gândul că e posibil să fi distrus totul.

Apel anonim.

Răspunde.

— Jared, Alison Glenny la telefon.

E o voce pe care nu se aştepta s-o mai audă vreodată. Îşi aminteşte când a auzit-o ultima oară, în biroul ei, când i-a dat cel din urmă avertisment: *Îţi înţeleg durerea, dar, dacă mai continui aşa, dacă dai totul în vileag, o să pui sute de vieţi în pericol.* Totul spus fără să admită în vreun fel ironia faptului că soţia lui murise tocmai pentru că nimic din toate acestea *nu* fusese făcut public. *N-o să am altă variantă, domnule inspector, decât să te dau afară pe motiv de sănătate mintală şi să mă asigur că eşti internat cu forţa.*

Apoi petrecuse două luni într-un spital de nebuni, în timp ce fiica lui fusese silită să stea cu mama lui arţăgoasă şi bolnavă în stadiu terminal. Iar el stătuse acolo, burduşit cu stabilizatori de dispoziţie în concentraţii industriale de nişte doctori care primeau de la stat prime ridicol de mari pentru a ţine minte „binele comun” pe care îl făceau în folosul societăţii.

— Cum ai obţinut numărul ăsta? o întreabă, dându-şi seama că trebuie să existe vreo legătură între acest apel şi prezenţa lui Will acolo.

— Nu ţi-ai schimbat numele. N-a fost prea greu.

— N-am nimic de ascuns. N-am făcut nimic rău.

Ea oftează.

— Jared, nu-i deloc nevoie să fii în defensivă! Te sun cu veşti bune. Vreau să-ţi spun ceva. Despre Will Radley.

El nu răspunde. Ce ar putea ea să vrea să-i spună, iar el să nu ştie deja?

După o pauză lungă, ea îl anunţă:

— Avem libertatea de a-l vâna şi de a-l răpune.

— Ce?

— Am făcut presiuni unde trebuie. Societatea Sheridan vrea să scape de el la fel de mult pe cât vrem şi noi. S-a purtat prea excentric în ultima vreme.

Cuvântul îl enervează pe Jared.

— Mai *excentric* decât s-o omoare pe soţia unui ofiţer criminalist într-un campus universitar?

— M-am gândit doar c-ai vrea să ştii. O să facem tot ce ne stă în puteri să-l prindem. Şi de asta te-am şi sunat. E acolo? Adică de asta te-ai mutat în Bishopthorpe?

Face o pauză, simţindu-l reticent să-i ofere vreo informaţie.

— Uite ce-i: dacă ne spui că-i acolo, o să facem tot ce putem. Îţi promit. O să poţi trece peste asta, să-ţi vezi de viaţa ta. Asta vrei, nu-i aşa?

Jared continuă să meargă repede. Pubul a rămas acum mult în urmă, firma nu mai e decât un pătrăţel maro. Îşi aminteşte ce i-a spus Will cu doar câteva momente în urmă: *Chestia e că n-o să se-ntâmple niciodată aşa ceva, nu?*

— Da, izbuteşte Jared să spună în telefon. E aici.

— Bine. Aşa. Încă un lucru. Ce ştii despre relaţia lui cu ceilalţi membri ai familiei Radley? E ceva de care ne-am putea folosi? Orice?

Jared se gândeşte la ce i-a spus Will în pub. *Soţia fratelui meu.*

— Da. Ar fi ceva.

„Dacă sângele-i răspunsul înseamnă că pui întrebarea greşită.”

Manualul abstinentului, ediţia a II-a, p. 101

O CONVERSAŢIE DESPRE LIPITORI

Will îşi aduce aminte prima noapte când Peter a adus-o pe Helen în apartamentul lor din Clapham. Avea instructajul făcut dinainte să vină ea. Trebuia să se poarte cât putea el de bine şi nu să nu se dea de gol.

Fără bancuri cu Dracula, fără ocheade pătimaşe spre gâtul ei, fără dezvăluiri inutile despre lumina soarelui sau usturoi. Peter îi spusese că ţine cu adevărat la Helen, o medicinistă colegă cu el, şi că nu intenţionează să înjosească relaţia lor la nivelul unei simple şedinţe de muşcat şi supt sânge. În orice caz, nu încă. Peter pomenise chiar şi cuvântul cu „c”, zicând că se gândeşte să-i spună adevărul, tot adevărul şi numai adevărul, în speranţa că o va atrage spre o convertire voluntară.

— Glumeşti, spusese Will.

— Nu, nu glumesc. Cred că o iubesc.

— Dar s-o *converteşti?* Ăsta-i un pas dincolo de iubire, Petey.

— Ştiu, dar cred cu adevărat că ea e aleasa mea.

— *Zut alors!* Tu chiar eşti serios, nu-i aşa?

— Mda.

Will a fluierat, prelung şi încet:

— Ei bine, ţi-o faci cu mâna ta!

Pentru Will, convertirea fusese dintotdeauna un concept ipotetic. Ştia că e ceva posibil din punct de vedere fizic şi, totodată, ceva ce se întâmpla destul de des, dacă judecai după populaţia de vampiri adulţi în continuă creştere, dar de ce naiba şi-ar fi dorit cineva cu adevărat să facă una ca asta rămânea un mister pentru el.

În fond, convertirea avea consecinţe importante şi pentru convertitor, şi pentru convertit. Să te sileşti să sângerezi în asemenea cantităţi atât de repede după ce ai gustat sângele cuiva te slăbea emoţional şi te făcea să te ataşezi de respectiva persoană la fel cum se ataşa ea de tine.

— De ce dracu’ aş vrea să-mi fac una ca asta? spunea Will ori de câte ori era întrebat dacă ar lua în calcul aşa ceva.

Totuşi ce voia Peter era treaba lui Peter şi numai a lui, iar Will era prea libertin ca să i se pună de-a curmezişul sau să-l judece. Cu toate acestea, era curios să vadă cine reuşise să-i răpească inima unui Radley pursânge.

Îşi aminteşte exact ce a simţit în clipa în care a văzut-o.

Absolut nimic.

La început.

Era doar o altă tipă făr-de-sânge atrăgătoare într-o lume plină de făr-de-sânge atrăgători. Însă, pe măsură ce acea primă seară se scurgea, şi-a dat seama cât de incredibil de sexy e: ochii, şaua lină a nasului, modul clinic în care vorbea despre anatomia umană şi despre diferitele proceduri chirurgicale („şi apoi trebuie să tai artera pulmonară dreaptă…”).

Ea iubea arta. Mergea la cursuri de desenat după model în serile de marţi şi avea gusturi eclectice. Îi adora pe Matisse şi pe Edward Hopper, dar şi chestiile vechi renascentiste. Îl iubea pe Veronese şi părea să n-aibă nicio idee că acesta fusese unul dintre cei mai destrăbălaţi vampiri veneţieni care lăsaseră vreodată pete de sânge într-o gondolă.

Şi purtaseră o conversaţie despre lipitori. Fiindcă ea ştia o grămadă de lucruri despre lipitori.

— Lipitorile sunt subapreciate, a spus Helen.

— Sunt de acord.

— O lipitoare e o vietate uluitoare.

— Sunt convins.

— Tehnic, sunt anelide. Ca râmele. Dar sunt mult mai avansate. Lipitorile au treizeci şi patru de creieri, care pot prezice furtunile cu fulgere şi au fost folosite în medicină încă de pe vremea aztecilor.

— Da chiar te pricepi la lipitori!

— Le-am studiat pentru lucrarea de licenţă. Despre modurile în care pot fi folosite pentru a ameliora osteoartrita. Încă e o teorie controversată.

— Ştii, mai există un tratament pentru osteoporoză, a spus Will, înainte ca Peter să reuşească transmiţându-i să n-o mai ia pe arătură.

Ea a câştigat partidele de blackjack pe care le-au jucat în noaptea aceea, fiindcă ştia când să se oprească. În plus, nu era distrasă de parfumul ei, cum erau, cu siguranţă, Will şi Peter. Avea atât de multe arome, erau atâtea note diferite în sângele ei, încât cei doi fraţi ar fi putut sta ore întregi pe muteşte încercând să le distingă.

Versiunea lui Helen despre acele evenimente era că Will n-o dorise decât pentru că era cuplată cu frate-său. Dar Will îşi aminteşte că încerca disperat să *nu* o aprecieze. Nu voise niciodată să simtă pentru o femeie altceva decât dorinţa simplă şi directă de a-şi satisface setea. „Pentru mine, emoţiile erau doar şuvoaie învolburate care se repezeau direct spre cascada convertirii”, aşa explicase totul în jurnalul său. „Or, eu doream să rămân în băltoacele plăcerii facile.” Voia ca Peter s-o părăsească pe Helen şi amândoi s-o uite.

Dar Peter şi Helen erau nebuni unul după celălalt. Erau *fericiţi*, iar Will nu suporta să fie în preajma acelei fericiri. Nu fără să pună la cale distrugerea ei.

— O iubesc, i-a spus Peter fratelui său. O s-o convertesc şi o să-i spun cine sunt.

— Nu! Să nu faci una ca asta!

— Ce? Parcă ziceai că mi-o fac cu mâna mea. Că eu decid.

— Ascultă ce-ţi spun: mai aşteaptă un pic. Vreo doi ani. Tu poţi să trăieşti două sute. Gândeşte-te numai! Doi ani înseamnă doar unu la sută din viaţa ta.

— Dar…

— Şi dacă o să-ţi mai placă după timpul ăsta, abia *atunci* spune-i ce eşti şi ce faci când ea doarme. Şi, dacă şi tu îi mai placi ei, însoară-te cu ea şi converteşte-o în noaptea nunţii.

— Nu ştiu dacă pot rezista atâta vreme fără s-o muşc.

— Dac-o *iubeşti,* o să poţi.

Când spusese toate acestea, Will se îndoia că Peter o să aibă răbdare. Bănuia că o să se plictisească de Helen şi o să se întoarcă la benchetuiala cu Will, fiindcă, mai mult ca sigur, nopţile nesfârşite de copulat fără pic de sânge aveau să-l calce pe nervi. Fie avea să izbucnească şi s-o muşte în timpul unei partide de sex, fie o s-o părăsească, pur şi simplu.

Dar nu.

După doi ani de mers la cinema şi de plimbări prin parcuri, Peter încă se ţinea tare pe poziţii. Între timp, Will preda, chipurile, la Londra, dar, în realitate, abia dacă trecea pe acolo. Era mereu plecat, bătând lumea-n lung şi-n lat. Într-o noapte îl rugase pe Peter să se întâlnească la Praga, pentru a vizita Nekropolis, unul dintre cluburile de vampiri care apăruseră în jurul pieţei Wenceslas după Revoluţia de Catifea.

— N-aţi intrat încă în declin? îl întrebase strigând să se facă auzit peste pulsul industrial al muzicii techno.

— Nu, i-a răspuns Peter, n-am fost niciodată mai fericit. Pe bune. E amuzantă. Mă face să râd. Alaltăieri seara, când am ajuns acasă, ea…

— Păi, să nu grăbeşti lucrurile.

În rarele ocazii când a văzut-o pe Helen în această perioadă, Will a avut o senzaţie stranie, ca o bătaie de aripi în stomac, pe care a încercat de fiecare dată s-o pună pe seama privării de sânge sau a faptului că umblase pe afară înainte de lăsarea întunericului. După ce o vedea simţea

întotdeauna nevoia să iasă la vânat după sânge. Adesea, pur şi simplu dădea o fugă până la Manchester, unde comunitatea vampirilor începuse să înflorească, şi se ghiftuia cu orice gât oferit de bunăvoie – sau nu – care îi era pe plac.

Şi apoi s-a întâmplat.

Pe 13 martie 1992, Peter i-a mărturisit fratelui său că îi spusese lui Helen tot.

— *Tot?*

Peter a aprobat din cap şi a mai sorbit nişte sânge, direct din borcan.

— Ştie cine sunt şi mă acceptă.

— Ce încerci să-mi spui?

— Păi… o să ne căsătorim. În iunie. Am stabilit deja data la starea civilă. Vrea să o convertesc în luna de miere.

Will a simţit, străduindu-se din răsputeri s-o alunge, o dorinţă puternică de a-i înfige o furculiţă în ochi fratelui său.

— Oh, a spus el. Mă bucur sincer pentru tine.

— Ştiam c-o să te bucuri. În fond, n-am făcut decât să-ţi urmez sfatul.

— Exact. Foarte adevărat, Peter. Te-ai abţinut multă vreme, apoi i-ai spus.

Will era în cădere liberă.

Zâmbea fără să vrea, ceva ce nu mai făcuse în niciun alt moment din viaţa lui. Peste tot prin bucătărie erau urmele ei (o carte de bucate pe masă, schiţa unui nud înrămată pe perete, un pahar murdar de vin din seara precedentă), iar el avea nevoie să iasă de acolo. Aşa că a plecat, atingându-i în treacăt o haină de pe hol în drumul spre ieşire.

Abia a doua zi, când Helen a venit la el, într-un vis iluminat şi aranjat de Veronese, a înţeles adevărul. Ea stătea, pur şi simplu, acolo, în mijlocul unui soi de banchet veneţian din secolul al XVI-lea, în timp ce un sclav pitic îi turna vin în pocalul de aur pe care îl ţinea în mână. Câtă vreme toate celelalte femei, de o frumuseţe maiestuoasă, erau împodobite cu mătăsuri de un roşu aprins şi splendide rochii de basm, Helen era îmbrăcată exact ca prima oară când o văzuse. O helancă simplă din fibră acrilică, fără pic de machiaj evident şi cu părul coafat doar de mama natură şi de pieptăn. Cu toate acestea, nimeni din acea frescă onirică mişcătoare nu se putea compara nici pe departe cu ea şi nici nu-i putea stârni câtuşi de puţin interesul lui Will.

În timp ce plutea din ce în ce mai aproape de nesfârşita masă de banchet,

l-a remarcat pe bărbatul de lângă Helen. Avea o cunună de lauri pe cap şi era îmbrăcat ca un prinţ renascentist. Îi şoptea lui Helen la ureche cuvinte nedesluşite şi o făcea să zâmbească. Abia când bărbatul s-a ridicat în picioare, şi-a dat seama că e Peter.

Fratele lui şi-a lovit pocalul cu o furculiţă de aur. Toată lumea, chiar şi maimuţele, s-au oprit să asculte.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc, lorzi, duci, pigmei, pitici, jongleri c-un singur braţ, primate inferioare, domni şi domniţe. Mă bucur că aţi putut veni cu toţii aici, în această zi specială pentru noi. Viaţa mea e împlinită de acum, că Helen e mireasa mea…

Helen îşi examina friptura de flamingo din farfurie şi zâmbea cu o graţie plină de modestie.

— …şi tot ce mi-a mai rămas mie de făcut e să desăvârşesc legătura noastră specială.

Şi Will a privit cu groază cum Peter trage în jos gulerul helăncii ei şi o muşcă. Groaza lui a sporit când a văzut-o pe Helen gâfâind, cu răsuflarea tăiată de plăcere.

Lui Will nu îi plăcuseră niciodată nunţile, dar niciuna nu îl tulburase vreodată ca asta. În timp ce îl urmărea pe Peter turnându-i lui Helen pocalul de vin pe gât, şi-a dat seama că acela nu e deloc vin, ci sângele fratelui său. S-a repezit în zbor, strigând „Nu!”, iar sute de maimuţe au sărit şi l-au sufocat în beznă. Când s-a trezit, acoperit de o sudoare rece, a priceput că imposibilul se petrecuse.

Will Radley se molipsise de ceva ce părea să fie, în toate felurile nebuneşti şi hidoase, nimic altceva decât dragoste.

Cu două săptămâni înainte ca adevărata nuntă să aibă loc, se întorsese la Londra, dormind într-o dubiţă pe care o furase de la un rastafarian alb din Camden. Trecuse pe la ei într-o seară, ştiind că fratele lui nu e acasă, şi nu se putuse stăpâni.

— Helen, te iubesc!

Ea se întorsese dinspre ştirile TV pe care le urmărea (alte lupte în Iugoslavia) pentru a se uita la el, lăsându-se pe spate în balansoarul ei de la second-hand.

— Poftim?

Will i-a susţinut privirea, fără să zâmbească, concentrându-se cu toată atenţia asupra sângelui ei.

— Ştiu că n-ar trebui să spun asta, fiindcă Peter e fratele meu şi tot

restul, dar te ador.

— Vai, Will, nu fi ridicol!

— Bate-ţi joc de mine cât vrei, dar eu chiar vorbesc serios. Nu mă pot uita la tine, nu-ţi pot auzi vocea sau nu-ţi pot simţi parfumul fără să vreau să te iau în braţe şi să zbor cu tine departe, departe.

— Will, te rog, a spus ea.

În mod clar, nu era interesată de el în felul acela.

— Peter e fratele tău.

El nu a dat din cap, nici că „da", nici că „nu". A rămas nemişcat, pe cât i-a stat în puteri, având grijă ca amândoi să se privească fix ca mai înainte. Afară se auzea sirena unei maşini de poliţie care vuia înaintând pe Clapham High Street.

— Ai dreptate, Helen. Cele mai multe adevăruri profunde sunt deplasate. Dar, dacă-mi permiţi să fiu brutal de sincer, fără adevăr ce mama dracului de sens mai are totul? Ai putea, te rog, să-mi spui?

— Peter o s-ajungă dintr-o clipă-n alta. Trebuie să încetezi să mai vorbeşti aşa!

— Aşa aş face, Helen. Desigur c-aşa aş face. Dacă n-aş şti, sincer, că şi tu simţi exact la fel.

Ea şi-a dus mâna la ochi, pentru a nu-l mai privi.

— Will…

— Ştii că vrei să te convertesc, Helen.

— Cum poţi să-i faci una ca asta? Propriului tău frate?

— Cu destul de multă uşurinţă, din câte-mi dau seama.

Ea s-a ridicat în picioare şi a ieşit din cameră. El a urmat-o pe hol, a văzut toate hainele care stăteau ca un şir de oameni întorşi cu spatele la ei. A sugestionat-o prin sânge cu toată puterea lui.

— Ştii că nu vrei să te convertească Peter. Ştii prea bine. Haide, nu fi slabă, Helen! N-ai decât o viaţă. Măcar s-o foloseşti pentru a gusta ce vrei să guşti. Dacă mai aştepţi două săptămâni, totul o să se termine şi o să fii a lui, iar noi doi n-o să mai avem nicio şansă, Helen. Ai ucide totul din faşă. Şi o să te urăsc la fel de mult pe cât o să te urăşti tu însăţi.

Ea era năucită. Nu-şi dădea seama că el nici măcar nu-i vorbeşte ei, ci sângelui ei.

— Dar îl iubesc pe Peter…

— Mâine e-n tura de noapte. Am putea zbura până la Paris împreună. Am putea să ne distrăm pe cinste. Tu şi cu mine, înălţându-ne deasupra

Turnului Eiffel.

— Will, te rog…

Helen era la uşă de-acum. El nu mai avea decât o şansă. Aşa că a închis ochii şi a prins tot universul în parfumul sângelui ei. S-a gândit la acel francez bătrân şi ahtiat de sânge, Jean Genet, şi a citat din el: — „Cine n-a trăit extazul trădării nu ştie nimic despre extaz.”

Şi apoi i-a spus o sută de lucruri menite să-i anihileze adevărata persoană.

A întins mâna spre ea. Şi, într-un fatidic moment de slăbiciune, ea l-a luat de mână.

— Haide! i-a spus el, simţind acea bucurie profundă care-l cuprindea ori de câte ori omora fericirea cuiva. Să ieşim.

PROPUNERE

La aproape două decenii după această convorbire cu Will, Helen, cu capul şi gâtul încă furnicând-o din cauza energiei nervoase, o conduce pe o poliţistă în sufrageria sa.

— Vrei o cafea, Alison? întreabă ea. Alison ai spus că te cheamă, nu-i aşa?

— Da. Dar, nu, nu e nevoie de cafea.

Alison vorbeşte pe un ton rece şi oficial, iar Helen se întreabă dacă nu cumva se află acolo pentru ceva mai mult decât nişte simple întrebări de rutină.

— Clara e la şcoală acum, spune.

— Nu mă aflu aici pentru a sta de vorbă cu fiica dumneavoastră.

— Am avut impresia că ai spus că are legătură cu Clara.

Alison încuviinţează din cap:

— Doresc să vorbesc *despre* ea, nu *cu* ea, doamnă Radley.

În urmă cu câteva ore, Helen sosise acasă pentru a urmări ştirile, dar nu văzuse nimic despre faptul că ar fi fost descoperit cadavrul băiatului. Se simţise uşurată. Poate că prietenele ei din clubul de lectură se înşelaseră. Toată uşurarea îi dispare însă la auzul următoarei declaraţii a lui Alison: — A fost găsit cadavrul lui Stuart Harper, spune aceasta. Ştim că fiica dumneavoastră l-a ucis.

Helen deschide şi închide gura, fără să scoată niciun sunet. Gâtlejul îi este uscat, dar îşi simte brusc palmele îmbibate de transpiraţie.

— Ce? Clara? A omorât pe cineva? Nu fi… asta-i atât de…

— Incredibil?

— Ei bine, da.

— Doamnă Radley, noi ştim ce a făcut ea şi cum a făcut-o. Toate dovezile există pe cadavrul băiatului.

Helen încearcă să se consoleze cu ideea că Alison blufează. În fond, cum ar putea să existe vreo dovadă pe cadavru? Doar n-au prelevat nicio probă de la Clara pentru a-i depista ADN-ul. „Noi ştim ce a făcut şi cum a făcut-o.” Nu, nu vorbeşte serios. Nu arată ca o femeie care ar crede cu uşurinţă că există vampiri sau că o liceană de cincisprezece ani poate omorî un băiat folosindu-şi doar dinţii.

— Îmi pare rău, spune Helen, dar sunt convinsă că te înşeli.

Alison ridică din sprâncene, de parcă s-ar fi aşteptat ca Helen să spună aşa ceva.

— Nu, doamnă Radley. Vă asigur că toate pistele conduc către fiica dumneavoastră. E într-o situaţie foarte gravă.

Incapabilă să gândească limpede cu atâtea semnale de panică potopindu-i creierul, Helen se ridică în picioare să facă întocmai ce a făcut şi ieri.

— Îmi cer scuze, spune. Lipsesc doar o clipă. Trebuie să mă duc să fac ceva.

Nici nu apucă să iasă din cameră, că aude întrebarea lui Alison: — Unde vă duceţi?

Helen se opreşte, uitându-se fix la umbra ei pală de pe covor.

— Am auzit maşina de spălat. Bipăie.

— Nu, doamnă Radley, nu bipăie. Vă rog, vă asigur că e în interesul dumneavoastră să vă întoarceţi şi să luaţi loc. Am o propunere pentru dumneavoastră.

Helen merge mai departe, sfidând-o pe comandanta-adjunctă. Nu are nevoie decât de Will. El poate să o sugestioneze-prin-sânge pe femeia asta şi să facă în aşa fel încât toate problemele să dispară.

— Doamnă Radley? Vă rog să vă întoarceţi.

Numai că ea deja a ieşit din casă şi se îndreaptă spre dubiţă. Pentru a doua oară în acel weekend, e recunoscătoare că Will e acolo, fiindcă, poate, ameninţarea pe care o reprezintă el pentru ea e mai mică decât ameninţările cărora numai el le poate pune capăt. Ameninţările la adresa fiicei sale, a familiei sale, a tot.

Bate în portiera dubiţei.

— Will?

Niciun răspuns.

Aude paşii cuiva care fac pietrişul de pe alee să scârţâie.

Alison Glenny vine spre ea, pasivă şi fără să mijească ochii, în ciuda luminii puternice. Probabil c-ar fi în stare să se holbeze la soare şi nici să nu clipească măcar.

— Will? Te rog! Am nevoie de tine. Te rog!

Bate din nou. Un cioc-cioc-cioc imperios, care, din nou, e întâmpinat doar de tăcere. Îi trece prin cap să deschidă portiera, fiindcă ştie că Will nu-şi bate niciodată capul cu încuietori, dar nu mai are şansa s-o facă.

— Ei bine, doamnă Radley, ăsta chiar că-i un loc ciudat de ţinut maşina de spălat.

Helen izbuteşte să zâmbească:

— Nu, doar că… ştiţi, cumnatul meu e avocat. Ar putea să-mi ofere consultanţă juridică.

Se uită la dubiţă şi îşi dă seama că n-a văzut în viaţa ei un vehicul cu mai puţine şanse de a fi deţinut de un membru al baroului.

— Adică a studiat dreptul. El a tot… călătorit.

Alison aproape că zâmbeşte, după cum observă Helen.

— Avocat! Asta chiar că-i interesant!

— Da. M-aş simţi mult mai în largul meu să stau de vorbă cu tine dacă ar fi şi el de faţă.

— Pun pariu că v-aţi simţi mai bine! Numai că el e la pub.

Pe Helen informaţia asta o dă peste cap.

— La pub? Cum de…

— Îl cunosc pe cumnatul dumneavoastră, spune Alison, şi, din câte ştiu, nu-i avocat.

— Uite ce-i… începe Helen, aruncând o privire spre Orchard Lane.

Umbrele aruncate de trunchiurile copacilor fac dungi pe macadam ca o zebră fără sfârşit.

— Uite ce-i… uite…

— Şi ştim totul şi despre puterea lui de a sugestiona-prin-sânge, doamnă Radley.

— Ce?

Helen simte c-o ia ameţeala.

Alison vine mai aproape de ea şi coboară vocea, şi ca ton, şi ca volum:
— Ştiu că încercaţi să fiţi o persoană cumsecade, doamnă Radley. Ştiu că n-aţi mai sărit calul de foarte mult timp. Vă pasă de familia dumneavoastră. Înţeleg asta. Dar fiica dumneavoastră a omorât pe cineva.

Frica lui Helen se transformă în mânie. Pentru o clipă, uită unde se află şi cu cine vorbeşte.

— N-a fost vina ei. Chiar n-a fost. Băiatul… el o pusese la pământ. O atacase şi ea nici măcar nu ştia ce face.

— Îmi pare rău, Helen, dar sunt sigură c-ai auzit ce păţeau pe vremuri vampirii identificaţi.

Din nou, Helen şi-o imaginează pe fata ei cu inima străpunsă de săgeata unei arbalete.

Alison continuă:

— Dar lucrurile au evoluat, oarecum, din anii 1980 şi 1990. Acum avem

o abordare mai inteligentă. Dacă vrei s-o scapi cu viaţă pe fata ta, o poţi face. Eu conduc Unitatea pentru Prădători Nenumiţi. Şi asta înseamnă că eu răspund de găsirea soluţiilor în sânul comunităţii, prin negocieri.

Comunitatea. Helen îşi dă seama că, în ochii lui Alison, ea este asemenea oricărui băutor de sânge din Anglia.

— O învoială?

— Nu minimalizez ce i-a făcut fiica dumneavoastră acelui băiat, dar, dacă e să fiu complet cinstită, doamnă Radley, munca mea depinde mult de statistici. Vampirii care omoară o singură persoană în toată viaţa lor nu sunt la fel de periculoşi ca aceia care ucid de două ori pe săptămână. Ştiu că unui vampir asta trebuie să i se pară cam utilitarist şi lipsit de poezie, dar e o situaţie complicată din punct de vedere etic şi, dac-o transformăm în numere simple, totul devine mai uşor de gestionat. Şi există un mod prin care puteţi anula singura crimă a fiicei dumneavoastră. În ochii poliţiei, cel puţin.

Helen simte că i se aruncă un soi de colac de salvare, dar se întreabă ce o fi având Alison în minte.

— Uite ce-i, mie nu-mi pasă decât de Clara. Aş face orice s-o protejez. Familia înseamnă totul pentru mine.

Alison o studiază o vreme, chibzuind.

— Acum, în termenii acestui joc al numerelor, există un vampir pe care nouă chiar că ne-ar plăcea să-l vedem îndepărtat de pe străzile din Manchester. De fapt, de pe străzile de pretutindeni, cinstit vorbind. E un monstru. Un criminal în serie ale cărui victime se numără cu sutele, dacă nu chiar cu miile.

Helen începe să înţeleagă încotro se îndreaptă totul.

— Ce vrei să fac?

— Ei bine, dacă vreţi să vă asiguraţi că Stuart Harper rămâne pentru totdeauna doar o altă persoană dispărută, atunci aveţi o singură opţiune.

— Care este aceasta?

— Vrem să-l ucizi pe Will Radley.

Helen închide ochii şi, în bezna care bate în roşu, aude restul propunerii şoptite de Alison: — Câtă vreme continuă să se abţină, fiica dumneavoastră o să fie în siguranţă. Dar avem nevoie de confirmarea fizică definitivă a morţii cumnatului dumneavoastră.

Helen încearcă să gândească limpede.

— De ce eu? Adică n-ar putea altcineva? N-ar putea Peter să mă ajute?

Alison clatină din cap.

— Nu. Şi nu puteţi să-l amestecaţi şi pe el. Nu vrem să spuneţi nimănui despre asta. E, din nou, vorba despre numere, doamnă Radley. E mai sigur totul dacă nu ştie decât o persoană, nu două. Dacă îi spuneţi soţului, vor exista consecinţe grave. Noi nu putem aproba ca fraţii să se omoare între ei.

— Nu înţelegi. Asta e…

Alison încuviinţează din cap.

— Ştim c-aţi avut o „relaţie” cu el. Şi va afla şi soţul dumneavoastră, dacă nu acceptaţi această propunere.

Lui Helen îi vine să intre în pământ de ruşine.

— Nu!

— Asta-i învoiala, doamnă Radley. Şi oamenii noştri vă vor urmări tot timpul. Orice încercare de a încălca aceste reguli sau de a găsi o altă cale de ieşire va da greş, vă asigur.

— Când? Adică, exact, când trebuie ca eu să…

Helen aude cum cealaltă trage încet aer în piept.

— Până la miezul nopţii.

Miezul nopţii.

— Noaptea asta?

Până deschide Helen ochii, comandanta-adjunctă Alison Glenny deja se îndepărtează, intrând şi ieşind din diversele conuri de umbră şi îndreptându-se spre Orchard Lane. Helen o urmăreşte cum se urcă într-o maşină în care, pe scaunul de lângă şofer, stă un bărbat supraponderal. Adierea poartă avertismente intraductibile. Helen se uită la dubiţa unde viaţa i s-a schimbat în urmă cu atâţia ani. E ca şi cum s-ar uita la un mormânt, deşi nu e tocmai sigură al cui e sau după ce anume ţine ea, una, doliu.

AVEM REFULAREA ÎN SÂNGE

Când Eve îi povesteşte, în autobuzul spre casă, că a hotărât să iasă la o întâlnire cu Rowan, Clara nu ştie ce să spună. Iar prietena ei este, în mod evident, nedumerită de această tăcere ciudată, deoarece Clara a tot pus vorbe bune pentru fratele ei de când s-a mutat Eve aici.

— Haide, Raddles, zău aşa, credeam că vrei să-i dau o şansă, spune Eve privind-o cu atenţie.

O şansă. O şansă pentru ce?

— Mda, răspunde Clara uitându-se pe fereastră în timp ce trec pe lângă câmpurile verzi cu coline. Am vrut. Doar că…

— Ce?

Clara îi simte în treacăt parfumul ca de miere al sângelui. Dacă ea îi poate rezista, poate că va izbuti şi Rowan.

— Nimic. Uită ce-am zis.

— Bine, spune Eve, care s-a obişnuit deja cu comportamentul din ce în ce mai straniu al prietenei sale. Am şi uitat.

Mai târziu, în timp ce merg de la staţia de autobuz spre casă, Clara îi spune fratelui său că întâlnirea i se pare o greşeală.

— O să fiu în regulă. O să-i mai cer lui Will nişte sânge înainte să ies. Îl iau cu mine. În rucsac. În caz că mă trece vreo poftă, trag o duşcă. O să fie bine. Crede-mă.

Fantasy World.

HERE COMES THE SUN.

Manechine fără nicio trăsătură cu peruci disco.

The Hungry Gannet. Cărnuri expuse în vitrina frigorifică.

Clarei îi chiorăie stomacul.

— Cum, deja ai terminat toată sticla de la el? îşi întreabă ea fratele.

— Nu era plină. Oricum, ce vrei să zici?

— Chestia e că Will pleacă azi. *Pleacă.* De tot. Şi o să-şi ia şi sticlele de sânge cu el. Aşa că o să rămânem cu toate poftele astea, dar fără pic de sânge. Ce ne facem?

— O să ne controlăm, cum am făcut întotdeauna.

— Totuşi acum e diferit. Ştim cum e. Nu mai putem desface nimic. E ca şi cum ai încerca să dez-inventezi focul sau mai ştiu eu ce.

Rowan se gândeşte la asta în timp ce trec pe lângă cabinetul tatălui lor.

— Am putea să trecem pe sânge de vampir. Trebuie să existe o cale de a-l obţine. Şi, din punct de vedere etic, e probabil mai bine decât să mănânci carne de porc. Ştii tu, nu trebuie să moară nimeni.

— Dar dacă n-o să fie de ajuns? Dacă ni se face poftă de cineva şi… Adică dacă diseară o să fii cu Eve şi…

Clara îl calcă pe nervi pe Rowan.

— O să mă controlez. Pentru numele lui Dumnezeu! Uită-te-n jur, la restul lumii. Toţi refulează ceva. Crezi că vreuna dintre fiinţele astea umane „normale” chiar face tot timpul exact ce vrea? Sigur că nu. Suntem din clasa de mijloc şi suntem britanici. Avem refularea în sânge.

— Păi, nu ştiu dacă sunt bună la refulat, spune Clara, gândindu-se la ce păţise în Topshop în urmă cu o zi.

Merg în tăcere o vreme. Cotesc pe Orchard Lane. Se apleacă să se ferească de ciorchinii de flori ai unui salcâm galben, iar Clara ştie că fratele ei vrea să mai spună ceva. El coboară vocea până la un volum care nu poate să pătrundă prin pereţii caselor din preajma lor.

— Ce s-a întâmplat cu Harper… n-a fost o situaţie normală. Nu poţi s-o regreţi. Orice fată cu colţi la dispoziţie ar fi făcut la fel.

— Dar am fost o scârbă totală tot weekendul, spune Clara.

— Uite ce-i, ai trecut de la niciun pic la o cantitate al naibii de mare de sânge. Probabil că există şi o zonă de mijloc între extremele astea. Şi acum te simţi aşa pentru că dispar efectele… Şi, oricum, a fost sângele lui *Harper.* Ar trebui să ne alegem oameni mai drăguţi. Voluntari care fac caritate. Am putea s-o alegem pe *ea.*

Şi face semn cu capul spre o femeie care adună plicuri cu donaţii pentru organizaţia Save the Children şi care stă în picioare în faţa uşii de la numărul 9. Clarei nu i se pare deloc amuzant. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, Rowan nu ar fi spus cu niciun chip una ca asta. Dar, ce-i drept, în urmă cu douăzeci şi patru de ore, nici ea nu s-ar fi simţit jignită.

— E-o glumă, spune Rowan.

— Mai ai de lucrat la simţul umorului, replică ea.

Dar, chiar când rosteşte aceste cuvinte, îşi aduce aminte cum i-a pus Harper mâna la gură şi ce frică a simţit în momentul dinainte ca totul să se schimbe şi balanţa puterii să se încline în favoarea ei.

Nu, Rowan are dreptate. Nu poate să regrete, oricât ar încerca.

ŞI APOI EA ÎI ARUNCĂ UN ZÂMBET DIABOLIC

Peter merge spre casă, plin de viaţă şi fericit, plutind încă datorită efectelor resimţite după ce a băut sângele Lornei. De fapt, e atât de fericit, încât fredonează, deşi, la început, nu-şi dă seama ce. Apoi realizează că îngână unicul cântec al trupei Haemo Goblins. Îşi aduce aminte singurul concert pe care l-au dat, la un club de tineret din Crawley. Izbutiseră să îşi extindă repertoriul la trei cântece, adăugând câteva coveruri – *Anarchy in the UK* şi *Paint It Black*, pe care îl reintitulaseră pentru seara aceea *Paint It Red*. În acea noapte o văzuseră prima oară pe Chantal Feuillade, dansând pogo în primul rând al unei mulţimi serioase de vreo doisprezece puşti, cu pielea ei de o prospeţime alpină şi tricoul cu Joy Division.

Vremurile bune de-altădată! nu se poate abţine să gândească.

Da, vremurile bune de-altădată.

Desigur, fusese egoist pe atunci, dar poate că un pic de egoism e necesar pentru a face lumea ceea ce este. Citise odată o carte a unui om de ştiinţă făr-de-sânge care susţinea teoria conform căreia egoismul reprezintă o trăsătură biologică esenţială a fiecărei vieţuitoare şi că orice faptă în aparenţă filantropică are, în fond, o rădăcină egoistă. Frumuseţea e egoistă. Dragostea e egoistă. Sângele e egoist. Şi cu acest gând în minte trece pe sub ciorchinii de flori aurii ale salcâmului galben, fără să se aplece pentru a se feri, cum face de obicei. Apoi o zăreşte pe Lorna cea egoistă şi vivace care iese să-şi plimbe câinele egoist şi enervant.

— Lorna! o strigă tare şi triumfător.

Ea se opreşte nedumerită.

— Bună!

— Lorna, m-am tot gândit, îi spune el cu mai multă încredere maniacală decât sperase să arate. Mie îmi place jazzul. Îmi place mult chiar. Ştii tu, Miles Davies. Charlie Birdman{45}. Chestiile de genul ăsta. Sunt de-a dreptul… *uau!* E complet liber, nu? Nu se limitează la o melodie doar de dragul melodiei. Evadează din ea, improvizează, face tot ce vrea… nu-i aşa?

Câinele mârâie ameninţător.

Charlie Păsărarul?

— Presupun c-aşa e, spune Lorna.

Peter încuviinţează din cap şi descoperă, spre marea lui surprindere, că

tocmai mimează cum cântă cineva la pian.

— Exact! Da! Aşadar… dacă mai ai chef să mergem la Fox and Crown să vedem jazziştii, mi-ar plăcea să vin cu tine. Chiar mi-ar plăcea!

Lorna ezită.

— Păi, nu prea ştiu ce să zic, îi răspunde. Lucrurile… stau mai bine acum.

— Aşa.

— Între mine şi Mark.

— Da.

— Iar Toby trece printr-o perioadă dificilă.

— Serios?

— Cred că e un pic îngrijorat pentru prietenul lui.

— Aha, spune Peter dezamăgit.

Dar expresia Lornei se schimbă. Se gândeşte la ceva. Şi apoi îi aruncă un zâmbet diabolic: — De fapt, nu. O dată trăieşti! Hai să mergem!

Şi, aproape imediat după ce ea spune asta, fericirea lui Peter începe să se risipească şi el simte adevărata groază vinovată a ispitei.

CUTIA DE PANTOFI

Rowan e gata de plecare.

S-a spălat, şi-a schimbat hainele de şcoală şi a pus poemul pentru Eve în rucsac. Singurul lucru care mai lipseşte e o nouă sticlă de sânge. Aşa că ia rucsacul, îşi pune portofelul în buzunar, îşi verifică părul în oglindă şi iese pe palier. Aude cum cineva face duş la etaj, ceea ce e straniu atât de devreme într-o seară de luni. Când trece pe lângă uşa băii, surprinde vocea tatălui său peste sunetele duşului. Cântă, jenant de prost, un cântec pe care Rowan nu-l recunoaşte: „Eşti aşa de drăguţă în rochia ta stacojie…” Cam atât prinde Rowan înainte ca sora lui să iasă pe palier.

— Unde te duci? îl întreabă Clara.

— La cinema.

— Nu-i cam devreme?

El îşi coboară vocea, să se asigure că nu-l poate auzi tatăl lui (care acum urlă un refren oribil).

— Vreau să mă asigur că fac rost de nişte sânge mai întâi. Ştii, ca măsură de siguranţă.

Clara încuviinţează din cap. Rowan se aşteaptă să fie supărată pe el, dar nu e.

— OK, spune ea. Păi, să fii atent…

Rowan o ia în jos pe scări. Îşi dă seama că mama lui e în bucătărie, dar nu-i trece prin cap să se întrebe de ce stă nemişcată, cu ochii pironiţi pe sertarul plin de cuţite. El are altele în minte.

Rowan ciocăneşte în portiera dubiţei, dar nu-i nimeni acolo. Ştiind că Will nu e nici în casă, încearcă să deschidă. Urcă şi începe să caute o sticlă cu sânge de vampir, dar nu găseşte. Dă peste una, dar goală. Ridică salteaua lui Will. Nu-i nimic dedesubt, în afară de nişte jurnale legate în piele care nu-i vor potoli setea. Zăreşte un sac de dormit făcut sul în jurul unei sticle nedesfăcute şi îl înşfacă, dar, când îl ridică, face să alunece capacul unei cutii de pantofi, care cade dând la iveală un număr de telefon scris pe interior. Numărul lor de fix.

În cutie e un teanc de fotografii prinse cu un elastic. Prima este destul de veche şi înfăţişează un băieţel, un bebeluş, care doarme mulţumit pe un covor din blană de oaie.

Îl cunoaşte pe acest bebeluş.

E el.

Scoate elasticul şi se uită peste poze. Primii lui ani de viaţă îi trec prin faţa ochilor împleticindu-se. Devine un copilaş care abia merge, apoi ajunge şcolar.

De ce? Pozele se opresc când el are vreo cinci-şase ani. Ultima este de la ziua lui de naştere.

Faţa lui e toată o eczemă despre care mama i-a spus că a apărut din cauza rubeolei. Dintr-odată, vrea să ştie ce caută fotografiile alea acolo. Scrisorile s-ar putea să conţină mai multe indicii. Începe s-o citească pe cea de deasupra teancului şi îşi dă seama că e scrisul de mână al mamei lui.

17 septembrie 1998

Dragă Will,

Habar n-am cum să încep, altfel decât prin a spune că va fi ultima pe care ţi-o trimit.

Nu ştiu dacă te vei supăra sau nu din cauza asta ori dacă îţi va fi dor de pozele cu Rowan, dar cred cu adevărat că acum, că el va începe şcoala, a sosit vremea să ne vedem de vieţile noastre, de dragul lui, dacă nu de al nostru.

Vezi tu, eu mă simt aproape normală din nou. Ca o „făr-de-sânge”, cum spuneam ca nişte cinici ce eram. În unele dimineţi, când sunt ocupată să am grijă de copii (să-i îmbrac, să-i schimb scutecul Clarei, să frec cu gel o gingie care doare sau să-i dau lui Rowan încă o doză de medicament), aproape că uit de mine şi te uit pe tine cu totul.

Adevărul este că n-ar trebui să fie prea greu pentru tine. Nu m-ai vrut niciodată, dacă pentru a mă avea ar fi însemnat să trăieşti ca un partener credincios şi să renunţi la fiorii sângelui proaspăt. Şi încă-mi aduc aminte expresia ta când ţi-am spus că sunt însărcinată. Erai îngrozit de-a dreptul. Speriasem pe cineva despre care nu bănuiam că se poate speria. Aşadar, într-un mod ciudat, s-ar putea să-ţi fac chiar o favoare.

Tu urăşti responsabilităţile cam la fel de mult pe cât am eu nevoie de ele. Şi de acum încolo nu va mai trebui să ai nici măcar responsabilitatea de a citi aceste scrisori sau de a te uita la aceste fotografii. Poate că nici măcar nu le-ai primit. Poate că ţi-ai schimbat din nou jobul, iar toate aceste scrisori zac, pur şi simplu,

într-o căsuţă poştală de la universitate. Sper că într-o bună zi vei fi în stare să te opreşti din ceea ce faci şi să te stabileşti undeva. Ar fi minunat să cred că tatăl fiului meu va izbuti, în cele din urmă, să descopere în sine însuşi un soi de centru moral.

Însă probabil că e o dorinţă prostească. Rowan seamănă din ce în ce mai mult cu tine de la o zi la alta, iar asta mă sperie. Temperamentul lui e totuşi atât de diferit! „Aşchia nu sare departe de trunchi." Probabil că sare dacă nimereşte pe un teren înclinat. Ca mamă a lui, ştiu că e de datoria mea să încerc să fac această pantă cât mai abruptă.

Aşadar, adio, Will! Şi asigură-te că nu pierzi până şi ultima fărâmă de respect pe care o mai am pentru tine încercând să ne vezi pe mine sau pe el. Noi doi am făcut o promisiune şi trebuie să o respectăm de dragul tuturor celor din jurul nostru.

E ca şi cum mi-aş tăia un braţ, dar trebuie s-o fac.

Ai grijă de tine. O să-mi fie dor de tine.

Helen

E prea mult de procesat. Rowan ştie doar că vrea să-şi şteargă din memorie tot ce tocmai a aflat, să facă totul să dispară, aşa că lasă scrisoarea să-i cadă din mână, fără să-i pese unde pică, şi scoate sticla de sânge din sacul de dormit, vârând-o în rucsac. Iese împleticindu-se din dubiţă şi o porneşte pe Orchard Lane.

Cineva se îndreaptă spre el. La început, nu-i vede faţa, căci e ascunsă de frunzele salcâmului galben care se revarsă din grădina din faţa casei de la numărul 3. Pentru o clipă, necunoscutul e doar un impermeabil, nişte blugi şi nişte cizme. Apoi Rowan ştie exact cine e, căci îi vede faţa, faţa *tatălui* său, şi inima nu-i mai bate, ci face salturi nebuneşti, de parcă înlăuntrul său cineva ar încerca să scuture praful dintr-un covor.

— Ei, Lord B., spune Will cu un zâmbet strâmb. Ce mama dracului mai faci?

Rowan nu-i răspunde.

— Serios? Chiar atât de bine? continuă Will, dar băiatul nu se-ntoarce din drum.

Rowan n-ar fi în stare să vorbească nici dac-ar vrea. Îşi strânge ura înăuntru cum ai ţine o monedă în pumnul încleştat în timp ce merge spre staţia de autobuz.

Spre Eve şi speranţa uitării.

USTUROI ÎN OŢET

Eve plănuieşte să-i spună tatălui său că iese în seara asta. Ce ar putea să-i facă? S-o târască în camera ei şi s-o închidă acolo, blocând uşa cu scânduri bătute-n cuie?

Nu, o să pretindă că are de-a face cu tatăl ei de dinainte, cel prepsihotic, şi o să se poarte ca şi cum ar fi o fiinţă umană de şaptesprezece ani care trăieşte într-o societate liberă. Se duce în bucătărie să-l anunţe şi îl găseşte îndesându-şi în gură linguri întregi de ceva nedesluşit. Abia când se apropie şi citeşte eticheta de pe borcan îşi dă seama că el înfulecă usturoi în oţet şi că mai are puţin până termină tot borcanul, fiindcă a mâncat deja trei sferturi din el. Poate că tatăl ei ar trebui să se întoarcă la spital.

— Tată, e scârbos de-a dreptul!

Lui îi vine să vomite, dar mai ia o gură.

— Ies în oraş, o anunţă înainte ca fata să aibă şansa de a spune acelaşi lucru.

— Unde te duci? Vreau să spun că, dacă ai o întâlnire, ţi-aş recomanda să foloseşti nişte apă de gură.

El nici măcar nu pare să înţeleagă că e o glumă.

— Eve, trebuie să-ţi spun ceva.

Ei nu-i place deloc cum sună asta şi se întreabă ce are de gând să-i mărturisească.

— Ce?

El trage adânc aer în piept.

— Mama ta nu a dispărut.

La început, nu îi procesează cuvintele. E atât de obişnuită să nu bage în seamă trăncăneala tatălui ei! O secundă mai târziu, pricepe ce a spus el.

— Tată, despre ce vorbeşti?

— Nu a dispărut, Eve.

Îi ia mâinile într-ale lui.

— E moartă.

Eve închide ochii, încercând să-l reducă la tăcere. Însă mirosul de usturoi e copleşitor. Îşi trage mâinile dintr-ale lui, căci a mai auzit toate astea înainte.

— Tată, te rog!

— Trebuie să-ţi spun adevărul, Eve. Am văzut-o. Eram acolo.

Ea se lasă prinsă-n discuţie, fără să vrea.

— Ai văzut-o?

El pune lingura jos şi îi vorbeşte pe tonul unui adult raţional: — Uite ce-i, tot ce-am încercat să-ţi spun la spital… nu băteam câmpii. A fost omorâtă în campusul universităţii. A fost ucisă pe peluza din faţa catedrei de engleză. A fost asasinată. Am văzut totul. Alergam şi strigam, dar nu era nimeni prin preajmă. Mă dusesem s-o iau. Ştii, lucrase până târziu în bibliotecă. Mă rog, asta-mi spusese mie, aşa că mă dusesem la bibliotecă s-o iau şi să mergem împreună spre casă, numai că nu era acolo, aşa c-am căutat-o peste tot până când i-am văzut, dincolo de un heleşteu mare şi urât. Şi am luat-o la fugă prin apă şi l-am văzut cum a muşcat-o şi a omorât-o şi a luat-o şi…

— *A muşcat-o?*

— El nu era normal, Eve. Era altceva.

Fata clatină din cap. E acelaşi coşmar vechi.

— Tată, nu-i cinstit! Te rog! N-ar trebui să mai iei pastilele alea.

Îi mai spusese povestea cu vampirul, dar numai când fusese internat în spital. După aceea îi mai scăpa doar dacă era foarte beat. Şi întotdeauna se subminase singur negând totul mai târziu, crezând că astfel o protejează.

— A fost ucisă de profesorul care-i coordona disertaţia, continuă tatăl. Era un monstru. Un vampir. A muşcat-o şi i-a băut sângele, apoi a zburat cu ea. Şi acum el e aici, Eve! A venit aici, în Bishopthorpe. Şi s-ar putea să fie deja mort, dar trebuie să mă asigur.

Fusese un moment, cu câteva secunde în urmă, când ea aproape că-l crezuse. Acum totuşi e profund rănită fiindcă încearcă să-i bage în cap asemenea lucruri.

El îi pune mâna pe braţ.

— Trebuie să rămâi aici până mă întorc. Înţelegi? Stai în casă.

Eve îl ţintuieşte cu privirea, iar furia din ochii ei pare să dea rezultate, fiindcă el îi spune: — Poliţia. O să-l prindă acum. Am stat de vorbă cu femeia care m-a dat afară pentru c-am spus adevărul. Alison Glenny. E aici. I-am spus tot. Vezi tu, l-am văzut azi în pub. Pe bărbatul care…

— În *pub?* Ai fost la pub azi? Credeam că n-avem un sfanţ, tată!

Nu se simte deloc ipocrită spunând asta. În fond, Rowan insistase să-i plătească biletul în seara asta.

— N-am timp pentru asta.

El mai ia o ultimă gură de usturoi, apoi îşi înşfacă haina. Are ochii unui nebun.

— Ţine minte: rămâi aici! Te rog, Eve! Trebuie să stai în casă.

Şi a ieşit deja pe uşă înainte ca Eve să-i poată răspunde. Fata merge în sufragerie şi se aşază. La televizor e o reclamă la L'Oreal care arată chipul unei femei la diverse vârste. Douăzeci şi cinci de ani. Treizeci şi cinci. Patruzeci şi cinci. Cincizeci şi cinci.

Aruncă o privire spre fotografia de pe televizor. Mama ei, pe când avea treizeci şi nouă de ani, în ultima lor vacanţă de familie. În Mallorca. Cu aproape trei ani în urmă. Îşi doreşte ca mama ei să fi fost aici, îmbătrânind cum ar fi fost normal, nu doar păstrată pentru eternitate în fotografii.

— Pot să ies în seara asta, mamă? şopteşte ea imaginându-şi conversaţia pe care ar fi purtat-o.

Unde te duci?

— La cinema. Cu un băiat de la şcoală. El m-a rugat.

Eve, e luni!

— Ştiu, dar chiar îmi place de el! Şi mă-ntorc până la zece. Luăm autobuzul.

Şi cum e el?

— Nu e genul meu obişnuit. E un băiat bun. Scrie poezii. Ţi-ar plăcea.

Bine, atunci, scumpo. Distracţie plăcută!

— Da, o să mă distrez, mamă.

Şi, dac-apare vreo problemă, sună-mă!

— Da, mamă.

Pa, draga mea!

— Te iubesc.

Şi eu te iubesc.

SOS DE CURRY

Mirosul sosului de curry o copleşeşte pe Alison Glenny în timp ce stă lângă Geoff, urmărindu-l cum mănâncă o porţie de cartofi prăjiţi din care picură oroarea aceea.

— Au aici o dugheană acătării cu cartofi prăjiţi şi peşte, o informează el.

Şi apoi întinde spre ea tăviţa din polistiren cu cartofii prăjiţi fleşcăiţi şi plini de ulei, înecaţi în glutamat monosodic.

— Nu, mulţumesc. Am mâncat.

Geoff se uită cu un oarecare dispreţ la punguţa de hârtie mototolită de pe bordul maşinii, care conţinuse o *quiche* fără gluten pe care Alison şi-o cumpărase de la magazinul cu delicatese de pe strada principală în urmă cu vreo oră.

— Vasăzică trebuie să stăm aici, să ne zgâim după vampiri, spune Geoff. Asta-i ideea?

— Da, îi răspunde Alison. Stăm aici.

Geoff se uită, cuprins de frustrare, la dubiţa parcată vizavi de casa cu numărul 17.

— Eu tot cred că-i o capcană.

— Păi, nu te silesc să stai. Deşi, dacă pleci şi spui cuiva despre asta, ei bine, ţi-am explicat clar ce-o să se-ntâmple.

Geoff străpunge cu furculiţa unul dintre ultimii cartofi rămaşi.

— Sincer, n-am prea văzut nimic demn de povestit, nu-i aşa, dragă?

Îşi mănâncă apoi cartoful, care se rupe-n două înainte de a-i ajunge în gură, aşa că trebuie să recupereze o jumătate din poală.

— Şi dacă el nu-i în dubiţă, atunci de ce n-o percheziţionăm, să găsim probe?

— O s-o percheziţionăm.

— Când?

Ea oftează, sătulă de nesfârşitele lui întrebări.

— După ce-o să fie eliminat.

— Eliminat!

Geoff clatină din cap cu un chicotit:

— *Eliminat!*

Câteva minute mai târziu, ea îl urmăreşte cum îşi scoate mobilul şi începe să-i scrie un SMS nevestei sale. „Ajung târziu”, citeşte Alison

verificând că el nu divulgă prea mult. „Pn-n gât în hrtzoage. XX, G.”

Pe Alison o surprinde dublul sărut din final, fiindcă el nu prea pare genul. Se gândeşte la Chris, bărbatul cu care era să se mărite acum zece ani, dar care s-a răzgândit, sătul de faptul că ea lucra mereu până noaptea târziu sau în weekenduri şi nici nu putea să-i spună nimic despre ce făcea la serviciu.

Chris era un tip drăguţ. Un mascul beta cu voce domoală, un profesor de istorie din Middlesbrough căruia îi plăceau drumeţiile pe înălţimile din nord-vestul Angliei şi care o făcuse să râdă suficient de des ca ea să-şi imagineze că e o conexiune între ei. În fond, nu fusese uşor s-o facă să râdă. Dar nu fusese dragoste. Iubirea nebună care-ţi dă ameţeli descrisă în poezii şi cântece pop era ceva ce ea, una, nu înţelesese niciodată, nici măcar în adolescenţă. După companie tânjea însă adesea, căci îşi dorea să aibă pe cineva, astfel încât casa ei spaţioasă să pară un pic mai primitoare. Se concentrează din nou asupra prezentului, când vede cum echipa de întăriri îşi parchează furgoneta transformată astfel încât să semene cu maşina de livrări a unei florării online. *Era şi timpul,* se gândeşte ea, fiindcă o linişteşte să ştie că în partea din spate a furgonetei stau cinci dintre membrii unităţii ei, cu haine de protecţie şi arbalete, în caz că Will va încerca s-o atace.

Geoff nici nu bagă de seamă furgoneta.

— Drăguţă stradă, nu?

— Da, spune ea remarcându-i nota de melancolie din voce.

— Pun pariu că toate casele de pe-aici costă cât ochii din cap.

Îşi termină cartofii prăjiţi şi Alison îl urmăreşte plină de scârbă cum îşi pune la picioare tăviţa mânjită cu sos de curry, în loc să încerce măcar să caute un coş de gunoi. Stau în tăcere o vreme înainte să vadă, în cele din urmă, ceva demn de interes. Rowan Radley iese din casa de la numărul 17 şi se îndreaptă spre dubiţă.

— Vasăzică, şi flăcăul ăsta-i vampir?

— Strict vorbind, da.

Geoff izbucneşte-n râs.

— Păi, cre’ că nu i-ar strica să se bronzeze niţel.

Îl urmăresc cum se urcă-n dubiţă, doar pentru a o părăsi puţin mai târziu.

— Nu pare prea voios, comentează Geoff.

Alison îl vede oglinda ei retrovizoare pe Rowan Radley mergând în susul străzii şi pândind pe cineva care se îndreaptă spre el, dar care e încă ascuns

de ramurile salcâmului galben. În cele din urmă, ea îi vede şi faţa.

— În regulă, el e, spune ea.

— Cine?

— E Will Radley.

Nu l-a văzut decât o dată, de la depărtare, în timp ce intra în barul de noapte Black Narcissus. Dar îl recunoaşte imediat şi inima îi bate mai repede pe măsură ce el se apropie de maşină.

E ciudat. E atât de obişnuită să aibă de-a face cu vampiri notorii, încât arareori mai are parte de un asemenea val de adrenalină, şi totuşi, fie din cauza fricii, fie din cauza altei emoţii (una pe care nu o recunoaşte), inima îi bubuie în piept ca un tren.

— Ce *situaţie!* spune Geoff ca pentru sine, în timp ce Will trece pe lângă maşina lor.

Will însă nu prea acordă atenţie maşinii sau oricui altcuiva, îndreptându-se cu o hotărâre neabătută spre casă.

— Şi crezi că femeia aia o să-i facă faţă?

Alison îşi ţine răsuflarea şi nici măcar nu se oboseşte să-i spună lui Geoff că sexul nu are nicio importanţă când vine vorba să determini puterea fizică a unui vampir. Poate că totuşi e îngrijorată, din senin, în legătură cu aranjamentul pe care l-a făcut. Între o abstinentă şi un vampir practicant în toată legea, înfruntarea e întotdeauna riscantă, chiar dacă abstinenta are de partea ei elementul-surpriză, planificarea şi presiunea poliţiei. Dar nu asta o frământă de fapt. Ci privirea lui Helen, pe care şi-o aminteşte, un soi de deznădejde persistentă, de parcă n-ar fi avut niciun control real asupra propriilor sale fapte sau dorinţe.

Îl urmăresc pe Will intrând în casă şi aşteaptă să se întâmple ceva, într-o tăcere întreruptă doar de şuieratul nazal al respiraţiei lui Geoff.

IMITAŢIE DE VIAŢĂ

Helen taie, cu vigoare, felii dintr-o pâine integrală, pregătind sandviciurile pentru prânzul de a doua zi al soţului ei. Are nevoie să facă neapărat ceva pentru a-şi ţine nervii în frâu, din cauza sarcinii imposibile care o aşteaptă. E atât de cufundată în gândurile ei, torturată de vocea rece şi neutră a lui Alison Glenny, a cărei propunere i se repetă neîncetat în minte, încât nici măcar nu-şi dă seama că Will e în bucătărie, privind-o.

Ar putea să facă una ca asta? Ar putea să facă, într-adevăr, ceea ce i s-a cerut?

— Pâinea noastră cea integrală dă-ne-o nouă astăzi, spune el, în timp ce Helen pune încă o felie în grămadă. Şi ne iartă nouă sandviciurile noastre. Precum şi noi iertăm sandviciuiţilor noştri…

Helen e prea agitată să se abţină. E furioasă fiindcă el e aici, oferindu-i ocazia de a urma ordinele lui Alison. *Dar poate că există altă soluţie. Poate că Alison minte.*

— E luni, Will. E luni.

— Serios? întreabă el, prefăcându-se şocat. Uau! Nu pot ţine pasul pe-aici. Deja-i luni!

— Ziua în care o să pleci.

— A, în legătură cu asta…

— Aminteşte-ţi că eşti pe picior de plecare, îi zice ea, abia concentrându-se la ceea ce spune.

Strânge tare mânerul cuţitului.

— Trebuie să pleci. E luni. Ai promis.

— Ah, am promis. Nu sună desuet?

Ea încearcă să-l privească în ochi, dar îi e mai greu decât ar fi crezut.

— Te rog, Clara e la etaj.

— Ah, doar Clara? Vasăzică, bărbaţii tăi te-au părăsit?

Helen are ochii pironiţi pe cuţitul dintre felii şi îşi zăreşte chipul distorsionat în lama lucioasă. E în stare s-o facă? Poate să rişte, cu fiica ei în casă? *Trebuie să existe altă soluţie.*

— Rowan e la film. Peter e la o şedinţă.

— Habar n-aveam că Bishopthorpe are cinematograf. E un adevărat mini-Las Vegas locul ăsta.

— Cinematograful e în Thirsk.

Îl aude cum îşi înăbuşă un hohot de râs.

— Thirsk, spune el lungind silaba. Ce-mi place numele ăsta[46]!

— Trebuie să pleci! Oamenii au aflat despre tine. Pui totul în pericol.

S-a întors la pâinea ei, tăind o felie de care nu-i nevoie.

— Oh, corect, spune Will cu o îngrijorare prefăcută. Ei bine, o să plec. Nu-ţi face griji. De îndată ce clarifici totul, plec.

— Ce? Ce să clarific?

— Ştii tu, cu familia.

— Ce?

— Adevărurile supărătoare, o lămureşte el pe un ton delicat, de parcă fiecare cuvânt ar fi făcut din porţelan. O să le spui lui Peter şi lui Rowan care-i situaţia de fapt. Apoi o să dispar. Cu sau fără tine. Tu decizi. Cine-o să ia decizia?

Îşi îndreaptă degetul spre capul ei, lăsându-şi vârful să se sprijine pe fruntea lui Helen.

— Sau…?

Şi arată spre inima ei.

Disperarea o stoarce de puteri pe Helen. Simpla lui atingere, acea bucăţică din pielea lui care o apasă pe a ei, poate să aducă totul înapoi. Cum se simţea când era cu el, când era tot ce poftea el. Ceea ce nu face decât să o frustreze şi mai tare.

— Ce faci?

— Îţi salvez viaţa.

— Ce?

Will e surprins că ea întreabă.

— Peter avea dreptate. Totu-i o piesă de teatru. Tu joci într-o piesă de teatru. E actorie pură. O imitare a vieţii. Nu vrei să simţi din nou adevărul, Helen? Nu vrei să cadă odată cortina aia roşie şi somptuoasă?

Cuvintele lui înoată prin mintea lui Helen şi ea nu mai ştie ce face. Feliază pâinea ca o maniacă. Cuţitul alunecă şi se taie la deget. El îi apucă încheietura. Pentru o clipă, Helen nu se opune prea mult când Will îi ia degetul, şi-l bagă în gură şi suge sângele. Ea închide ochii.

Să fie dorită de el.

Convertitorul ei.

E un sentiment atât de înfricoşător şi de minunat!

Îi cedează pentru o clipă, uitând de Clara, uitând de orice altceva, cu excepţia lui. Cel pe care nu a fost niciodată în stare să nu-l mai dorească.

Dar ochii i se deschid şi e din nou acolo. În propria bucătărie, într-o după-amiază de luni, înconjurată de toate acele obiecte. Cana filtrantă, prăjitorul de pâine, cafetiera. Lucruri banale, dar care fac parte din lumea ei, nu dintr-a lui. Din lumea pe care ea ar putea s-o piardă sau s-o salveze până la miezul nopţii. Îl împinge pe Will, făcându-l să înceteze cu glumele şi să devină serios.

— Mă doreşti, Helen. Cât trăiesc, trebuie să mă doreşti.

Îl aude cum trage adânc aer în piept.

— Tu chiar nu pricepi, nu-i aşa?

— Ce să pricep? îl întreabă ea uitându-se fix la tocătorul de pâine.

La firimiturile care trasează harta unei galaxii necunoscute. Devin neclare, ajungând să se confunde cu lemnul tocătorului.

Ei i-au dat lacrimile.

— Tu şi cu mine, spune el. Ne-am creat unul pe altul.

El se bate cu mâna în piept.

— Crezi că eu vreau să fiu *asta?* Nu mi-ai dat de ales.

— Te rog… murmură ea.

Dar el o ignoră.

— Vreme de şaptesprezece ani m-am tot plimbat prin aceeaşi noapte la Paris. M-aş fi întors, dar n-am primit nicio invitaţie. Şi, oricum, nu prea aveam chef să m-aleg cu medalia de argint. Nu din nou. Dar, ştii, m-am consumat enorm pentru a sta la distanţă. Şi-am consumat o groază de sânge. O groază de gâturi tinere şi suple. Dar niciodată nu-i de ajuns. Nu-s în stare să te uit. Eu *sunt* tu. Tu eşti strugurii, iar eu sunt vinul.

Helen îşi domoleşte răsuflarea, încearcă să-şi adune puterile.

— Ştiu, îi spune, strângând şi mai tare plăselele cuţitului. Îmi pare rău. Şi e adevărat. Vreau… Vreau să sângerezi pentru mine. Serios. Vreau să te gust din nou. Ai dreptate. Te doresc.

El rămâne trăsnit, apoi pare, în mod straniu, vulnerabil. Ca un câine violent care nu-şi dă seama că e pe punctul să fie omorât.

— Eşti sigură? o întreabă.

Helen nu e sigură. Dar, dacă e să-şi ducă la bun sfârşit sarcina, nu prea vrea să mai lungească totul. Acum e momentul.

— Sunt sigură.

SĂRUTUL

Sângele se revarsă peste încheietura lui Will şi în jos pe antebraţul lui, picurând pe pardoseala de gresie crem a bucătăriei. Helen ştie că n-a mai văzut niciodată ceva atât de frumos. Ar cădea bucuroasă în patru labe şi l-ar linge direct de pe podea, dar nu e nevoie, pentru că şuvoiul de sânge care se scurge din încheietura lui e chiar în faţa sa. Deasupra chipului ei şi căzându-i direct în gură, mai satisfăcător decât jeturile unei fântâni arteziene într-o zi toridă.

Suge cu putere, ştiind că rana pe care el şi-a făcut-o singur se vindecă deja. Şi, în timp ce-l absoarbe în ea însăşi, sângele îi aduce o eliberare imensă, de parcă barajul pe care l-a clădit de-a lungul anilor pentru a se proteja de propriile-i emoţii s-ar fi spart brusc, iar plăcerea s-ar revărsa prin ea, ca un torent. Şi, chiar când cedează ispitei, ştie ce a ştiut dintotdeauna. Îl doreşte. Doreşte extazul pe care doar el i-l poate oferi şi vrea să-l simtă bucurându-se de ceea ce se bucură ea acum, aşa că se desprinde, îl sărută cu sălbăticie şi îşi simte colţii zgâriindu-i limba în timp ce ai lui i-o taie pe a ei, iar sângele ţâşneşte din gurile lor împreunate. Şi ea ştie că în orice clipă Clara ar putea să coboare şi să-i vadă împreună, dar nu vrea să zorească această plăcere, aşa că îl sărută mai departe pe acest bărbat monstruos şi delicios care a fost parte din ea în toţi aceşti ani, circulându-i prin toate venele din trup.

Îi simte mâna atingându-i carnea pe sub cămaşă şi ştie că el are dreptate.

Ea e el şi el e ea.

Piele pe piele.

Sânge în sânge.

Sărutul ia sfârşit şi Will se apleacă spre gâtul ei şi o muşcă, iar în timp ce plăcerea o potopeşte, umplând vasul gol care a fost ea până acum, Helen ştie că a ajuns la capăt. Mai bine de atât nu se poate. Iar plăcerea are un soi de tristeţe sufocată şi fatală. Tristeţea unei amintiri care se disipează. Tristeţea unei fotografii mototolite. Deschide ochii şi întinde mâna după cuţitul de pâine, pe care îl ţine orizontal în dreptul cefei lui.

Apropie tăişul mult, tot mai mult, ca un arcuş de vioară, dar nu poate s-o facă. S-ar putea sinucide de un milion de ori înainte de a fi în stare să-l ucidă pe el, pentru că fiecare fărâmă de ură pe care o simte pentru el nu pare să facă nimic altceva decât să alimenteze acea dragoste profundă, acea lavă

roşie şi fierbinte care curge în străfunduri, pe sub toate.

Dar trebuie…

Eu trebuie…

Eu…

Mâna ei se predă, cade fără vlagă, nesocoteşte ordinele trimise de creier. Cuţitul cade pe podea.

El se smulge de la gâtul lui Helen, cu sângele ei întins pe toată faţa, ca o vopsea a războiului pe chipul unui luptător. Când se uită în jos, spre cuţit, inima ei bubuie de mânie şi din cauza spaimei că l-a trădat nu doar pe el, ci şi pe sine însăşi.

Vrea ca el să-i vorbească.

Vrea ca el s-o insulte.

De asta are nevoie. De asta are nevoie sângele ei.

El pare rănit. Dintr-odată, ochii lui sunt ai unui copilaş de cinci ani, rătăcit şi abandonat. Ştie exact ce a încercat ea să facă.

— Am fost şantajată. Poliţia… spune ea disperată să-l audă răspunzându-i.

Numai că el nu spune absolut nimic şi părăseşte casa.

Helen vrea să fugă după el, dar ştie că trebuie să cureţe toată mizeria înainte s-o vadă cineva.

Scoate rola de prosoape de hârtie de sub chiuvetă şi smulge bucăţi din ea. Tamponează podeaua cu ele, iar sângele colorează şi înmoaie hârtia. Începe să aibă spasme violente şi lacrimile îi curg nestăpânite.

În acest timp, Will e şi el în patru labe, în partea din spate a dubiţei, căutându-şi cu disperare cel mai de preţ bun.

Visul perfect şi întreg al acelei nopţi din trecutul îndepărtat. Are nevoie, mai mult decât de orice altceva, să o guste pe ea, *aşa cum era pe atunci*. Înainte ca anii întregi de minciuni şi de ipocrizie să-i schimbe aroma.

Cu mare uşurare, îşi vede sacul de dormit şi se întinde după el. Dar uşurarea lui piere iute când vâră mâna înăuntru şi nu simte nimic în afară de căptuşeala de bumbac.

Scotoceşte cu frenezie peste tot.

Cutia de pantofi e deschisă. O scrisoare zace pe podea, de parc-ar fi scăpat-o cineva din mână. Şi o fotografie. Rowan. Ridică poza şi se uită în ochii lui Rowan. Alţi oameni ar putea să vadă în ei inocenţa, dar Will Radley nu prea ştie cum arată inocenţa.

Nu, când se uită fix în ochii unui Rowan de doar patru anişori, tot ce vede Will Radley e o pramatie răzgâiată, băieţelul mămicii care-şi foloseşte zâmbetul drăgălaş ca pe o altă armă pentru a cuceri dragostea acesteia.

Ei bine, de-acum chiar că eşti băieţelu' mămicii!

Râde ca un nebun, dar, înainte ca râsul să se stingă, gluma s-a şi înăcrit.

Exact în clipa asta, Rowan poate gusta un vis care nu-i aparţine.

Will se târăşte ca un câine afară din dubiţă. O ia la fugă pe Orchard Lane, trecând pe lângă un felinar stradal fără să-i pese câtuşi de puţin că adulmecă sângele lui Jared Copeland foarte aproape. Sare în aer şi îşi vede propria umbră alungindu-se peste un acoperiş, înainte să o ia ca din puşcă spre Thirsk.

FOX AND CROWN

Peter e închis etanş în maşina lui, în siguranţă, şi stă pur şi simplu acolo, uitându-se la cuplurile care intră în pubul Fox and Crown. Toţi sunt atât de mulţumiţi de vieţile lor! Îşi umplu timpul cu evenimente culturale frumoase şi plimbări la ţară şi seri de jazz. Dacă s-ar fi născut şi el ca o fiinţă umană normală şi nu şi-ar dori mereu mai mult!

Ştie că ea trebuie să fie înăuntru, stând singură la o masă, dând din cap în ritmul melodiei spre muzicienii cu jumătate de normă şi început de chelie, întrebându-se deja dacă nu cumva el i-a tras clapa.

Sunetul trompetelor se strecoară prin aer, făcându-l să se simtă ciudat.

Sunt însurat. Îmi iubesc nevasta. Sunt însurat. Îmi iubesc nevasta…

— Helen, îi spusese Peter soţiei lui, înainte de a ieşi din casă. Eu ies un pic.

Ea abia dacă păruse să-l audă. Stătea acolo, cu spatele la el, privind în jos, spre sertarul cu cuţite. Fusese destul de uşurat că ea nu se întorsese spre el, căci îşi pusese cea mai bună cămaşă.

— A, bine, spusese ea pe un ton distant.

— E chestia aia cu autoritatea sanitară de care ţi-am spus.

— A, da, îi răspunsese ea cu o uşoară întârziere. Sigur.

— Sper să mă-ntorc pe la zece.

La asta ea nu mai zisese nimic, iar el aproape că fusese dezamăgit de lipsa ei de suspiciune.

— Te iubesc, îi spusese cu vinovăţie.

— Da. Pa.

Ca de obicei, acel „te iubesc” rămăsese fată răspuns din partea ei.

Dar cândva fusese nebună după el. Se iubiseră atât de mult, încât transformaseră Clapham, pe atunci încă nerenovat şi deloc pe placul bogătaşilor, în cel mai romantic loc de pe pământ. Străzile alea mohorâte şi ploioase din sudul Londrei zumzăiau încetişor de iubire. Nu le trebuise niciodată vreo Veneţie sau vreun Paris. Dar ceva se întâmplase. Ea pierduse ceva. Peter ştia asta, dar nu ştia cum să-i redea acel lucru. O maşină cu un alt cuplu înăuntru coteşte şi intră în parcarea pubului. I se pare că o recunoaşte pe femeie, o cunoştinţă a lui Helen. Jessica Gutheridge, designerul de felicitări. Şi e sigur că ea participă şi la clubul de lectură al lui Helen. N-a făcut niciodată cunoştinţă cu ea. Helen i-o arătase odată, într-o

piaţă de Crăciun din York, cu ani buni în urmă. E puţin probabil să-l recunoască, dar prezenţa ei reprezintă încă un motiv de îngrijorare şi face ca seara să pară mai riscantă decât ar fi fost altfel. Se lasă uşor în jos în scaun cât soţii Gutheridge coboară din maşina lor, însă niciunul nu se întoarce în direcţia lui în timp ce se îndreaptă spre pub. *Farley e prea aproape*, se gândeşte Peter. Mai bine-ar fi ales un loc mai îndepărtat.

I se face rău din cauza întregii situaţii. Fericirea ameţitoare pe care o simţise bând-o pe Lorna s-a risipit de-acum cu totul. Tot ce i-a mai rămas e ispita însăşi, lipsită de ambalajul ei lucios.

Problema e că el *chiar o iubeşte* pe Helen. A iubit-o dintotdeauna. Şi, dac-ar simţi că şi ea îl iubeşte, n-ar fi aici, cu sau fără sânge.

Numai că ea nu-l iubeşte. Aşa că el o să intre acolo şi o să stea de vorbă cu Lorna şi-o să râdă împreună şi-o să asculte muzica aia înfiorătoare şi, după câteva pahare, o să se întrebe amândoi dacă totul duce undeva sau nu. Şi există o reală posibilitate că va duce undeva şi că în curând, într-o noapte, poate chiar la noapte, vor bâjbâi ca nişte puştani în maşina lui sau într-un motel Travelodge sau poate chiar în casa de la numărul 19, iar el va trebui să înfrunte perspectiva de a o vedea goală.

Gândul ăsta îl panichează. Scoate din torpedou *Manualul abstinentului*, pe care l-a recuperat din camera lui Rowan, fără să-i ceară voie băiatului.

Găseşte capitolul pe care-l căuta: „Sexul fără sânge: doar exteriorul contează”. Citeşte despre tehnicile de respiraţie, despre concentrarea asupra pielii şi despre diferitele metode de anulare a setei de sânge: „Dacă simţi că încep să se petreacă transformările în timp ce eşti prins în preludiu sau chiar în acuplarea propriu-zisă, închide ochii şi asigură-te că respiri pe gură, nu pe nas, limitând, astfel, stimulii senzoriali şi pe cei care animă imaginaţia… Dacă totul dă greş, încetează cu totul actul şi spune cu voce tare mantra abstinentului despre care am discutat în capitolul anterior: «Eu sunt… (NUMELE TĂU) şi deţin controlul asupra instinctelor mele»”.

Din nou îşi aţinteşte privirea asupra drumului. O altă maşină trage în parcare şi apoi, un minut sau două mai târziu, trece un autobuz. E sigur că a zărit chipul abătut al fiului său, care se uita fix pe geam. Oare Rowan îl văzuse pe *el?* Arăta îngrozitor. Oare ştia ceva? Gândul îl sperie şi o schimbare se petrece în el. Plăcerea fluidă se transformă în datorie solidă. Porneşte motorul şi se îndreaptă spre casă.

— Sunt Peter Radley, murmură el obosit, şi deţin controlul asupra instinctelor mele.

THIRSK

Rowan şi Eve sunt la cinematograful din Thirsk, la vreo unsprezece kilometri de casă. Rowan are sticla de sânge în rucsac. N-a băut niciun strop încă. Avea de gând s-o facă în staţia de autobuz, după ce a mai văzut un grafitti despre el: ROWAN RADLEY E UN CIUDAT. (Ca în cazul opiniei exprimate pe scândurile de pe ferestrele fostului oficiul poştal, e scris tot de mâna lui Toby, care aici însă lucrase pe îndelete, cu litere cubice în 3-D.) Dar apoi ajunsese Eve şi autobuzul sosise să-i ia de acolo. Trebuie să stea nemişcat, deşi ştie cine e tatăl lui şi poartă în minte toate minciunile mamei sale.

Filmul la care se uită nu are niciun sens pentru el. E fericit s-o privească pe Eve, a cărei piele străluceşte în galben şi portocaliu, şi roşu, pe măsură ce explozii uriaşe înfloresc pe ecran.

În timp ce o priveşte, revelaţia produsă de scrisoarea mamei lui începe să se estompeze şi nu mai există nimic în afară de imaginea şi de parfumul lui Eve. Se uită fix la coloana de umbră întunecată întinsă de-a lungul tendonului din gâtul ei şi îşi imaginează gustul a ceea ce curge dedesubt.

Se apleacă mai aproape şi tot mai aproape. Dinţii i se transformă şi închide ochii, pregătindu-se să se cufunde în carnea ei. Eve îl vede că se mişcă spre ea şi îi zâmbeşte, aplecând chiar spre el găletuşa cu popcorn.

— Nu, mulţumesc, spune el acoperindu-şi gura.

Se ridică, dând să iasă.

— Rowan?

— Am nevoie la toaletă, îi explică grăbindu-se pe lângă scaunele goale de pe rândul lor.

În clipa asta, ştie că n-ar trebui s-o mai vadă niciodată. A fost atât de aproape acolo, atât de lipsit de control!

Sunt un monstru. Un monstru zămislit de-un tată-monstru.

Trebuie să-şi potolească setea intensă.

Odată ajuns în toaleta bărbaţilor, Rowan scoate sticla din rucsac şi îi smulge dopul. Imediat, mirosul de urină stătută dispare şi el se topeşte în plăcere pură.

Buchetul pare, totodată, intens exotic şi profund familiar, deşi nu-şi poate da seama cum de-l cunoaşte. Cu capul dat pe spate, bea hulpav, cu înghiţituri mari. Închizând ochii, apreciază pe deplin extazul gustului. Toate

minunile lumii sunt pe limba lui acum. Dar tot acolo e şi acea stranie familiaritate, de parcă s-ar întoarce acasă, într-un loc despre care uitase că există.

Abia când se opreşte să răsufle şi se şterge la gură se uită cum se cuvine la eticheta de pe sticlă. În locul unui nume, Will a scris: ETERNA – 1992.

Încet, încet, îi devine clar.

Eterna.

Şi anul în care se născuse el.

Ea e-n gura şi-n gâtlejul lui.

Sticla îi tremură în mâini, rezultatul inevitabil al cutremurului de groază şi furie care îl zguduie pe dinăuntru. Azvârle cât colo sticla, izbind-o de un perete, şi sângele alunecă pe plăcile de faianţă, formând o băltoacă pe podea. O băltoacă roşie care se prelinge spre el ca o limbă scoasă. Înainte să ajungă la el, o ocoleşte, zdrobind un ciob, şi se îndreaptă spre uşă. În foaier nu e nimeni, în afara bărbatului din spatele ghişeului de bilete, care mestecă gumă şi citeşte *Racing Post.*

Îl urmăreşte pe Rowan cu suspiciune. Probabil că a auzit cum s-a spart sticla, dar se întoarce la studierea programului curselor sau, cel puţin, se preface că le studiază, oarecum îngrijorat din cauza expresiei lui Rowan.

Afară, pe trepte, Rowan trage aer în piept, adânc şi prelung. E puţin cam frig. Aerul are o oarecare uscăciune. E o linişte totală şi copleşitoare pe care trebuie să o spargă, aşa că strigă în sus, spre cerul nopţii.

O lună în al treilea pătrar e ascunsă de un nor subţire. Stelele trimit semnale luminoase din milenii trecute.

Când termină de urlat, aleargă în jos pe scări şi apoi de-a lungul străzii.

Mai repede şi mai repede, tot mai repede, până când alergarea devine altceva şi nu mai există pământ tare sau nimic altceva sub tălpile lui.

ATOM

Mutanţii gheţii: Renaşterea III nu este cel mai bun film pe care l-a văzut Eve în viaţa ei. Intriga e centrată pe embrionii unei forme de viaţă extraterestre îngheţaţi în calota polară de la ultima epocă glaciară până acum, când, din cauza încălzirii globale, se dezgheaţă, ies din ouă şi se transformă în extratereştri subacvatici mortali care distrug submarine, traulere, scafandri de mare adâncime şi ecologişti extremişti, înainte să fie făcuţi bucăţele de Marina Statelor Unite.

Dar, după vreo douăzeci de minute, încetează să mai fie o poveste şi se transformă într-o înşiruire de explozii din ce în ce mai extravagante şi de caracatiţe extraterestre ridicole create în CGI. Numai că nu contase cu adevărat, pentru că stătuse lângă Rowan şi începuse să-şi dea seama că, de fapt, s-ar putea să nu-i placă nimic mai mult decât să stea lângă el. Chiar dacă asta însemna să se uite la o asemenea mizerie.

Deşi, cinstit vorbind, Rowan nu avea nicio vină: acela era singurul film care rula. Thirsk Palace Cinema nu era tocmai un multiplex. Dar apoi Rowan o părăsise, iar acum, că stătuse acolo de una singură vreme de (se uită repede la ceas, văzând ora în strălucirea altei bărci pline de extratereştri care explodează) aproape *o jumătate de oră*, începe să se întrebe unde s-o fi dus.

Pune cutia cu popcorn pe podea şi merge să arunce o privire. După un moment de stinghereală cât trece pe lângă nişte cupluri tinere şi nişte tocilari tragici şi adulatori de explozii, ajunge afară, în foaier.

Nici urmă de Rowan sau de oricine altcineva în afara bărbatului de la ghişeul de bilete, care nu pare să acorde atenţie decât ziarului pe care-l citeşte. Aşa că se îndreaptă spre toalete, ascunse discret privirii dinspre foaier. Se apropie de uşa toaletei bărbaţilor.

— Rowan?

Nimic, dar are senzaţia că e totuşi cineva înăuntru.

— *Rowan?*

Oftează. Poate că l-o fi scârbit ea cu ceva pe parcurs. Şi nesiguranţele ei obişnuite se târăsc la suprafaţă. Poate că a turuit prea mult despre taică-său. Poate că l-a îndepărtat acel kilogram în plus pe care i l-a arătat cântarul în dimineaţa aceea. Poate că-i miroase gura. (îşi linge mâna, o adulmecă, dar nu percepe decât mirosul anost, dulceag ca de bebeluş, al scuipatului pe

piele.)

Poate că de vină a fost tricoul cu Airborne Toxic Event pe care-l poartă. Băieţii au tendinţa de a fi de-a dreptul fascişti în materie de gusturi muzicale. Şi-şi aminteşte noaptea aceea din Sale când l-a făcut pe Tristan Wood (care, ce-i drept, era cam cherchelit) să plângă – *să plângă!* – când i-a spus că ea, una, preferă Noah and the Whale, nu Fall Out Boy.

Poate c-a exagerat cu machiajul. Poate că fardul de pleoape verde-măr e prea mult pentru o zi de luni. Poate că-i din cauză că e o sărăntoacă dickensiană al cărui tată gunoier psihotic şi paranoic nu-i în stare nici să-şi plătească chiria. Sau poate, doar poate, el s-a apropiat îndeajuns de mult încât să sesizeze melancolia care sălăşluieşte în miezul fiinţei ei şi care, de obicei, e ascunsă în adâncime, sub o mască superficială de sarcasm voios.

Sau poate a plecat doar pentru că s-ar putea ca şi ea să fie trasă de el.

A treia încercare:

— Rowan?

Se uită-n jos, spre locul unde mocheta întâlneşte uşa.

E o mochetă hidoasă, veche şi roasă de prea multe tălpi, care are genul de model încărcat pe care-l vezi doar în sălile de bingo şi la care nu te poţi uita prea mult fără să-ţi pierzi echilibrul. Dar nu modelul o îngrijorează pe ea. Ci lichidul întunecat care se strecoară pe mochetă, pe sub uşă. Un lichid care, îşi dă ea seama încet, s-ar putea să fie sânge.

Deschide uşa încet, pregătindu-se pentru ce-i mai rău: Rowan zăcând pe podea într-o baltă de sânge.

— Rowan? Eşti aici?

Înainte ca uşa să se deschidă complet, observă băltoaca de sânge, dar nu e deloc cum şi-a imaginat-o. Pe jos sunt cioburi, ca de la o sticlă de vin, numai că lichidul e prea gros să fie vin.

Simte prezenţa cuiva.

O umbră.

Ceva care se mişcă. Prea rapid pentru a desluşi ce e şi, apoi, înainte să afle, o mână e deja pe braţul ei, trăgând-o cu o putere nelimitată într-o cabină.

Şocul o face să rămână fără aer în plămâni şi are nevoie de o clipă sau două pentru a-şi aduna capacitatea sau cunoştinţa necesare pentru a ţipa. În acest timp zăreşte faţa bărbatului, dar nu poate distinge nimic, în afară de dinţii lui, care însă nu arată deloc ca nişte dinţi.

Şi, în secunda aceea în care e trasă spre el, un singur gând cumplit se mai

ridică peste panica ei: *Tata a avut dreptate*. Iar ţipătul vine mult prea târziu.

El o strânge tare cu braţul, iar Eve ştie că dinţii care nu sunt dinţi se apropie. Se zbate şi se luptă cu fiecare picătură de putere inutilă pe care o are, lovindu-l cu călcâiele în fluierele picioarelor, încercând să-i zgârie faţa pe care nu i-o vede, zvârcolindu-se ca un peşte disperat prins în cârligul undiţei.

— *Ai tupeu!*

Răsuflarea lui e în urechea ei.

— *Exact ca maică-ta!*

Ţipă din nou, privind, cuprinsă de disperare, spre cabinele goale cu uşile deschise. Îl simte pe piele, străpungându-i gâtul, şi se luptă cu fiecare atom al fiinţei sale pentru a nu împărtăşi soarta mamei ei.

MILĂ

Lui Will îi luase mai puţin de un minut să zboare din Bishopthorpe până în Thirsk, iar cinematograful nu fusese greu de găsit într-o localitate atât de mică şi de lipsită de viaţă.

Aterizase pe treapta de sus a scărilor şi intrase, aşteptându-se că va trebui să se ducă direct în sala de proiecţie. Dar în foaier surprinsese parfumul sângelui lui Helen şi îl urmase până în toalete.

Odată ajuns acolo, văzuse o imagine desprinsă din cel mai îngrozitor coşmar al său. Visul complet şi perfect al acelei nopţi din 1992, cel mai dulce şi mai pur sânge din viaţa lui, aruncat şi scurgându-se pe podeaua murdară a unui closet. Fusese prea mult pentru el. Stătuse acolo o vreme, holbându-se la cioburile care se ridicau ca nişte aripioare de peşte din sângele lui Helen, încercând să asimileze imaginea.

Iar apoi intrase fata. Cea pe nume Copeland. Arătând aşa cum probabil că arătase mama ei cândva şi cu acelaşi tip de spaimă în ochi.

O înşfăcase pentru că nu mai avea niciun motiv să n-o facă. Şi acum, chiar acum, în timp ce o muşcă, rămâne cu ochii pironiţi pe sângele de pe podea, înainte să-i închidă, înoată în lacul de sânge, fără să aibă nici măcar o barcă de data asta. Pur şi simplu înoată.

Pe sub sânge.

Dar, în timp ce continuă să sugă viaţa din puştoaică, are din nou acea revelaţie limpede şi îngrozitoare. Cea pe care a avut-o noaptea trecută, cu Isobel, la Black Narcissus.

Nu e de ajuns.

Nu e nici pe departe de ajuns.

Şi nu-i de ajuns pentru ca ea nu-i Helen.

Ce este şi mai tulburător e că Eve are aproape acelaşi gust ca mama ei, numai că, atunci când o gustase pe Tess, el se delectase foarte mult şi niciun gând nu-i zburase spre femeia la care se gândeşte acum.

Nu.

Nu-mi place gustul ăsta.

Nu-mi place niciun gust în afara de al lui Helen.

Şi, pe măsură ce acest adevăr devine tot mai limpede în mintea lui, sângele care îi alunecă pe gât devine din ce în ce mai dezgustător. Se imaginează înotând spre suprafaţa lacului, să ia o gură de aer.

Şi îi dă drumul lui Eve, îşi dă el seama, înainte ca ea să fi murit.

Nu-mi pasă, îşi spune cu precizia încăpăţânată a unui copil. Nu-i vrea sângele.

Vrea sângele lui Helen.

Eve n-a murit încă, dar va muri. O priveşte cum se ţine de gât şi cum sângele i se prelinge printre degete pe tricou (cu numele unei trupe de care n-a auzit niciodată) şi nu s-a simţit niciodată mai pustiit. Se uită în jos, la pardoseală, şi îşi dă seama că el este sticla goală, din care s-a scurs tot ce contează.

Fata se sprijină de plăcile de faianţă, aruncându-i o privire înspăimântată şi sfârşită.

Câte expresii apar pe chipurile celor făr-de-sânge! Câte semnale fără rost menite să te facă să simţi… ce? Remuşcare? Ruşine? Milă?

Milă.

Lui nu i-a mai fost milă de cineva de când a mers cu alţi trei pelerini să îl vadă pe lordul Byron cum moare singur în peştera aceea din Ibiza. Poetul, în vârstă de câteva secole, era palid, firav şi foarte bătrân (aproape o umbră a celui care fusese) şi stătea pe spate în barca aceea cu vâsle, ţinând o lumânare în mână. Şi, chiar şi atunci, oare chiar simţise milă? Sau teamă pentru propria soartă?

Nu, îşi zice.

Mila e doar o altă forţă care te slăbeşte. Precum gravitaţia. Ceva menit să îi ţină pe cei făr-de-sânge şi pe abstinenţi ţintuiţi la pământ, fiecare la locuşorul său.

BILETUL

Jared stătuse ascuns printre tufişurile de pe Orchard Lane mai bine de o oră, aşteptând vreo confirmare că Alison Glenny îi spusese adevărul. Că Will Radley o să fie ucis de cumnata lui. O vreme n-a văzut nimic, deşi îl consola să vadă un BMW pe care nu-l recunoştea parcat la capătul aleii. Maşina lui Glenny, a presupus el. Dar apoi speranţele i s-au risipit când a văzut pe cineva ieşind din casă.

Pe Will Radley. Viu.

Privindu-l cum, mai întâi, dispare în dubiţă şi, la scurt timp după aceea, se îndepărtează în zbor, i s-a făcut rău de la stomac. Pentru o clipă, a simţit că e posibil să vomite, ţinând cont de cantitatea de usturoi pe care o mâncase mai devreme, dar aerul s-a răcit înviorător, ceea ce l-a ajutat să-şi alunge starea de greaţă.

— Nu, le-a spus frunzelor din jurul lui. Nu, nu, *nu!*

Jared se descâlceşte dintre tufişuri şi se îndreaptă spre casă. Când trece pe lângă maşina lui Alison Glenny, bate în geamul portierei:

— Micul tău plan n-a dat roade.

Ea e cu cineva în maşină. Un detectiv cât un urs, burtos şi bine ras, pe care nu l-a mai văzut până acum şi care se holbează neîncrezător, prin parbriz, spre cer.

— I-am dat timp până la miezul nopţii, îi spune Alison pe un ton la fel de rece ca o decizie de concediere.

Geamul ei se închide cu un uşor bâzâit, iar lui Jared nu-i mai rămâne decât să meargă mai departe spre casa lui.

„Dovada existenţei vampirilor nu e nimic altceva decât dovada propriei tale nebunii”, îi spusese cândva Alison. Aceeaşi femeie care îl avertizase că, dacă menţionează cuiva ceva despre cine crede el că i-a omorât nevasta (chiar şi fiicei lui), o să fie din nou băgat cu forţa în spital, unde o să fie ţinut pentru tot restul vieţii.

Oftează, ştiind că Will Radley va fi încă în viaţă la miezul nopţii.

Totul era în zadar.

Era în acelaşi sat ca şi Will, dar lipsit de orice putere de a face ceva. Merge în continuare, pe lângă pub, poştă şi băcănia de lux care vinde gustări pentru petreceri, pe care el nu şi le-ar putea permite nici dacă şi le-ar dori. O tablă cu ramă de lemn stă sprijinită de interiorul vitrinei luminate,

făcând reclamă la *prosciutto di Parma*, la măsline de Manzanilla, la anghinare coapte şi la cuşcuş marocan.

Locul meu nu-i aici.

Gândul acesta cheamă un altul.

Am fost nedrept cu fiica mea.

Ia o hotărâre. O să se ducă acasă şi o să-i ceară scuze lui Eve.

Probabil că ei i-a fost tare greu să-i suporte purtarea ciudată şi regulile stricte. O să se mute undeva, departe, dac-o să vrea ea, şi o să-i ofere toată libertatea pe care o merită o puştoaică de şaptesprezece ani cu capul pe umeri.

Îşi aduce aminte cum alerga în dimineţile de duminică alături de Eve, pe vremea când avea energie pentru astfel de lucruri. Când ea intrase în adolescenţă şi devenise, brusc, o fanatică a fitnessului timp de vreun an. Dar lui îi plăcuse perioada aceea, cu micul lor spaţiu privat departe de mama ei, când plecau şi alergau de-a lungul canalului sau al vechii căi ferate dezafectate din Sale. Erau foarte apropiaţi pe atunci, când el era în stare să aibă grijă de ea fără să o sufoce. Da, destul!

S-a terminat.

Dacă el sau oricine altcineva l-ar omorî pe Will Radley, oare asta l-ar face să se simtă mai bine? Nu are habar. Probabil că da, dar tot ce ştie e că a trecut prea mult timp, că i-a făcut viaţa mult prea grea lui Eve şi că de-acum trebuie să se oprească.

Iar gândul acesta încă i se învârte prin cap când răsuceşte cheia în broasca uşii de pe Lowfield Close numărul 15, când intră în casă şi urcă, târşâindu-şi picioarele, scările comune. Înainte să intre însă în apartament, simte că, în mod clar, ceva nu e-n regulă. E prea linişte.

— Eve? o strigă, punând cheia jos, pe raftul de pe hol, lângă somaţia de plată de la compania de apă din Yorkshire. Niciun răspuns.

— Eve?

Se îndreaptă spre camera ei, dar fata nu-i acolo. Toate sunt: posterele sale cu diverse trupe, patul îngust, şifonierul deschis, numai ea însăşi, nu. Toate hainele familiare îi atârnă pe umeraşe ca nişte fantome ale ei.

E machiaj pe noptieră şi mirosul chimic şi dulce al fixativului pluteşte în aer.

Ea a ieşit. Într-o seară de luni.

Unde naiba e?

Fuge la telefon. O sună pe mobil. Niciun răspuns. Apoi zăreşte biletul de

pe masa din sufragerie.

Tată,

Am plecat la film cu Rowan Radley. Sincer, mă-ndoiesc că-i vampir.

Eve

O, Dumnezeule mare! îşi spune.

Panica îl încolţeşte. Scapă biletul şi, până s-ajungă acesta pe covor, el are deja cheile maşinii într-o mână şi pe cealaltă şi-o duce la gât, să verifice că are micul crucifix.

Iese în ploaie.

Are geamul portierei spart. Eve îi spusese că trebuie să repare maşina, dar n-o ascultase.

Totuşi în clipa asta n-are altă soluţie şi nici timp.

Deschide portiera, urcă fără măcar să dea deoparte cioburile de pe scaunul şoferului şi porneşte în viteză spre Thirsk.

O LUME PIERDUTĂ CARE CÂNDVA FUSESE A EI

Nu e atât durere, cât un soi de dizolvare. De parcă şi-ar pierde, uşor, uşor, soliditatea şi s-ar transforma într-un lichid. Eve priveşte în jur, spre chiuvete şi oglinzi. Spre cabine şi uşile lor deschise. Spre sticla spartă şi băltoaca formată din sângele altcuiva. Pleoapele îi sunt grele şi ar vrea să doarmă, dar se aude un zgomot. Jetul automat de apă din pisoare, care o trezeşte din nou, iar ea îşi dă seama cine e şi unde e şi ce s-a întâmplat adineauri.

El a plecat de acum şi Eve înţelege că trebuie să iasă de acolo şi să găsească ajutor.

Se sileşte să se ridice în picioare, dar e greu şi niciodată nu a simţit că gravitaţia o trage atât de mult în jos.

E un scafandru care umblă prin rămăşiţele unei civilizaţii scufundate în adâncuri. O lume pierdută care cândva fusese a ei. Ajunge la uşă. O trage cu toată forţa ei şi păşeşte afară, pe mochetă. Modelul acesteia se roteşte sub ea ca o sută de mici vârtejuri şi de partea cealaltă a foaierului e vânzătorul de bilete. Pentru o clipă ciudată, se întreabă de ce s-o fi holbând bărbatul la ea cu atâta groază.

Mâna îi alunecă de pe rană.

Şi apoi se lasă o beznă stranie, de parcă o corabie i-ar trece pe deasupra capului, iar ea ştie că e ceva înfiorător. Ştie că, într-o secundă sau două, nu va mai şti nimic.

Se contopeşte cu întunericul.

Ca sarea cu apa.

Fiecare grăunte de viaţă i se dizolvă în altceva.

Ajutor!

Încearcă să dea glas gândului plin de disperare, dar nu e sigură că a reuşit. E tot mai slăbită cu fiecare pas pe care îl face.

Ajutor, vă rog!

Aude o voce care-i răspunde, rostindu-i numele.

E vocea tatălui ei, îşi dă seama, în timp ce bezna nu mai este la periferia câmpului său vizual, ci pretutindeni, prăvălindu-se peste ea ca un val. Cedează sub greutatea ei şi singurul lucru de care îşi mai dă seama e că se prăbuşeşte pe covor.

BEBELUŞ

Jared Copeland gonise spre cinematograf în maşina lui, cu vântul şi ploaia şfichiuindu-l prin geamul spart, şi grăunţele de sticlă mişcându-se laolaltă pe scaunul de lângă el. La jumătatea distanţei, chiar înainte de pubul Fox and Crown din Farley, trecuse pe lângă minivanul familiei Radley, în care Peter Radley mergea spre casă.

Vederea lui îl făcuse să accelereze şi mai mult spre Thirsk, căci presupune că, probabil, Peter l-a dus pe fiul lui până acolo. Odată ajuns în faţa cinematografului, parcase maşina pe jumătate pe trotuar, o luase la fugă în sus pe scări şi intrase pe uşă.

Şi acum e aici, în foaier. Vede un bărbat într-o cămaşă albă, cineva care lucrează acolo, ţipând la telefon şi gesticulând.

— Alo… avem nevoie de o ambulanţă imediat… da… o fată a fost atacată sau ceva… sângerează…

Şi apoi Jared îşi vede fiica şi sângele şi înţelege. A fost muşcată de tânărul Radley. Groaza îl face să se grăbească şi reuşeşte să redevină, pentru un moment, cel de pe vremuri şi trece dincolo de panică, într-un soi de hipercalm, în timp ce se lasă pe vine să-i verifice pulsul. În ultimii doi ani s-a gândit clipă de clipă c-o să se întâmple una ca asta, iar acum, că s-a întâmplat, o să facă tot ce poate ca s-o salveze. Cu doi ani în urmă se lăsase cuprins de panică, ţipase, iar la auzul acelui strigăt Will Radley îi târâse nevasta spre cer. Aşa că acum trebuie să fie eficienţa întruchipată, pe repede înainte. *Nu pot s-o zbârcesc, futu-i mama ei de treabă!*

Îl aude pe casier vorbind în timp ce pulsul fiicei lui îi palpită slab sub deget.

— Cinematograful Palace din Thirsk. E în stare de inconştientă. Trebuie să veniţi acum.

Jared cercetează rana şi sângele care se scurge constant. Ştie că nici măcar n-o să înceapă să se vindece. Că niciun spital din ţară nu va şti ce să facă pentru ea. Dacă va încerca să urmeze vreun tip normal de procedură de urgenţă, ştie că ea va muri.

Casierul a închis telefonul de acum.

— Cine eşti? îl întreabă pe Jared.

Jared îl ignoră şi îşi ridică fiica de pe jos. Aceeaşi fiică pe care a ţinut-o în braţe pe când era un bebeluş de nici trei kilograme, pe care a hrănit-o cu

biberonul în nopţile când mama ei era extenuată, căreia îi cântase *American Pie* noapte de noapte s-o adoarmă.

Pleoapele îi tremură şi ea deschide o clipă ochii. Îşi revine în simţiri suficient pentru a-i spune „Îmi pare rău” şi apoi se cufundă iar în inconştienţă.

Supraveghetorul încearcă să-i blocheze calea.

— Ce faci cu ea?

— E fiica mea. Te rog, ţine-mi uşa deschisă!

Casierul se uită la el, apoi la sângele care curge încă pe covor. Se proţăpeşte în calea lui Jared.

— Nu te pot lăsa s-o iei, amice. Îmi pare rău.

— Dă-te din calea mea, spune aruncându-i o privire care să-i susţină vorbele. Dă-te dracului din calea mea!

Şi bărbatul face un pas într-o parte, lăsându-l pe Jared să iasă pe uşă, în timp ce-i spune fiicei lui şi lui însuşi, iar şi iar:

— O să fie bine. O să fie bine. O să fie bine…

SUS, MAI SUS ŞI TOT MAI SUS

Toby pleacă de la dugheana cu peşte şi cartofi prăjiţi cu o porţie pentru o persoană, învelită în hârtie albă, se urcă pe bicicletă şi porneşte spre casă. Zâmbeşte gândindu-se la toţi banii pe care îi mai are în buzunar şi la cât de prost trebuie să fie Rowan dacă i-a pus direct în cutia de scrisori. Şi, în timp ce se gândeşte la asta, n-are habar că e urmărit de deasupra. Face stânga şi o ia pe cărarea care traversează câmpul plin de cai despre care ştie că-i o scurtătură spre Orchard Lane. Caii se îndepărtează la galop, cuprinşi de groază, nu din cauza băiatului de pe bicicletă, ci a băiatului de deasupra, care coboară din ce în ce mai jos.

Şi Rowan îşi dă seama, în timp ce coboară, că de-acum totul a luat sfârşit.

N-o poate avea pe Eve. E un ciudat.

Complet singur într-o lume plină de mincinoşi. Copilul tatălui său.

El e Rowan Radley. Un monstru care zboară în noapte.

Toby se uită în sus şi nu-i vine să creadă ce-i acolo. Peştele şi cartofii prăjiţi îi alunecă de sub braţ şi cad pe jos, vărsându-se din hârtia lor.

Pe chip i se aşterne spaima în stare pură.

— Nu! spune el. Ce mama…

Pedalează din greu şi repede pe o potecă făcută pentru plimbăreţi de duminică bătrâni şi înceţi.

Iar Rowan se avântă, mai puţin furios acum, lucid şi calm ca un şoim, năpustindu-se în picaj şi urmărind panica de pe chipul lui Toby în timp ce acesta încearcă să frâneze şi să se întoarcă. Dar nu mai e timp. Rowan l-a înşfăcat de piepţii gecii şi-l poartă cu uşurinţă în văzduh, chiar dacă Toby încă se ţine strâns de ghidon şi trage bicicleta după ei.

— Ai dreptate, spune Rowan, cu colţii scoşi complet, în timp ce caii rămân doar nişte picăţele dedesubtul lor. Sunt un ciudat.

Toby ar putea să strige, dar groaza l-a amuţit. Dă drumul bicicletei, care aterizează pe drumul de dedesubt.

Planul lui Rowan e să-l ucidă. Să-şi demonstreze că într-adevăr e un monstru. Dacă e un monstru, atunci n-o să simtă durere. N-o să simtă nimic. Şi o să ucidă în vecii vecilor, mutându-se dintr-un loc într-altul, ca tatăl lui. O linie punctată de senzaţii palpitante, fără vinovăţie sau vreo emoţie umană.

Îl duce pe Toby mai sus.
Sus, mai sus şi tot mai sus.
Toby se sileşte să vorbească, chiar în timp ce urina îi ţâşneşte călduţă pe picior în jos.
— Îmi pare rău, izbucneşte el.
Rowan priveşte fix faţa vecinului său în timp ce se tot înalţă prin aer.
O faţă vulnerabilă, înspăimântată.
Fata unei victime.
Nu.
Nu poate face una ca asta. Dacă e un monstru, atunci e un soi de monstru diferit de tatăl său.
Strigă să fie auzit peste vuietul vântului care coboară: — Dacă mai spui ceva, orice, despre familia mea sau despre Eve, te omor. *Orice.* OK?
Toby izbuteşte să aprobe cu o mişcare din cap, luptându-se cu gravitaţia.
— Şi-o să mori fie şi numai dacă te *gândeşti* că toată chestia asta chiar s-a întâmplat. OK?
— Da, scânceşte Toby. Te rog…
E un risc, oricum ai lua-o. Să-l omoare. Să nu-l omoare. Dar Rowan n-are de gând să piardă bruma de bunătate care i-o mai fi rămas doar pentru a gusta sângele amar al lui Toby.
Îl duce înapoi în jos şi îi dă drumul la vreun metru de pământ.
— *Pleacă,* spune Rowan în timp ce Toby se ridică în picioare. Pleacă odată şi lasă-mă-n pace.
Rowan aterizează şi îl priveşte pe Toby cum fuge. În spatele lui, cineva bate din palme.
Will.
E mânjit de sânge de jur-împrejurul gurii, iar pata se arcuieşte în jos, de parcă şi-ar fi pictat o mască de tragedie.
— Foarte bine, Pinocchio! spune Will aplaudând în continuare. Ai sufletul unui adevărat băieţel uman.
Nu-l văzuse pe Will în aer. Oare îl urmărise tot timpul? Rowan se întreabă ce o fi cu sângele de pe faţa lui.
Will face un pas în faţă.
— Numai că trebuie s-o zic: conştiinţa ta a cam luat-o razna în dubiţă.
E îndeajuns de aproape de-acum pentru ca Rowan să-i simtă mirosul respiraţiei, deşi îi ia o clipă să-şi dea seama ce adulmecă.
— *Ai furat,* spune Will. Ai bifat o chestie gravă. Dar nu-ţi face griji, am

restabilit echilibrul. Vezi, tu mi-ai furat mie sângele, aşa că ţi l-am furat şi eu pe-al tău. E yin şi yang, fiule.

Will are ochii unui nebun. Ochii unui monstru.

— Nu sunt ca tine. Am încetat să-mi mai ascult conştiinţa acum ceva vreme. Făcea doar gălăgie. Un bâzâit de greiere în ureche.

Rowan încearcă să înţeleagă ce vede. Îşi dă seama al cui e sângele pe care îl adulmecă, iar înţelegerea acestui fapt e ca un pumn în stomac.

— N-am făcut decât ce voiai tu să faci, continuă Will citindu-i gândurile fiului său. Am înşfăcat-o, am muşcat-o şi i-am gustat sângele. Iar apoi…

Zâmbeşte, gata să spună orice pentru a-l convinge pe Rowan să-şi dea frâu liber violenţei: — …am omorât-o. Am omorât-o pe Eve.

Rowan se gândeşte cum i-a dat Eve bileţelul în ora de engleză mai devreme. Se gândeşte la zâmbetul pe care i l-a aruncat ea şi amintirea îl face să se simtă şi mai slăbit, doborându-l aproape. Totul e din vina lui. El a părăsit-o pe Eve şi a lăsat să se întâmple asta.

O adiere răcoroasă îi mângâie faţa. Răsuflarea stafiilor.

— Unde… e…

Will ridică din umeri, de parcă l-ar fi întrebat cât e ceasul. Şi minte: — Păi, habar n-am. La vreo doisprezece kilometri în largul mării. Undeva, aproape de fund de-acum, aş zice, speriind peştii. Deşi roşul e prima culoare care dispare sub apă. Ştiai? E interesant, nu-i aşa? Toţi peştii ăia amărâţi şi mohorâţi. Prinşi în capcana unei lumi albastre.

Rowan nu e-n stare să gândească limpede. Devastarea care se petrece în mintea lui e atât de bruscă şi totală, încât nu poate face nimic altceva decât să se ghemuiască în poziţie fetală pe jos. *Eve e moartă.*

Will, pe de altă parte, nu s-a simţit niciodată mai puţin slăbit de moralitate decât acum, când fiul lui e ghemuit în faţa lui ca o marionetă cu sforile tăiate. O privelişte dezgustătoare şi jalnică.

Se apleacă spre el şi-i aruncă-n faţă purul adevăr:

— Acela nu era doar sângele mamei tale, Rowan. Era un vis despre cum ar fi putut fi totul dacă nu te-ai fi născut. Vezi tu, adevărul e că nu te-am vrut niciodată. Sunt *alergic* la responsabilităţi. Simpla idee îmi lasă un gust de putreziciune. Ca usturoiul. Serios, îmi provoacă iritaţii şi doar tu ştii totul despre iritaţii. Te fac să nu te mai simţi confortabil în propria piele.

Se opreşte, trage adânc aer în piept şi-apoi se explică răspicat: — O voiam pe Helen, dar nu cu tot *bagajul* suplimentar.

Rowan a moştenit slăbiciunea de la maică-sa, deduce Will în timp ce-l

priveşte pe băiat, care murmură pentru sine. *Ea l-a adus în halul ăsta. Cu toate minciunile alea spuse atâta vreme. Cum ar fi putut să se lămurească băiatul care-i sunt priorităţile în mijlocul tuturor acelor rahaturi?*

— Ea a uitat cine este, îi spune Will. A uitat cât de mult mă doreşte. Dar eu nu-s ca ea şi nu-s nici ca tine. Eu lupt pentru ceea ce vreau. Şi, dacă nu mi se dă ce vreau, atunci iau, pur şi simplu.

Will aprobă cu o mişcare din cap, ca pentru sine. Totul îi este limpede de acum, ştiind că n-a mai rămas nimic care să-l oprească, nici moralitatea, nici slăbiciunea. *Sunt pur. Sunt dintr-o rasă superioară. Sunt deasupra tuturor abstinenţilor, deasupra tuturor celor făr-de-sânge, a tuturor făpturilor mincinoase şi timide care există.*

Da, îşi zice râzând.

Sunt Lordul Byron.

Sunt Caravaggio.

Sunt Jimi Hendrix.

Sunt fiecare descendent băutor de sânge al lui Cain care-a respirat vreodată aerul acestei planete.

Sunt adevărul.

— Mda, eu iau, pur şi simplu.

Îşi lasă fiul prăbuşit la pământ, prosternat în faţa gravitaţiei şi a tuturor forţelor care îi sunt asociate. Zboară repede peste câmp, la înălţime mică, văzând Pământul la viteza cu care într-adevăr se mişcă.

Cât ai respira o dată, deja e la uşa casei de pe Orchard Lane numărul 17. Îşi scoate cuţitul din buzunarul interior al impermeabilului. Cu arătătorul celeilalte mâini face un cerculeţ în aer, plutind deasupra soneriei ca şi cum degetul ar fi sabia unui scrimer aşteptând să lovească. Apoi coboară şi sună de cinci ori, în succesiune rapidă.

Eu.

Iau.

Pur.

Şi.

Simplu.

AFARĂ, ÎN AERUL UMED ŞI ÎNTUNECAT

Clara stă de ore bune online. A început prin a scormoni pe Wikipedia după informaţii despre cultura vampirilor, dar n-a ajuns prea departe, de vreme ce editarea enciclopediilor virtuale e, în general, un hobby specific celor făr-de-sânge. A dat totuşi, undeva în adâncurile unor liste de căutări pe Google, peste un soi de clonă de Facebook interesantă, numită Neckbook. Părea plină de adolescenţi destul de inteligenţi, cu suflete de artişti, arătoşi, deşi foarte palizi, care vorbeau aproape exclusiv într-un limbaj alcătuit din termeni de argou, acronime şi emojiuri obscure pe care ea nu le mai văzuse niciodată până atunci în vreun SMS sau mesaj online. Văzuse un băiat deosebit de chipeş, superb, cu un zâmbet maliţios de spiriduş şi părul atât de negru, că părea aproape strălucitor. Pe profilul lui, sub fotografie, citise:

Băiatul de la miezul nopţii – Vera Pim nonstop caută *chica (- o)* non-sirker (ă) pe termen lung, pentru muşcături, s- vânători, plus litri întregi de SV.

Clara se simte frustrată. Şi ea e vampir, dar întreaga comunitate a băutorilor de sânge îi e complet străină. Decide să renunţe şi s-o ia la pas pe YouTube, să se uite la clipuri din filmele despre care îi spusese Will. Părţi din *Vampirii, Dracula* (versiunea din 1931, fiindcă „e singura regizată de un *adevărat* vampir”, o informase el), *Crepuscul, Foamea* şi, de departe cel mai bun, *Fraţi de sânge*. Şi totuşi, brusc, chiar acum, exact când tăiţeii se transformă în viermi pe ecran, simte că nu e în regulă ceva. E o senzaţie stranie, resimţită în stomac şi pe piele, de parcă trupul ei ar fi aflat ceva înaintea minţii.

Şi apoi se întâmplă.

Se aude soneria şi mama se duce să deschidă.

Clara aude vocea unchiului ei, dar nu desluşeşte ce spune.

Mama izbucneşte în ţipete.

Clara o ia la fugă spre parter, doar pentru a-l descoperi pe Will pe hol, apăsându-i un cuţit în beregată mamei sale.

— Ce faci?

El arată spre acuarelele de pe perete:

— Se vădeşte că mărul are rădăcini otrăvite. A venit vremea să-l tăiem.

Clara nu simte teamă. Deloc. Nu se gândeşte la nimic altceva decât la

cuţit.

— Pleacă de lângă ea! zice făcând un pas în faţă.

— Ne-ne-ne! spune el clătinând din cap şi împingând tăişul şi mai mult în pielea lui Helen. Nu se poate!

Helen îşi aţinteşte privirea asupra fiicei sale.

— Clara, nu! Pleacă de-aici!

Will aprobă cu o mişcare din cap.

— Mama ta are dreptate. Pleacă odată!

În ochii lui se citeşte nebunia pură, care dă de înţeles că ar putea să se ducă oriunde, să facă orice.

— Nu înţeleg.

— Eşti un nimic, Clara! Eşti doar o fetiţă naivă. Crezi c-am venit încoace să te-ajut pe tine? Nu fi proastă! Nu-mi pasă de tine. Deschide ochii!

— Te rog, Will! îl imploră Helen în timp ce tăişul cuţitului îi atinge obrazul. Poliţiştii au fost de vină. Ei m-au pus să…

Will o ignoră şi continuă să-i vorbească Clarei pe acelaşi ton plin de venin: — Tu eşti doar o greşeală, îi spune. Produsul trist şi insignifiant a doi oameni care au fost prea slabi pentru a-şi da seama că n-ar fi trebuit să fie împreună. Rezultatul instinctelor denaturate ale părinţilor tăi şi al urii lor de sine… Pleacă, fetiţo! Întoarce-te la salvarea balenelor!

O împinge pe Helen cu spatele afară pe uşa deschisă, apoi dispar, într-o înceţoşate rapidă şi frenetică. Clara icneşte, cu răsuflarea tăiată, dându-şi seama ce s-a întâmplat. Will s-a îndepărtat în zbor cu mama ei.

Fuge la etaj, deschide fereastra camerei sale şi se apleacă, pe pervaz, în ploaie. Îi vede înălţându-se zbor, din ce în ce mai departe, chiar deasupra ei, dizolvându-se încet în noapte. Încearcă să se gândească la o soluţie. Şi, cum nu-i vine decât o singura idee, înşfacă sticla goală de SV de sub pat şi o duce la buze, lăsând capul pe spate. O singură picătură îi cade în gură, dar n-are habar dacă va fi de ajuns sau nu.

Ştiind că acesta e ultimul moment în care îşi mai poate salva mama, se urcă pe pervaz, îndoaie genunchii şi plonjează cu capul înainte în aerul dungat de şiroaiele ploii.

— Hai să mergem la Paris, Helen! Hai să mergem şi să retrăim magia… sau hai să ne-ndreptăm, pur şi simplu, spre lună.

El o trage în sus într-o linie aproape verticală. Helen priveşte cu groază cum casa ei se micşorează dedesubt. Îşi apasă gâtul de lama cuţitului,

suficient cât să sângereze.

Atinge sângele.

Îl gustă. El şi ea, împreună.

Şi apoi se luptă.

Se luptă cu gustul, cu amintirile şi, mai mult decât orice, se luptă cu el, trăgând de cuţit ca să-l îndepărteze şi îmbrâncindu-l pe el în jos.

Atunci, în toiul luptei, îşi vede fiica zburând spre ei prin ploaie.

— Ia-i cuţitul! îi strigă Helen.

Iar Clara se întinde şi îi smulge cu greu unchiului său arma din mână. Dar el o loveşte cu cotul, iar cuţitul cade pe acoperişul casei familiei Felt.

S-a terminat, se gândeşte Helen, încă luptându-se cu forţa neînduplecată a lui Will. *El o să câştige, în cele din urmă.*

Casa lor nu mai e decât un pătrăţel negru pe Orchard Lane, care stradă devine ea însăşi doar o zgârietură subţire în bezna de sub ei.

— Te rog, Will, dă-mi drumul! îl imploră. Lasă-mă să rămân cu familia mea.

— Nu, Helen. Îmi pare rău. Asta pur şi simplu nu eşti *tu.*

— Te rog…

Satul nu mai e nimic de-acum. Doar o bucată de cer răsturnat, un spaţiu întunecat cu puncte albe, care se îndepărtează cu repeziciune.

Eu îl iubesc pe Peter, îşi dă ea seama. *Dintotdeauna l-am iubit pe Peter. Asta-i singura realitate.* Îşi aduce aminte cum se plimba ţinându-se de mână cu viitorul ei soţ pe Clapham High Street, ameţită de iubire într-o zi cenuşie în care el o ajuta să-şi cumpere materiale pentru proiectele ei artistice.

— Dacă preferi altă destinaţie, îi strigă Will în ureche, ca să-l audă peste vuietul aerului, nu trebuie decât să strigi. Valencia, Dubrovnik, Roma, New York… În Seattle e o comunitate considerabilă. Sunt gata pentru o cursă lungă… Hei, noi doi n-am fost niciodată la Veneţia, nu? Am putea merge s-aruncăm un ochi la nişte Veronese…

— Will, noi doi nu putem fi împreună.

— Ai dreptate. Nu putem. Dar putem avea parte de-o noapte, Helen! Şi apoi, de dimineaţă, o să simt o mare durere când o să fiu nevoit să-ţi tai…

Înainte ca el să apuce să-şi termine ameninţarea, Helen aude un zgomot. O voce pe care o recunoaşte, răcnind în timp ce se apropie de ei. Dintr-odată, trupul îi este aruncat într-o direcţie diferită. După aceea lucrurile se liniştesc şi îşi dă seama că se prăbuşeşte. Satul, strada şi casa lor se mişcă spre ea cu o mare viteză, dar apoi o aude pe fiica ei care-i strigă: — Zboară,

mamă! Poţi să zbori!

Da, îşi zice. *Da, chiar pot să zbor.*

Încetineşte în aer şi încetează să mai creadă în gravitaţie, în timp ce fiica ei pluteşte în preajmă.

— E Rowan, îi zice Clara arătând spre contururile unor siluete îndepărtate care se luptă departe, deasupra capetelor lor. Se bate cu Will.

CHIPUL TATĂLUI SĂU

Rowan a auzit strigătul mamei lui.

Sunetul acela l-a trezit din disperarea lui, aşa că a putut zări pe cer o formă despre care ştia că e a mamei lui şi a lui Will. Şi-a preschimbat disperarea în furie şi s-a avântat în zbor s-o salveze. Iar acum, în timp ce-l împinge pe Will din ce în ce mai aproape de pământ, îşi dă seama că e capabil de orice.

— De ce Eve? strigă el, apăsând cu tot mai multă uşurinţă. De ce?

Will nu spune nimic. În ochi nu i se citeşte decât un soi de mândrie tristă.

În jos, în jos, tot mai jos.

— Uite ce-i, Rowan, spune Will, cu impermeabilul fluturând în faţa lor ca o pânză de corabie scăpată din chingi. Tu eşti ca mine. Nu înţelegi asta? Eşti fiul meu. Eşti sânge din sângele meu. Am putea bate lumea-n lung şi-n lat împreună. Ţi-aş putea arăta totul. Ţi-aş putea arăta cum *să trăieşti*, drăcia dracului!

Rowan îl ignoră în timp ce se îndreaptă spre acoperişul casei lor, iar spatele lui Will se hârşâie de acesta, desprinzând ţiglele din vârf. Cât ai clipi, sunt deasupra grădinii, iar Rowan împinge în jos cu putere, făcându-i pe amândoi să se prăbuşească spre heleşteu.

Odată ajunşi acolo, îl ţine pe Will cu capul sub apa rece, apăsându-l cu ambele mâini: cu una pe faţă, cu cealaltă pe gât. Dar îşi întrebuinţează toată mânia şi toată forţa pentru a-l ţine acolo, pe fundul heleşteului, şi pentru a opri puterea neabătută din Will care încearcă să se ridice la suprafaţă. Îşi dă seama că nu are mult timp la dispoziţie. O viaţă întreagă de consum nelimitat de sânge îi oferă tatălui său o putere şi o rezistenţă pe care Will nu le posedă. Tot ce are el acum e mânia, dar nu va fi de ajuns.

Închide ochii. Încearcă să păstreze vie ura, chiar dacă Will îl împinge din ce în ce mai tare cu mâinile, iar forţa lui creşte neobosită până când bărbatul ţâşneşte de sub apă, cu o energie vulcanică şi îngrozitoare care îl aruncă pe Rowan pe spate în heleşteu. Băiatul se sprijină în mână pe fundul apei, ca să se ridice. Pipăie ceva.

Nu e peşte. Nici plantă.

Metal.

Will e deasupra lui, gata să-şi scufunde iar fiul. Rowan apucă disperat metalul.

Durere.

S-a tăiat numai atingând marginea ascuţită.

— Îţi ia ceva timp să îneci un vampir, îi spune Will, cu colţii scoşi şi mâinile apăsându-l pe Rowan înapoi sub apă. Dar noaptea abia a-nceput.

— Dă-i drumul!

Clara şi mama ei au strigat, în timp ce zboară repede în jos spre grădină. Will se uită în sus, în timp ce Rowan înşfacă repede ceva de sub metal. Ceva din lemn. Un mâner. Will râde ca un nebun. Râsul unui osândit la chinurile iadului. Îşi îndreaptă atenţia înapoi spre Rowan, dar nu la timp pentru a vedea lama toporului, şiroind de apă, năpustindu-se repede precum coada unui delfin afară din apă şi direct în gâtul lui, cu o asemenea viteză, încât el abia dacă mai percepe răcnetul primitiv, lacom de viaţă, scos de Rowan, în timp ce balanţa se înclină pentru ultima oară în favoarea fiului. Will, cu mâna încleştată pe cascada de sânge care i se revarsă din gât, peste topor, e aruncat din nou înapoi în apă. Rowan îl ţine dedesubt, tăindu-i membranele, în timp ce nori negri de sânge se răspândesc în apă. Tocmai când mama şi sora lui aterizează pe iarbă, el simte cum capul lui Will prinde din nou puteri şi începe să se ridice, dar Rowan îşi ţine acum coada toporului cu amândouă mâinile şi rămâne neclintit. Când Will ridică din nou capul, lama trece prin cartilagiile şi prin ce a mai rămas din gâtul lui, iar trupul i se desprinde încet de viaţă. Rowan aproape că-i vede chipul umbrit – chipul tatălui său – holbându-se la el. Calm. Recunoscător, chiar. De parcă ăsta ar fi fost singurul mod în care ar fi putut să-şi găsească pacea, prin veşnica separare a trupului doritor de mintea gânditoare, scufundat în ceaţa lichidă a propriului sânge. Rowan stă lângă el un timp, urmărind picăturile de ploaie care cad pe apă. Îi ia o vreme să-şi aducă aminte că sora şi mama lui sunt acolo, martore tăcute, la doar câţiva metri distantă.

— Sunteţi bine? le întreabă.

Helen se uită fix la heleşteu.

— Da, spune ea.

Vocea ei pare mai calmă şi cumva mai naturală decât de obicei.

— Suntem amândouă bine.

Rowan, cu simţurile ascuţite, aude paşii cuiva care vine dinspre casă. Tatăl lui (sau bărbatul despre care a crezut întotdeauna că e tatăl lui) iese în curte. Are pardesiul pe el şi îşi ţine cheile maşinii în mână, fiindcă abia a ajuns acasă. Se uită la ei toţi. În cele din urmă, ochii îi cad pe heleşteu şi, în

timp ce se apropie, Rowan vede cum chipul îi încremeneşte pe măsură ce înţelege exact ce s-a întâmplat.

— O, Doamne, spune Peter aplecându-se deasupra apei.

Vocea abia dacă i se aude.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne…

— Voia s-o omoare pe mama, îi explică Clara. Rowan a salvat-o.

Peter se opreşte, în cele din urmă, din murmurat şi se uită la fratele lui căzut în mijlocul apei întunecate, înceţoşate de sânge.

Când se ridică de pe cadavrul lui Will, Rowan îşi aduce aminte de Eve şi panica îl cuprinde din nou.

— Unde-i Eve? le întreabă pe Clara şi pe mama lui. Ce i-a făcut?

Amândouă clatină din cap.

Iar Rowan se năruie pe dinăuntru când îşi imaginează cadavrul inert al lui Eve scufundându-se în mare.

TRANSFORMAREA

Tot drumul până la Bishopthorpe, Jared îi vorbeşte fără oprire fiicei sale şi n-o scapă din ochi în oglinda retrovizoare. Ea zace pe bancheta din spate, cu puloverul lui înfăşurat strâns de jur-împrejur. Vântul îi bate prin păr, iar ploaia îi lasă pete pe piele, amestecându-se cu sângele ei, în timp ce el atinge aproape o sută cincizeci de kilometri la oră pe drumurile şerpuite.

— Eve! îi spune aproape strigând, pentru a fi auzit peste vânt şi ploaie. Eve, te rog, stai trează!

Se gândeşte la dispreţul ei de mai devreme, din seara aceea, la frustrarea şi mânia pe care i le tot citise în ochi vreme de doi ani.

— O să fie bine. O să mă schimb. Totul o să se schimbe. Îţi promit.

Dar Eve rămâne cu ochii închişi, iar el e sigur că e prea târziu. Copacii şi indicatoarele rutiere necitite trec ca fulgerul pe lângă ei. Doar câteva minute după ce ieşise din Thirsk, intră în goană în Bishopthorpe şi apoi străbate strada principală. Intrarea pe Lowfield Close trece în viteză prin dreapta lui, dar el merge mai departe. Un bărbat care tocmai ieşea din The Plough se opreşte să se uite la Corolla cu geamul spart cum zboară pe lângă el cu dublul vitezei maxime legale. Dugheana cu peşte şi cartofi prăjiţi, farmacia, băcănia de lux, toate şfichiuie pe lângă el ca nişte gânduri trecătoare. Încetineşte doar când se apropie de Orchard Lane.

Când ajunge la casa familiei Radley, aşteaptă în maşină câteva secunde, să se asigure că într-adevăr ştie ce face.

Încearcă din nou să-i vorbească lui Eve:

— Eve? Te rog. Mă auzi?

Din ea încă se scurge sângele, care s-a îmbibat în puloverul lui, înnegrindu-l, iar el ştie că nu mai are mult timp pentru a lua o hotărâre. Un minut, poate. Sau poate chiar mai puţin. Afară, toate celelalte case scumpe stau calme şi neştiutoare, iar el le simte nepăsarea împietrită şi crudă faţă de viaţa fiicei lui.

Timpul îl presează, e din ce în ce mai urgent să ia o decizie. Să-i permită lui Eve să trăiască o viaţă diferită, să devină altceva, ceva oribil, care poate să ucidă, sau să o lase să alunece dincolo şi să fie la fel de inofensivă ca toţi ceilalţi morţi?

— Eve?

Pleoapele ei tremură uşor, dar ochii nu i se deschid.

Coboară din maşină şi deschide portiera din dreptul ei. Pe cât de blând poate, îşi ridică fiica de pe bancheta din spate şi o duce în braţe, traversând strada.

Nu, îşi spune. *Nu. Ce faci? Nu poţi…*

Îşi imaginează că soţia lui e undeva. Privindu-l. Judecându-l aşa cum numai fantomele pot judeca.

— Îmi pare rău, Tess. Îmi pare atât de rău!

Merge spre aleea familiei Radley cu Eve atârnându-i fără vlagă în braţe. În cele din urmă, loveşte cu piciorul în uşa de la intrare, cu fermitate, dar nu prea tare.

— Ajutor! spune el clar.

Apoi mai tare:

— Ajutor!

Peter e cel care deschide uşa. Se uită la Jared, apoi la Eve din braţele lui. Şi la tot sângele de care acum sunt acoperiţi amândoi.

Jared înghite în sec şi apoi spune ceea ce acum ştie că trebuie să spună:

— Salveaz-o! Te rog. Ştiu ce eşti, dar, te rog, *salveaz-o!*

ÎN BEZNĂ

Stau cu toţii de jur-împrejur, privind ca nişte păstori această macabră scenă a Naşterii Domnului. Rowan încă e leoarcă de apa heleşteului, dar tremură mai degrabă din cauza priveliştii decât a frigului: Eve, pe canapeaua lor, sângele ei prelingându-se în material în timp ce Peter îi verifică pulsul.

— E în regulă, îi spune Clara fratelui său, strângându-l de mână. Tata ştie ce face.

Jared, îngenuncheat la capătul canapelei, mângâie cu blândeţe capul fiicei sale în timp ce ea ba îşi pierde cunoştinţa, ba şi-o recapătă. Când ochii i se deschid din nou, îi întâlnesc pe ai lui Rowan.

— Ajută-mă, spune ea.

Rowan e neputincios.

— E în regulă, Eve… Tată, dă-i sânge. Salvează-o.

În acelaşi timp, Helen îi explică de urgenţă lui Jared ceva ce el ştie deja: — Dacă-i dăm sânge, o să devină vampir. Înţelegi? Şi probabil o să aibă sentimente puternice pentru persoana al cărei sânge îl folosim pentru a o converti.

Ochii lui Eve sunt încă aţintiţi asupra lui Rowan. Înţelege destul din ce se petrece. Înţelege că, mai mult decât orice altceva pe lume, el vrea s-o salveze. Înţelege ce înţelege şi el, că, dacă ar putea s-o salveze, s-ar salva şi pe sine. Şi mai înţelege că-l iubeşte şi, chiar în timp ce rămâne cuprinsă de privirea lui neajutorată, ştie că ea însăşi trebuie să-şi hotărască destinul.

Încearcă să vorbească. Cuvintele rămân ancorate înăuntrul ei, căci atârnă prea greu, dar tot încearcă: — Al tău, spune, dar el nu o aude bine.

O clipă mai târziu el e acolo, la câţiva centimetri distanţă, chinuindu-se să audă. Înfrântă, Eve închide ochii. Are nevoie până şi de ultima fărâmă de energie care i-a mai rămas pentru a spune: — *Sângele tău.*

Şi se cufundă.

Jos, tot mai jos, în beznă.

PÂNTECELE

E conştientă de un gust.

E un gust complet, încât nu e limitat la un singur simt, ci e ceva căruia îi poate simţi căldura şi pe care îl poate vedea, de parcă oceanul negru pe fundul căruia se află în acel moment ar fi, dintr-odată, colorat într-un roşu luminos, splendid. Şi se ridică, revenind la viaţă.

Deschide ochii şi îl vede pe Rowan. Sângerează. Are o tăietură deschisă în palmă, în carnea de sub degetul mare, iar sângele îi picură în gura ei. Pare tulburat, dar îngrijorarea i se topeşte în uşurare. Are lacrimi în ochi şi ea înţelege că, în clipa aceea chiar, el o salvează.

În timp ce sângele continuă să picure, înţelege că îl cunoaşte cu adevărat. Nu ştie toate detaliile banale ale vieţii lui, toate statisticile fără sens pe care s-ar putea să le ştie alţi oameni, ci cunoaşte ceva profund. E o cunoaştere pe care un bebeluş o are despre mama lui în roşeaţa pântecelui ei.

O cunoaştere totală, pulsândă, care hrăneşte viaţa.

Şi, pentru că îl cunoaşte atât de bine, îl iubeşte şi ştie că tot iubire simte şi el pentru ea, iubire conţinută în sângele lui, care se reflectă ca o rugăciune mută înapoi spre el.

Te iubesc.

Tu eşti eu şi eu sunt tu.

Te voi proteja la fel cum mă vei proteja şi tu.

Pe veci.

Mereu.

Zâmbeşte şi el îi zâmbeşte la rândul lui.

E renăscută.

E îndrăgostită.

Şi, după doi ani de beznă, e gata să îmbrăţişeze adevărata splendoare a lumii.

— Eşti în regulă, îi spune Rowan. Eşti aici. S-a terminat. El a dispărut.

— Da.

— Îţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mai eşti în viaţă.

Eve înţelege, încet, că mai sunt şi alţi oameni în cameră.

Clara. Domnul şi doamna Radley. Tatăl ei.

Jared o priveşte, iar pe chip i se citeşte un amestec de spaimă şi uşurare.

— Îmi pare rău, şopteşte ea.

El clatină din cap şi zâmbeşte, dar, în intensitatea momentului, nu izbuteşte să spună nimic.

CÂTEVA SERI MAI TÂRZIU

O ÎNTREBARE PENTRU CEI ISPITIŢI

Ai putea, în momentele de ispitire, să te hotărăşti că te vei abţine şi nu vei ucide oameni, dar vei bea sângele altor vampiri.

Dacă bei SV, efectele asupra personalităţii tale nu pot fi prevăzute, iar viitorul tău nu poate fi cunoscut. Însă, ca abstinent, vrei să-ţi cunoşti viitorul. Vrei să ştii că fiecare zi va fi la fel de previzibilă şi de monotonă ca precedenta, pentru că numai atunci vei şti că poţi trece prin viaţă controlându-ţi instinctele şi liber de orice dorinţă egoistă.

Dacă dai dovadă de slăbiciune, dacă alegi plăcerea în detrimentul principiului şi dacă te deschizi miilor de posibilităţi periculoase, atunci nu vei fi capabil să îţi cunoşti ziua de mâine.

În orice moment poţi fi copleşit de o dorinţă subită şi incontrolabilă, care poate avea consecinţe devastatoare. Da, e adevărat că asta s-ar putea să nu se întâmple. S-ar putea să fii capabil să trăieşti pe baza unei surse regulate de SV şi să ai o viaţă împlinită plină de plăcere şi fără pic de durere, în care să nu provoci niciun rău nici ţie, nici altora.

Dar întreabă-te: chiar merită să dai cu zarul?

Ei bine, merită?

Numai tu poţi să răspunzi la această întrebare.

Manualul abstinentului, ediţia a II-a, pp. 207-208

RAPHAEL

Dragostea chiar că e greţoasă, nu se poate abţine Clara să gândească, în special când stă lângă tine pe bancheta din spate, ţinându-se de mână şi citind poezii. Desigur, *se bucură* pentru fratele ei şi pentru Eve, acum, că sunt atât de mulţumiţi şi de fericiţi unul cu celălalt, dar, după ce a stat lângă ei tot drumul, i-ar prinde bine să ia o gură de aer. Se uită cu dezgust cum Eve îşi pune capul pe umărul lui Rowan.

— Nu mi-am dat seama că vampirii sunt atât de *siropoşi*, bombăne ea şi priveşte fix pe geam.

— Spuse fata care plângea de mila urşilor-polari, îi dă Rowan replica.

— Încă *plâng* pentru urşii-polari.

— Adică o să te faci iar vegană? o întreabă Eve.

— Mă gândesc la asta. Vreau să spun că acum, c-o să fim pe sânge de vampir, n-ar trebui să mai fie o problemă din punctul de vedere al sănătăţii. Dar de data asta o să încerc să-mi păstrez principiile.

Eve o bate cu palma pe Clara pe genunchi.

— Ce trebuie să facem e să-ţi găsim un băiat drăguţ pe care să-l converteşti.

Clara oftează.

— Vampiri care ies la întâlnire în patru, spune ea oarecum batjocoritoare. *Te rooog!*

Au trecut cinci minute de la miezul nopţii şi stau în maşina parcată pe o stradă slab luminată de lângă centrul oraşului Manchester. De aici, Clara abia dacă-şi desluşeşte mama şi pe tatăl ei negociind cu bodyguardul de la intrare în timp ce tineri vampiri şi aspiranţi aşteaptă la coadă în spatele lor. Apropo de iubire: ea a mai observat şi că părinţii ei se împacă mult mai bine de când a murit Will. Sigur, tatăl ei era mâhnit de moartea fratelui său, dar părea mult mai recunoscător că Helen e în viaţă. Însă mama ei s-a schimbat cel mai mult. E atât de relaxată acum, de parcă i s-ar fi ridicat o povară care o apăsa, şi nu-i mai dă deoparte braţul lui Peter când el încearcă să o ia pe după umeri.

— Şi taică-tău a fost de acord? o întreabă Clara pe Eve de îndată ce părinţii lor dispar în clubul Black Narcissus.

— N-aş spune că-i tocmai de acord, răspunde Eve. Adică a fost bine c-a fost de faţă când poliţista a vorbit cu voi. Dar cred că încă îi e greu. Chiar

dacă înţelege că voi nu sunteţi ca unchiul vostru.

Clara remarcă un grup de băieţi care trec pe lângă ei. Cel mai tânăr e atrăgător şi, poate, de aceeaşi vârstă ca ea. Are un chip de spiriduş, drăguţ şi palid, iar când îşi aţinteşte, la rândul lui, privirea asupra ei, fata simte că-l recunoaşte de undeva. Apoi îşi aduce aminte. E băiatul a cărui poză i-a plăcut când a intrat pe Neckbook. Văzând că ea îi zâmbeşte, el bate-n geam, iar Eve îi dă un ghiont Clarei, care coboară geamul portierei.

— Mergeţi la Black Narcissus?

— Nu, răspunde Clara. Părin… *Prietenii* noştri s-au dus să ia câteva sticle pentru noi.

Băiatul dă aprobator din cap şi zâmbeşte, apoi ridică o sticlă care are o etichetă scrisă de mână.

— Poţi să bei din asta, dacă vrei.

— Acum nu, spune Clara. Dar îţi mulţumesc.

— Ei bine, dacă intri vreodată pe Neckbook, dă-mi un mesaj. Mă cheamă Raphael. Raphael Child.

Clara încuviinţează din cap.

— Bine.

Băiatul se îndepărtează.

Vampiri care ies la întâlnire în patru, se gândeşte Clara.

Poate că, la urma urmelor, nu-i o idee chiar atât de rea.

Lângă ea, Rowan priveşte spre intrarea clubului, aşteptând ca părinţii lui să reapară. Simte capul lui Eve pe umărul său şi ştie că fac ce se cuvinte. În fond, nu poate să se mai considere un monstru. Eve mai e pe lume doar pentru că el este ceea ce este şi, indiferent ce se va întâmpla în viitor, va fi imposibil să regrete că a avut puterea de a o aduce la viaţă. Ştie că va fi greu în viitor să păstreze secretul adevăratei lor naturi faţă de lumea din afară, dar înţelege că anumite lucruri trebuie să rămână ascunse pentru totdeauna. De aceea poliţiştii nu au găsit fotografiile lui din copilărie sau scrisorile pe care Helen i le trimisese lui Will de la începutul până la jumătatea anilor 1990. În timp ce Alison Glenny şi ceilalţi membri ai Unităţii contra Prădătorilor Nenumiţi examinau şi îndepărtau capul şi cadavrul lui Will din heleşteul familiei Radley, Rowan dispăruse din casă şi intrase în dubiţă pentru a doua oară în acea zi.

Secretele din acele fotografii şi scrisori nu-l mai umplu de furie. De vreme ce a gustat sângele mamei lui, i-ar fi imposibil să fie prea supărat pe ea, căci gustul ei îi oferise o deplină empatie. A înţeles că ea ascunsese acele

lucruri ca să-l protejeze, iar acum era rândul lui să facă la fel pentru ea. Aşa că el luase scrisorile şi pozele, împreună cu cutia de chibrituri pe care o folosise pentru a aprinde focul în noaptea de vineri, se strecurase printr-o despărţitură din tufişuri pe câmpul de dincolo de Orchard Lane şi le dăduse foc. Avusese un sentiment plăcut. De parcă astfel putea face ca Peter să redevină tatăl lui. Şi se simţise, în mod straniu, şi matur, de parcă asta ar fi însemnat maturitatea: capacitatea de a şti ce secrete trebuie păstrate neapărat.

Şi ce minciuni îi vor salva pe cei pe care îi iubeşti.

UN CÂNTEC PE CARE EL ÎL ŞTIE

Muzica bubuie atât de tare, încât Helen şi Peter nu se aud unul pe altul în timp ce străbat masa de trupuri transpirate care dansează. Sunt conştienţi că se uită lumea la ei, căci sunt, în mod clar, doi mic-burghezi respectabili de vârstă mijlocie, în haine convenţionale şi sigure din catalogul Boden sau de la Marks & Spencer.

Dar nu contează. Într-un fel, e chiar amuzant. Peter îi zâmbeşte cu gura până la urechi, iar Helen îi răspunde la fel, împărtăşind gluma.

Sunt separaţi, dar Helen nu-şi dă seama şi merge mai departe, urmând indicatoarele, spre garderobă.

O fată îl bate pe Peter pe umăr.

E răpitoare. Păr negru împletit în codiţe subţiri şi ochi verzi ispititori. Zâmbeşte pentru a-şi arăta colţii, trecându-şi apoi limba peste ei. Apoi se apleacă şi îi spune ceva ce el nu aude din cauza muzicii.

— Poftim? spune el.

Ea zâmbeşte. Îi mângâie ceafa. Are un tatuaj pe gât. Două cuvinte: MUŞCĂ AICI.

— Te doresc, îi spune ea. Hai să mergem sus şi să ne strecurăm după draperie.

Peter îşi dă seama că acest moment este genul de situaţie despre care a avut fantezii vreme de aproape două decenii. Dar acum, când ştie că Helen îl iubeşte din nou, fata nu e nici măcar o ispită.

— Am venit cu soţia mea, îi spune şi se îndepărtează repede, în caz că vampei i-ar mai veni vreo idee.

O ajunge pe Helen din urmă când ea e la baza scărilor şi chiar în clipa aceea DJ-ul pune un cântec pe care el îl ştie din urmă cu câteva decenii. Mulţimea se dezlănţuie, exact cum se întâmpla şi în anii 1980.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? o întreabă Peter pe Helen, suficient de tare încât să-l audă.

Ea aprobă dând din cap:

— Sunt sigură.

Şi apoi, în fine, le vine rândul şi ajung în faţa vânzătorului, un slăbănog ai cărui ochi ca de insectă se uită cu suspiciune la Peter şi la Helen.

— De aici se procură sticlele de sânge de vampir? întreabă Helen. SV-ul?

Trebuie să repete întrebarea până se face auzită. În cele din urmă,

bărbatul dă aprobator din cap.

— Am dori cinci!

Ea ridică cinci degete şi zâmbeşte.

— *Cinci!*

DEZVOLTARE PERSONALĂ

Pe la jumătatea drumului spre casă, Rowan observă ceva sub scaunul mamei lui. O carte broşată care arată neinteresant şi pe care o recunoaşte imediat: *Manualul abstinentului*.

— Ce faci? îl întreabă sora lui.

Eve se uită la cartea din mâna iubitului ei.

— Ce-i asta?

— Deschide geamul.

— Rowan, ce faci? îl întreabă Helen de pe locul din faţă.

Eve deschide geamul pentru ca Rowan să arunce cartea spre banda de refugiu a autostrăzii M62.

— Dezvoltare personală, spune el râzând, înainte să mai ia o duşcă din sticla sa pentru a-i savura gustul divin.

O PICĂTURĂ MINUSCULĂ

Nu e niciodată prea uşor să accepţi că fiica ta, pe care ai crescut-o şi pentru care ţi-ai făcut griji toată viaţa, s-a transformat într-o creatură a nopţii pe deplin dezvoltată care pofteşte sânge. Dar, pentru Jared Copeland, care e mult mai conştient de ororile vampirismului decât majoritatea oamenilor, a fost în mod deosebit dificil să proceseze ideea că fiica lui a fost convertită.

La îngrozitoarele adevăruri pe care Jared fusese silit să le înfrunte se adăugase faptul că fusese convertită de un *Radley*, de o rudă de sânge a omului (dacă „om” e cuvântul potrivit în cazul lui) care nu se putuse abţine să i-o răpească, pentru propria-i plăcere depravată, pe femeia iubită.

Pe Jared îl stânjenea profund să vadă cum se transformase Eve. Să îi observe pielea dintr-odată palidă, să remarce cât de radical i se modificaseră obiceiurile de somn şi regimul alimentar, de-acum fără nicio legumă, şi să-l aibă pe băiatul ăla, Rowan Radley, pe cap în majoritatea serilor erau, toate, lucruri de care s-ar fi lipsit bucuros.

Dar (şi ăsta e un DAR semnificativ, mare cât un elefant) existaseră şi schimbări pe care până şi Jared trebuia să recunoască sincer că le aprobă. Spre exemplu, acum chiar stăteau de vorbă. Nu se certau şi nici nu mai purtau acele lupte pentru putere de pe vremuri, ci *vorbeau* cu adevărat. Despre şcoală, despre ce slujbă îşi căuta Jared („Nu vreau să mai sortez gunoiul toată ziua”), despre vreme („Tată, soarele e mereu atât de *strălucitor?”)* şi, de asemenea, îşi împărtăşeau amintiri dragi despre mama lui Eve.

E fericit că Eve e în viaţă şi chiar a recunoscut că e spre binele tuturor ca ea să bea o sticlă de sânge de vampir o dată pe săptămână.

În fond, el încă era în casa familiei Radley când comandanta-adjunctă Alison Glenny îi spusese Clarei că ar face bine să consume ceva sânge din când în când, fie şi numai pentru a preveni riscul unui alt atac de Sete de Sânge Copleşitoare.

— Pentru că, dacă mai încalci legea şi ucizi din nou, n-o să mai primeşti a doua şansă, îi spusese ea.

Aşa că, pentru ca fiica lui să nu devină o adevărată criminală, Jared fusese de acord cu învoiala propusă de Helen Radley: în fiecare noapte de vineri, să-i permită lui Eve să meargă într-o călătorie la Manchester ca să-şi

ia doza de sânge, câtă vreme nu-l aduce acasă şi nu-l bea în apartament.

(Iar în privinţa apartamentului, se pare că vor locui aici ceva vreme. În timp ce golea tomberoanele de pe strada principală în dimineaţa aceea, Jared îl văzuse pe Mark Felt ieşind din băcănia de lux cu un cârnat uriaş al cărui capăt se vedea din punga de hârtie. Jared se scuzase fiindcă întârziase cu plata chiriei şi îi explicase că de-acum avea un loc de muncă şi că n-o să se mai întâmple. Spre surprinderea lui, Mark zâmbise şi ridicase din umeri – deşi banii lăsaţi de Rowan nu trecuseră de Toby. *„No problemo”*, îi spusese bătându-l pe umăr. „S-au văzut şi lucruri mai rele pe lume.”) Totuşi lui Jared încă îi e foarte greu şi nu prea poate să doarmă când în minte îi vâjâie tot acel ciclon de griji. Tocmai aceste griji îl frământă acum, când stă întins în pat, treaz, auzind cum Eve se întoarce acasă după ora două dimineaţa.

Se ridică s-o vadă, să ştie că e-n siguranţă. Ea e în sufragerie, bând sânge direct din sticlă.

E dezamăgit.

— Îmi pare rău, tată, spune ea în timp ce în ochi îi sticleşte o fericire de netăgăduit. Doar că n-am vrut să-l beau pe tot odată. Ştii, am vrut s-o iau mai uşor.

Ar trebui să fie supărat pe ea, ştie asta, dar s-a săturat să se tot supere. Spre marea lui surpriză, se trezeşte că stă pe canapea, lângă ea. Eve se uită la nişte videoclipuri muzicale cu sonorul redus la minimum. Trupe de care Jared n-a auzit în viaţa lui. The Pains of Being Pure at Heart. The Unloved. Yeah Yeah Yeahs. Liechtenstein. Eve se opreşte din băut şi pune sticla pe masă. El îşi dă seama că fata nu vrea să mai consume sânge în faţa lui.

Rămân acolo şi stau de vorbă o vreme, iar apoi Eve se ridică.

— O să-l păstrez pentru mâine, spune arătând sticla, iar Jared se simte consolat de stăpânirea ei de sine, chiar dacă simte că face asta doar de dragul lui.

Eve se duce la culcare, dar Jared rămâne pe loc, uitându-se la televizor, unde apare un videoclip vechi. *Ashes to Ashes* de David Bowie. Era un mare fan al lui Bowie în tinereţe, pe când ştia cum să simtă cu adevărat muzica. Şi, în timp ce stă acolo, urmărind procesiunea de arlechini care defilează pe ecran, îl cuprinde un sentiment obscur de satisfacţie, care pare să aibă legătură cu mirosul bogat care pluteşte în aer. Este un parfum complex, profund fascinant şi uimitor, care pare să devină din ce în ce mai puternic cu cât se gândeşte mai mult la el, deşi în curând descoperă că-şi doreşte să fi fost şi mai intens. Se apleacă mai aproape spre sursa mirosului şi îşi dă

seama că îşi coboară capul în direcţia sticlei fără dopul pus din care se revarsă miresmele delicioase, ca sporii unui polen divin.

Acum ţine sticla în mână şi îşi apropie nasul de gura ei, doar din curiozitate. Vreme de cinci ore pe ziua de azi nasul lui a trebuit să suporte mirosurile gunoiului menajer. Grămezi peste grămezi de fructe mucegăite, lapte acrit şi scutece murdare, toate terciuite la un loc pentru a crea o duhoare atât de puternică, încât i s-a înţepenit în gât. Ar putea uita cu totul că aceste mirosuri există. Duhorile putrefacţiei şi ale dejecţiilor care sunt produsele secundare ale existenţei umane. Ar putea să le spele pe toate şi să guste opusul lor. Ar putea să se piardă sau să se găsească pe sine în acest parfum al speranţei, bogat, plin de viaţă şi îmbătător.

Dezbate cu sine însuşi.

E sânge de vampir. E tot ce mi-am spus să urăsc. Nu pot s-o fac. Fireşte că nu pot.

Dar numai o înghiţitură. O picătură minusculă. N-are cum să-i facă rău, nu? Doar ca să *ştie*. Înainte să se termine melodia, sticla e apăsată pe buze, el închide ochii şi încet – foarte, *foarte* încet – dă sticla peste cap.

MITURI

Ajunşi acasă, Peter şi Helen îşi beau sângele în pat. Au hotărât să fie civilizaţi, aşa că-l beau din paharele de vin pe care şi le-au cumpărat de la Heal chiar înainte de Crăciunul trecut.

După câteva înghiţituri de probă, Helen se simte trează pe deplin şi mai plină de viaţă decât a fost de ani buni. Bagă de seamă că Peter se uită plin de dorinţă la gâtul ei şi ştie la ce se gândeşte, chiar dacă nu o spune. *N-ar fi plăcut să ne gustăm unul altuia sângele chiar acum?*

El îşi pune jos paharul şi se lipeşte de ea, sărutându-i cu delicateţe umărul. Helen înţelege că nu i-ar plăcea nimic mai mult în clipa asta decât să-şi scoată amândoi colţii şi să se piardă cu totul în degustarea celuilalt. Dar nu ar fi corect. Cumva ar fi ca şi cum ar construi pe temelii false.

— Uite ce-i, spune el încetişor. Îmi cer scuze pentru alaltăieri seară.

Helen nu spune nimic şi se întreabă o clipă pentru ce îşi cere iertare.

Peter ridică atunci capul de pe umărul ei şi se sprijină din nou de pernă.

— Ştii, pentru că *am vorbit aiurea*, îi explică de parcă i-ar citi gândurile. Despre băut sânge şi tot restul. Şi n-ar fi trebuit să spun aşa ceva despre căsnicia noastră. A fost iresponsabil din partea mea şi n-am vrut să spun ce-am spus.

Ea are impresia stranie că-l vede şi-l aude pentru prima oară. E încă destul de chipeş, îşi dă seama. Nu în felul periculos al fratelui său, dar e plăcut şi mângâietor să-l priveşti.

Totuşi o întristează. E tristă din cauza tuturor zilelor, săptămânilor, lunilor şi anilor pierduţi în care i-a simţit lipsa, chiar dacă trăia cu el. E tristă şi din cauza a ceea ce trebuie să facă acum dacă vrea să existe vreo speranţă cât de mică într-un început cu adevărat nou, eliberat de minciuni şi secrete.

— Nu, îi spune, aveai dreptate în mare parte din ce ai spus. Felul în care eu, ştii… uneori chiar a fost ca şi cum aş fi jucat un rol.

Se gândeşte la cartea de pe noptieră. Aceea pe care o citea pentru clubul de lectură. Nu a terminat-o încă, dar are de gând, fie şi numai pentru a afla ce se întâmplă cu bărbatul şi femeia la sfârşit. Oare el o să-i dezvăluie că e vinovat de uciderea tuturor acelor vrăbii de la fermă pe care ea le iubea atât de mult şi a căror moarte îi declanşase căderea nervoasă? Şi, dacă îi va spune, îl va ierta ea pentru absenţa totală a trilurilor din jurul ei?

Se întreabă de câtă iertare e capabil Peter. E posibil ca el să se împace, în cele din urmă, cu totul, ştiind ce talente avea Will de a obţine exact ce-şi dorea? Sau se adunaseră prea multe minciuni în decursul anilor? Oare vestea despre Rowan va fi prea mult pentru Peter?

— Ei bine, spune el, cred că viaţa fiecăruia înseamnă, într-o oarecare măsură, interpretarea unui rol, nu?

Zâmbeşte, iar ea aproape că se pierde cu firea, ştiind că trebuie să ducă şi mai departe acel moment şi să-l transforme în altceva.

— Peter, trebuie să-ţi spun anumite lucruri, începe, cu tot corpul încordat de teamă. Lucruri despre trecut care încă ne afectează în prezent. Despre Will şi despre mine, dar şi despre *noi*. Despre noi toţi.

Observă că lui îi scapără ochii, de parcă tocmai şi-ar fi amintit ceva sau i-ar fi fost confirmată o bănuială. Apoi o priveşte cu o stranie intimitate, care o face să se gândească la ce i-a spus Will sâmbătă: *A fost mereu un snob în materie de sânge Peter al nostru.* Oare bănuise ceva, în acea primă noapte din luna lor de miere?

Helen simte că i se face rău, întrebându-se dacă el face toate aceste conexiuni acum sau dacă nu cumva ele fuseseră mereu acolo.

— Helen, de un singur lucru îmi pasă. Singurul lucru pe care am vrut vreodată să-l ştiu cu adevărat.

— Ce?

— Îmi dau seama că vorbesc ca un adolescent, dar vreau să ştiu dacă mă iubeşti. Trebuie să ştiu.

— Da. Te iubesc.

E atât de uşor acum s-o spună cu voce tare, această declaraţie pe care n-a mai fost capabilă s-o rostească aşa cum se cuvine, cu o brumă de convingere, din noaptea convertirii ei. Dar acum i se pare la fel de firesc ca şi scosul unei mănuşi.

— Te iubesc. Vreau să îmbătrânesc împreună cu tine. Îmi doresc asta mai mult decât orice altceva. Dar, Peter, chiar cred c-ar trebui să-ţi spun totul.

Soţul ei o priveşte cu o frustrare blândă, de parcă ea ar fi cea care nu pricepe.

— Uite ce-i, Helen. Majoritatea lumii nu poate crede că noi existăm. Pentru ei suntem nişte mituri. Adevărul e ceea ce vor oamenii să creadă. Zău, văd asta în fiecare zi la muncă. Oamenii iau în considerare doar ce fapte vor şi le ignoră pe celelalte. Ştiu că, probabil, acum vorbeşte sângele, dar eu, unul, vreau să cred în *noi*. Ştii tu, în mine şi în tine. Ca doi oameni

care se iubesc şi care s-au iubit mereu, de fapt, dincolo de orice, şi că nimic n-a reuşit şi nici n-o să reuşească să se pună în calea acestei iubiri. Şi s-ar putea să fie doar un mit acum, dar cred că, dacă eşti dispus să crezi suficient de tare într-un mit, acesta devine adevărul însuşi. Iar eu cred în noi, Helen. Chiar cred.

Încetează să mai fie serios şi îi zâmbeşte, cu acel zâmbet Radley, păcătos şi periculos, de care se îndrăgostise demult.

— Ştii, chiar eşti al naibii de sexy.

Probabil că într-adevăr sângele vorbeşte, se gândeşte Helen, dar e mai mult decât dispusă să creadă că ei mai pot fi ca pe vremuri. Fără omoruri, speră ea. Şi câteva ore mai târziu, după ce au stat întinşi în pat, treji şi fericiţi pe întuneric, imaginându-şi că celălalt doarme, se îmbrăţişează şi se sărută într-o singură mişcare fluidă, iar dinţii li se transformă la fel de firesc şi de inconştient ca în vis. Şi, înainte să-şi dea seama, se gustă unul pe altul.

Şi pentru Helen, şi pentru Peter e ca şi cum nu s-ar fi gustat niciodată înainte. Nu aşa, eliberaţi de spaime şi de îndoieli. E frumos şi plin de căldură, un fel de întoarcere acasă, dar într-o casă pe care, deşi au cunoscut-o dintotdeauna, nu au simţit-o niciodată cu adevărat. Şi, în timp ce primele raze delicate de lumină se cern prin perdele, ei se cufundă şi mai adânc în bezna de sub pilotă, iar Helen nu se gândeşte nici măcar o clipă la sângele care s-ar putea scurge pe cearşafuri.

SFÂRŞIT

GLOSARUL ABSTINENTULUI

abstinent – un vampir ereditar sau convertit care a reuşit să-şi depăşească dependenţa de sânge.

AVO – Agenţia Vampirilor Orfani.

bram – la origine, acronim pentru *Blood Resister's Animal Meat* („Carnea de Animale a unui Potrivnic-al-Sângelui"), în prezent, termenul se referă la mâncarea vampirilor abstinenţi şi este, probabil, o trimitere la autorul romanului *Dracula*. (Desigur, Bram Stoker a fost el însuşi un abstinent, care avea un regim strict de fripturi de cal şi sânge de porc.)

canini – termen alternativ pentru colţi preferat de către practicieni.

convertit – un făr-de-sânge prin naştere care, cu sau fără consimţământul său, a fost muşcat de un vampir care i-a dat apoi sângele său; după aceea făr-de-sângele supravieţuieşte muşcăturii, dar preţul pe care-l plăteşte e că devine el însuşi un dependent-de-sânge.

convertitor – un vampir ereditar care a convertit o fiinţă umană înlocuind sângele pe care l-a luat de la aceasta cu al său; diferenţa de vârstă dintre convertitori şi convertiţi trebuie să fie mai mică de un deceniu pentru ca respectiva convertire să fie încununată de succes.

dependent-de-sânge – termenul exact pentru „vampir", preferat, în general, de către abstinenţi; folosit ocazional şi în forma prescurtată **sangvidependent.**

Energia – un termen vag şi acoperitor care are menirea de a descrie numeroasele puteri fizice şi mintale dobândite prin gustarea sângelui, inclusiv percepţia senzorială sporită, capacitatea de a zbura fără niciun ajutor şi, în anumite cazuri, cogniţia-prin-sânge.

făr-de-sânge – un neconvertit, o fiinţă umană obişnuită, care crede că existenţa vampirilor e ficţiune pură.

georgificare – înscenarea propriei morţi pentru a începe o nouă viaţă; termenul derivă, probabil, de la poetul-vampir George Gordon Byron, care şi-a înscenat moartea pe un câmp de bătălie în Grecia şi de nenumărate ori după aceea, pentru a continua să îşi satisfacă pofta-de-sânge.

instinct – un impuls periculos şi nechibzuit, căruia îi arată un pretins devotament cei făr-de-sânge, care cred, în mod greşit, că ar fi în armonie cu toate instinctele lor.

ora-roşie – termen folosit, deopotrivă, de către abstinenţi şi practicieni

pentru a desemna acea perioadă a nopţii, ora 11, când apar cele mai intense pofte, care, de obicei, se manifestă până la puţin timp după miezul nopţii.

plângăcios – mascul făr-de-sânge care venerează cultura vampirilor; *vezi şi sylvie.*

PN – Prădător Nenumit; eufemism poliţienesc pentru un dependent-de-sânge.

pofte dentifuge/dentinepericuloase – pofte fizice care nu includ şi pofta-de-sânge.

practician – un vampir practicant; un dependent-de-sânge care este incapabil şi/sau nu doreşte să renunţe la obiceiul lui imoral.

schimbările – acele transformări care trebuie să se petreacă pentru ca un act de vampirism să aibă loc; câtă vreme un vampir practicant poate face ca schimbările să apară oricând, unui vampir abstinent îi este mult mai greu să le invoce.

sirker – un abstinent care visează să cadă din nou în ispită, dar care nu face asta niciodată; se crede că termenul ar fi derivat de la numele lui Douglas Sirk, vampirul abstinent şi binecunoscutul regizor de filme melodramatice.

SMP – Sindromul Migrenei Permanente.

SSC – Sete-de-Sânge Copleşitoare, o poftă intensă şi bruscă, stârnită adesea de faptul că organismului i-au fost refuzaţi substituenţi de calitate ai sângelui uman, şi la care sunt vulnerabili în mod special abstinenţii vegetarieni şi vegani; SSC poate să lovească fără nicio (sau cu o foarte slabă) avertizare, lăsându-l pe abstinent lipsit de orice putere de a-i rezista.

sugestionare-prin-sânge – capacitatea indusă de sânge de a dobândi, temporar, controlul asupra minţii unui făr-de-sânge; acest talent imoral le este rezervat vampirilor practicanţi şi este privit cu ochi răi de comunitatea abstinenţilor.

SV – Sânge de Vampir; la fel de dezirabil pentru vampiri ca şi sângele uman, deşi se conservă mult mai bine, motiv pentru care sângele omenesc nu e niciodată îmbuteliat pentru a fi băut ulterior, în timp ce Sângele de Vampir este; abstinenţii trebuie să reziste întotdeauna tentaţiei de a consuma SV, pentru a duce o viaţă sigură, plină de îndeletniciri morale şi decente.

sylvie – echivalentul feminin al plângăciosului.

UPN – Unitatea contra Prădătorilor Nenumiţi; deşi cartierul său general se află în Manchester, această unitate poliţienească acţionează pe tot teritoriul Marii Britanii, iar existenţa sa este ţinută secretă pentru publicul

larg al celor făr-de-sânge. Nobilul său scop este de a limita activităţile distructive din punct de vedere social şi moral ale populaţiei vampirice.

vampir – termen standard, romanţat, pentru un dependent-de-sânge, indiferent dacă practică sau nu.

Manualul abstinentului, ediţia a II-a, pp. 230-233

MULŢUMIRI

Nu există artişti solo. Doar trupe.

Mulţumiri infinite următorilor:

Jamie Byng, Francis Bickmore, Andrea Joyce, Sian Gibson, Norah Perkins, Anna Frame şi tuturor celor de la Canongate.

Caradoc King, Elinor Cooper, Louise Lamont, Christine Glover, Linda Shaughnessy şi tuturor celor de la AP Watt.

Tanya Seghatchian, Jon Croker şi UK Film Council.

Alfonso Cuarón, Alison Rae şi (în sunete de tobe) Andrea Semple.

FAMILIILE. CÂTEODATĂ ÎȚI FAC SÂNGE RĂU...

Viața familiei Radley: țin radioul pornit mereu pe același post, iau cine liniștite cu vecinii din Bishopthorpe și își neagă adevărata natură. Dar iadul e pe cale să se dezlănțuie. Când adolescenta Clara este atacată pe drumul de întoarcere de la o petrecere, ea și fratele său Rowan descoperă în sfârșit motivul pentru care nu pot să doarmă, nu pot să mănânce salată thailandeză fără teama de asfixiere și nu pot să iasă din casă fără factor de protecție solară 60.

Odată cu vizita unchiului lor mortal Will și cu suspiciunile tot mai mari ale polițiștilor, viața în Bishopthorpe e pe cale să se schimbe. Radical.

„Puterea literaturii de a seduce.

THE SUNDAY TELEGRAPH

„Abordarea originală a mitului propusă de Haig este profundă, înfricoșătoare și provocatoare."

THE GUARDIAN

„Delicios de excentric."

FINANCIAL TIMES

ISBN 978-606-43-1789-6

[1] În traducere, „Aleea Livezii”.

[2] „Asistenta medicală de noapte”, în traducere, medicament împotriva răcelii şi gripei care le poate provoca anumitor pacienţi somnolenţă, dureri de cap, eczeme etc.

[3] *Airing cupboard*, în original, este denumirea unui dulap care are o funcţie dublă: să mascheze un boiler şi să permită fie uscarea rufelor, fie păstrarea la cald a prosoapelor.

[4] Numele protagoniştilor din romanul *Pe aripile vântului* de Margaret Mitchell, Scarlett O’Hara şi Rhett Butler.

[5] „Masa sandviciurilor (literalmente); bufet” (în limba suedeză, în original), selecţie de mezeluri reci.

[6] În traducere, „Nucşoară”.

[7] Traducere de Aurel Covaci şi Virgil Teodorescu, în Byron, *Opere*, vol. 2, Univers, Bucureşti, 1986, p. 297.

[8] J.W. Goethe, *Faust. Tragedie*, traducere de Lucian Blaga, Humanitas, Bucureşti, 2015, p. 38

[9] *Arden textbook*, manual de literatură în care piesele shakespeariene sunt prezentate ca în celebrele ediţii critice Arden (astfel numite după denumirea pădurii în care se petrece acţiunea din *Cum vă place)*, adică folosind ortografia modernizată.

[10] *Faust, ed. cit.*, p. 68.

[11] *Faust, ed. cit.*, p. 76.

[12] „Vreau să mă înec în revărsarea sângelui tău roşu şi dulce”, vers din cântecul *Down in the Flood* al lui Bob Dylan, înregistrat în 1967.

[13] „Vâsleşte, vâsleşte, vâsleşte în barca ta”, cântecel pentru copii.

[14] *Curiouser and curiouser!*, în original, celebra exclamaţie a lui Alice care deschide Capitolul 2, în Lewis Carroll, *Alice în Ţara Minunilor*, traducere de Antoaneta Ralian, Humanitas, Bucureşti, 2016, p. 17.

[15] În engleză, Hel (prescurtare de la Helen) este omofon cu substantivul comun hell, *„iad”*.

[16] *Trench foot*, în original, sintagmă apărută în engleză abia după Primul Război Mondial, pentru a descrie o boală a picioarelor cauzată de umezeala extremă din tranşee; Byron, care avea o malformaţie congenitală a piciorului drept, a murit în Missolonghi din cauza unei febre exacerbate de îngrijirea medicală precară.

[17] Trimitere la operele celor doi autori englezi: *Don Juan* de Byron şi *Confesiunile unui opioman englez* de Thomas De Quincey.

[18] De la două cuvinte din anglo-saxonă *(Old. English): rēad*, „roşu”, şi *lēah*, „pădure; pajişte”.

[19] *Pelerinajul lui Childe Harold*, traducere de Aurel Covaci, în Byron, *Opere*, vol. 2, ed. cit., p. 237.

[20] Trimitere la Brian Jones, membru-fondator al trupei, mort în 1969.

[21] BBC Radio 4, post de radio britanic cunoscut pentru calitatea programelor sale (reportaje,

interviuri, teatru radiofonic etc.), care contrastează cu posturile comerciale.

{22} Organizaţie caritabilă din Marea Britanie care oferă sprijin femeilor însărcinate şi proaspeţilor părinţi; printre altele, promovează alăptarea copiilor.

{23} Dante Alighieri, *Divina Comedie. Infernul,* traducere de Răzvan Codrescu, Christiana, Bucureşti, 2006, p. 21.

{24} *Hard Day's Night,* în original, titlul unei piese din 1964 a trupei Beatles.

{25} Joc de cuvinte intraductibil, de la *haemo,* „hemo-", element de compunere cu sensul „(referitor la) sânge; sangvin", şi *goblins,* „goblini", creaturi malefice; pronunţate împreună, cele două cuvinte sunt aproape omofone cu *hemoglobin,* „hemoglobină".

{26} William Shakespeare, *Iuliu Cezar,* traducere de Tudor Vianu, în *Opere complete*, vol. 5, Univers, Bucureşti, 1986, p. 31.

{27} Este vorba de *Purple Haze* („Ceaţă violet"), cântec din 1967 al lui Jimi Hendrix, şi de *Purple Rain* („Ploaie violet"), cântec de pe albumul omonim din 1984 al lui Prince.

{28} În engleză, numele propriu Hayes este omofon cu *haze,* „ceaţă".

{29} *Very Important Blood,* „sânge foarte important".

{30} „Scrot"; cuvântul sună asemănător cu numele câinelui, Nutmeg.

{31} Acronim popular pentru National Westminster Bank.

{32} Descrierea celebră pe care Lady Caroline Lamb i-a făcut-o lui Byron, a cărui iubită a fost în perioada martie-august 1812.

{33} *Don Juan,* traducere de Aurel Covaci, în Byron, *Opere,* vol. 3, Univers, Bucureşti, 1987, p. 119.

{34} *Fee-fi-fo-fum,* în original, interjecţiile pe care le scoate Uriaşul din Jack şi vrejul de fasole, în versiunea lui Joseph Jacobs, când simte miros de om.

{35} „Ea lunecă-n splendoare", traducere de Virgil Teodorescu, în Byron, *Opere,* vol. 1, Univers, Bucureşti, 1985, p. 214.

{36} În Marea Britanie, *Christingle* este o slujbă ţinută înainte de Crăciun pentru copii, care primesc câte un fruct decorat, cu o lumânare înfiptă în el.

{37} „Nu-i ca o muşcătură la gât?"; titlul original al cântecului este *Ain't That a Kick in the Head?* („Nu-i ca o lovitură peste cap?").

{38} „Ieşi din visele mele şi intră-n maşina mea (fiindcă-s al dracului de însetat)", partea din paranteză fiind o completare comică a titlului piesei din 1988 a lui Billy Ocean.

{39} „Azi"; program de ştiri, reportaje, interviuri şi analize transmis în fiecare dimineaţă pe BBC Radio 4.

{40} Unitate specială a poliţiei britanice care se ocupă de spionaj şi contraspionaj, precum şi de activităţi antiteroriste.

{41} Denumirea ministerului de interne britanic.

{42} „Plugul."

[43] „Prânzul plugarului”, gustare alcătuită în general din pâine, brânză şi ceapă, care se serveşte la prânz, îndeosebi în puburi.

[44] „De mine depinde ce spune ea când îi vorbeşte cineva…”

[45] Referire la saxofonistul Charlie Parker, ale cărui porecle erau însă „Bird” sau „Yardbird”.

[46] Numele localităţii sună asemănător cu substantivul englez thirst, „sete”.